NUMĂRUL 1 ÎN TOPURILE AMERICANE

Peste 380 de milioane de exemplare vîndute în întreaga lume

DANIELLE STEEL

SURPRIZA

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

NUMĂRUL 1 ÎN TOPURILE AMERICANE
Peste 380 de milioane de exemplare vîndute
în întreaga lume

DANIELLE STEEL

SURPRIZA

Danielle Steel
Surpriza

V.1.0

1

Cauciucurile Ferrari-ului de culoare roşie scârţâră în momentul în care maşina, dând colţul, intră cu viteză în spaţiul liber de parcare rezervat lui Jack Watson. Acesta era parkingul magazinului său din Beverly Hills, căruia, cu exact douăzeci de ani în urmă, îi dăduse numele fiicei sale, Julie, pe atunci în vârstă de nouă ani. La vremea respectivă, deschiderea magazinului fusese numai o joacă, un simplu divertisment pentru care optase după ce renunţase la cinematografie.

Regizase şapte sau opt filme de duzină, dintr-acelea prost finanţate. Niciunul nu reţinuse atenţia publicului. Iar înainte de aceasta, îşi petrecuse primii şase ani de după terminarea facultăţii, jucând ca actor, în diferite roluri mici. Cariera sa cinematografică, relativ nesemnificativă, fusese plină de obişnuitele speranţe şi promisiuni, care nu se ridicaseră niciodată la nivelul aşteptărilor lui şi care, mult prea deseori, se transformaseră în deziluzii. Norocul îi surâsese abia atunci când, cu ajutorul neprevăzut al unui unchi, care îi lăsase nişte bani, se hotărâse să devină comerciant. Aparent fără să depună un efort deosebit, pusese pe picioare un magazin prosper. Toate femeile din Los Angeles se înghesuiau să-şi facă cumpărăturile în el. Iniţial, soţia lui îl ajutase să achiziţioneze marfa, dar după doi ani îşi dăduse seama că avea un ochi mai bun decât ea atunci când era vorba de alegerea celor mai potrivite articole. De fapt, spre exasperarea ei, avusese ochi nu numai pentru mărfuri, ci şi pentru femeile care se îmbrăcau în magazinul lui. Fie că erau actriţe, doamne mondene, manechine sau simple gospodine ce dispuneau de bani, toate femeile din oraş voiau să meargă la Julie's… şi să se întâlnească cu Jack Watson. El făcea parte din categoria acelor bărbaţi care nu trebuiau să facă niciun efort pentru a le atrage.

La doi ani după deschiderea magazinului, spre surprinderea lui, dar nu şi a celorlalţi, soţia sa l-a părăsit. De atunci, trecuseră optsprezece ani în care, trebuia să recunoască, nu-i simţise niciodată lipsa. O cunoscuse în timpul unor filmări. Venise să-i citească un text, apoi petrecuseră împreună două săptămâni fierbinţi, în vila lui din Malibu. La început, fusese îndrăgostit la nebunie de ea. După şase luni, se căsătoriseră. Atunci făcuse pentru prima şi ultima dată tentativa de a-şi pune un inel pe deget. Căsnicia, care durase cincisprezece ani, se materializase prin naşterea a doi copii, dar se încheiase cu toată amărăciunea şi veninul care, din punctul lui de vedere, erau inevitabile în orice căsnicie. În anii care urmaseră, mai fusese tentat o singură dată să se lege pe viaţă de cineva. Dar

femeia aceea se dovedise mult prea deşteaptă pentru a-şi pune pirostriile. Aceea fusese unica femeie căreia simţise nevoia să-i rămână fidel. Pe vremea aceea, el avea patruzeci de ani şi ceva, iar ea treizeci şi nouă. Fusese o actriţă de origine franceză, foarte bine cotată. Trăiseră împreună doi ani. Când aflase de moartea ei, survenită într-un accident pe autostrada spre Palm Springs, unde ar fi trebuit să se întâlnească cu el, crezuse că n-o să-şi mai revină niciodată. Pentru prima oară în viaţa sa, Jack Watson aflase ce înseamnă adevărata durere. Doar în vise îndrăznise să năzuiască la o femeie ca ea. Chiar şi acum, în rarele sale momente de seriozitate, continua să afirme că nu mai iubise nicio altă femeie în afara ei. Dorianne Matthieu fusese amuzantă, insolentă, frumoasă, sexy şi, în felul ei, extrem de nesăbuită. Nu-l acceptase din niciun punct de vedere. Spusese chiar că numai o nebună s-ar fi măritat cu el, însă Jack nu se îndoise nicio clipă de dragostea ei. Iar el, la rândul său, o adorase. Dorianne îl luase la Paris, pentru a-i face cunoştinţă cu prietenii ei. Călătoriseră peste tot împreună – prin Europa, Asia, Africa şi America de Sud. Fiecare moment petrecut alături de ea i se păruse magic. Când murise, simţise un gol atât de mare în suflet şi o senzaţie de pierdere atât de copleşitoare încât crezuse, realmente, că se va prăpădi şi el.

De la dispariţia ei, cunoscuse suficiente femei, chiar foarte multe, pentru a-i umple zilele şi nopţile. În cei doisprezece ani care se scurseseră între timp, nu fusese aproape niciodată singur, dar nici nu mai iubise pe altcineva. Şi nici nu voise să se mai îndrăgostească. Din punctul lui de vedere, iubirea genera prea multă suferinţă. La cei cincizeci şi nouă de ani ai săi, Jack Watson avea absolut tot ce-şi dorea: o afacere prosperă, de pe urma căreia câştiga o mulţime de bani.

Înainte de moartea preaiubitei sale Dori, deschisese un al doilea magazin, în Palm Springs, iar cinci ani mai târziu, un al treilea, în New York. De vreo doi ani plănuia să mai inaugureze unul în San Francisco. Dar, la vârsta lui, nu ştia dacă merita să-şi bată capul cu problemele pe care le implica o asemenea extindere. Ar fi făcut-o doar dacă fiul său, Paul, i s-ar fi alăturat, însă, până acum, eforturile lui de a-l determina pe Paul să renunţe la cariera cinematografică se izbiseră de refuzul lui categoric. Deşi abia împlinise treizeci şi doi de ani, Paul devenise deja un regizor de succes. Se putea mândri cu mai multe reuşite în domeniu decât tatăl său şi îşi iubea cu ardoare meseria. Jack, însă, privea cu o profundă neîncredere riscurile pe care le implica industria filmului, anticipând inevitabilele ei dezamăgiri. Acesta era motivul pentru care ar fi dat orice să-şi poată convinge fiul să-i devină partener de

afaceri. Poate că, într-o bună zi, avea să reuşească. Dar, pe moment, nu întrezărea nicio şansă. Paul nici nu voia să audă de aşa ceva.

Paul nu-şi iubea numai munca, ci şi soţia. Se căsătorise în urmă cu doi ani. Singurul lucru care părea să-i lipsească – cel puţin, după cum pretindea el – era un copil. Jack înclina să creadă că Paul nu se sinchisea prea mult de lipsa copilului, însă Jan suferea din cauza asta. Ea lucra la o galerie de artă, dar Jack avusese întotdeauna impresia că, pentru ea, meseria nu reprezenta decât o modalitate de a-şi petrece timpul, în aşteptarea copiilor. Din punctul lui de vedere, Jan era cam insipidă, însă nu putea să nu admită că e o fată amabilă, care, în mod evident, îl făcea pe Paul foarte fericit. Şi avea un fizic agreabil; mama ei era superba Amanda Robbins, o actriţă care, la cei cincizeci de ani ai săi, continua să arate minunat. Renunţase la extraordinara sa carieră la numai douăzeci şi şase de ani, înainte de a se mărita cu un bancher respectabil, foarte sobru şi extrem de plicticos, după părerea lui Jack, pe nume Matthew Kingston. Aveau două fiice, o casă imensă în Bel Air, şi se învârteau în cele mai distinse cercuri.

Amanda era una dintre puţinele femei din Los Angeles care nu-şi făcea niciodată cumpărăturile în magazinul lui Jack. În rarele ocazii în care drumurile li se intersectau, el se amuza să constate că Amanda, pur şi simplu, nu-l putea suporta. Nu ar fi fost surprins dacă ar fi aflat că ea făcuse tot posibilul pentru a-şi convinge fata să nu se mărite cu Paul Watson. În aparenţă, atât Amanda, cât şi soţul ei aveau o impresie proastă despre lumea spectacolului. Amândoi fuseseră convinşi că în scurtă vreme Paul va ajunge să ducă o viaţă la fel de promiscuă ca şi tatăl său. Dar se înşelaseră. Paul era un tânăr ponderat, care le demonstrase deja că putea fi un soţ serios, demn de toată încrederea. Iar ei îl acceptaseră repede ca pe un membru al familiei lor, fără a stabili însă acelaşi gen de relaţii cu tatăl lui. Reputaţia lui Jack era binecunoscută în tot L.A.-ul. Bărbat chipeş, veşnic prezent în viaţa publică, el ajunsese vestit pentru felul în care le ademenea în pat şi se descotorosea, fără justificări, de orice actriţă sau manechin care îi ieşea în cale. Le trata cu multă deferenţă pe femeile cu care se întâlnea. Era generos, inteligent, agreabil şi amuzant. Femeile cu care ieşea în oraş pur şi simplu îl adorau. Când şi când, se găsea chiar câte una care să fie suficient de prostuţă pentru a crede că-l „prinsese în capcană” pentru mai multă vreme, nu doar pentru o relaţie trecătoare. Dar Jack Watson era prea deştept ca să se lase „prins”. Avea grijă ca fetele care îi călcau pragul casei să plece înainte de a se instala acolo sau de a începe să-şi lase primele haine în dulapul lui. Întotdeauna era dureros de sincer

cu ele. Nu le făcea promisiuni, nu le întreţinea iluziile. Le distra, le ducea oriunde voiau să meargă, le servea cu vinurile şi mâncărurile oferite de cele mai bune restaurante şi, înainte ca ele să-şi dea seama ce se întâmplă, trecea mai departe, la următoarea starletă. Iar ele rămâneau cu amintirea unei relaţii amoroase plăcute şi cu regretul de a nu-l fi putut „agăţa" pentru o perioadă mai lungă de timp.

Era imposibil să te superi pe Jack şi, chiar dacă o făceai, nu puteai să-i porţi pică prea multă vreme. Absolut tot ce făcea le apărea celorlalţi irezistibil de încântător – chiar şi modul în care îşi părăsea amantele. Câteodată avea întâlniri şi cu femei măritate, dar nu spunea decât lucruri agreabile despre bărbaţii lor. Jack Watson era un tip amuzant, bun la pat, pe scurt un amorez incurabil, care nu pretindea nici măcar o fracţiune de secundă că ar fi altceva. La cei cincizeci şi nouă de ani ai săi, părea cu zece ani mai tânăr. Muncea în aer liber, atunci când avea timp, înota deseori în apele oceanului, continua să-şi păstreze casa din Malibu şi le iubea pe femei aproape la fel de mult cum îşi iubea maşina – acel Ferrari roşu. Nu-i păsa de nimic. Excepţie făceau numai copiii lui, ale căror probleme le aborda cu maximum de seriozitate. Julie şi Paul erau luminile vieţii sale. Doar mama lor se transformase într-o amintire nebuloasă, care, atunci când îi revenea în minte, îi stârnea recunoştinţa pentru inspiraţia de a-l fi părăsit la timp. În ultimii optsprezece ani, făcuse absolut tot ce voise; chiar şi atunci când fusese cu Dori. Era un răsfăţat, avea bani, conducea o afacere profitabilă, părea un bărbat irezistibil pentru aproape orice femeie. Şi era conştient de reuşitele sale. Cu toate acestea, în mod paradoxal nu arbora niciodată un aer de aroganţă. Era sexy, hazliu, aproape în permanenţă fericit. Iubea distracţia. „Adorabil" era cuvântul pe care îl foloseau de obicei femeile pentru a-l descrie.

— 'Neaţa, Jack. Directorul său de la Julie's, îi zâmbi când îl văzu traversând în grabă magazinul, pentru a se îndrepta spre liftul său particular care îl ducea până la birou. Aflat la etajul al patrulea, acesta avea tot mobilierul şi ornamentele din metal combinate cu piele de culoare neagră. I-l amenajase o faimoasă decoratoare italiancă, mai exact o altă femeie cu care avusese relaţii intime. Ea voise să-şi lase bărbatul – un arhitect – şi să renunţe la cei trei copii pe care îi aveau, doar pentru a-şi lega definitiv viaţa de a lui, dar Jack o asigurase că ar înnebuni dacă s-ar căsători cu un bărbat ca el. Şi, până la sfârşitul relaţiei lor, chiar reuşise s-o convingă că are dreptate. Era suficient doar să-l priveşti pe Jack cum se învârtea prin micul lui univers, ca să te simţi în acelaşi timp şi fascinat, şi alarmat.

Ştia că în birou avea să-l aştepte o cafeluţă şi că în scurtă vreme i se va servi un prânz uşor. Aruncă o privire spre ceas. De data aceasta, întârziase. Se hotărâse să vină la serviciu cu o jumătate de oră mai târziu, pentru a înota puţin în ocean, cu toate că, fiind luna ianuarie, apa era destul de rece. Deşi cocheta mereu cu femeile, era extrem de disciplinat atunci când trebuia să-şi îndeplinească îndatoririle de serviciu. Nu întâmplător Julie's reprezenta una dintre verigile cele mai solide ale lanţului de firme care se ocupau de vânzările cu amănuntul. De-a lungul anilor, fusese abordat de mai mulţi indivizi care îi propuseseră să le vândă acţiuni, dar pe moment nu se simţea pregătit s-o facă. Îi plăcea să menţină controlul afacerilor sale, să fie unicul proprietar al magazinelor. În felul acesta, nu era nevoit să se consulte cu alţii pentru fiecare decizie în parte, să răspundă de acţiunile sale în faţa altora, să-şi bată capul dând explicaţii. Julie's reprezenta în proporţie de sută la sută „copilul" său.

Pe birou găsi un maldăr de mesaje, aranjate în ordine – o listă a întâlnirilor pe care le avea în acea după amiază şi nişte mostre de materiale comandate la Paris. Acestea din urmă erau, pur şi simplu, splendide. Dori fusese cea care îl familiarizase cu miraculoasele materiale franţuzeşti, cu mâncărurile franţuzeşti, cu vinurile franţuzeşti şi… cu franţuzoaicele. Şi continua să manifeste o anumită sensibilitate faţă de tot ceea ce provenea din acea ţară. Multe dintre mărfurile care se desfăceau la Julie's erau din import. Iar materialele acestea întreceau orice aşteptări. I se promisese şi, într-adevăr, i se furnizase tot ce era mai bun pe piaţa pariziană.

Telefonul sună aproape imediat după ce se aşeză pe scaun. Era intercom-ul. Jack apăsă pe buton fără să-şi desprindă privirile de la materialele franţuzeşti.

— Bună. Vorbea degajat spre microfonul aparatului, cu vocea aceea care le subjuga pe femei. Nu însă şi pe secretara sa, Gladdie. Îşi cunoştea prea bine şeful pentru a se lăsa prinsă în mrejele lui. Lucra de cinci ani pentru el, aşa că ştia absolut tot ce se putea şti despre el. În afară de aceasta, singurele femei care păreau a fi sacre pentru el, singurele cu care nu se încurca, erau cele care lucrau aici, în magazin. Aceasta constituia una dintre puţinele reguli ale vieţii sale intime pe care n-o încălcase niciodată. Cine este? întrebă.

— Paul aşteaptă pe fir. Vrei să vorbeşti cu el sau să-i spun că eşti ocupat? Persoana cu care ai întâlnire la ora zece şi un sfert trebuie să sosească din clipă în clipă.

— Nu-i nicio grabă. Era vorba de o întrevedere cu un fabricant milanez de genţi, care îşi confecţiona mărfurile în special din piele de aligator şi de şopârlă. Dacă vine tipul,

întreţine-l câteva minute. Vreau să discut mai întâi cu Paul. În măsura în care putea, încerca să-şi pună copiii pe primul plan, înaintea oricăror alte probleme. Zâmbind, ridică receptorul. Paul era un fiu minunat. Salut, care-i treaba?

— Te-am sunat ca să-mi spui dacă vrei să vin după tine sau dacă preferi să ne întâlnim acolo. Spre deosebire de Jack, Paul era din fire un tip tăcut, dar astăzi părea mai puţin comunicativ ca oricând.

— Unde să ne întâlnim? Oferta lui Paul de a veni să-l ia de la magazin îl surprinse. Nu-şi amintea să-i fi fixat vreo întrevedere, or, de obicei îşi amintea de întâlniri, în special dacă era vorba de copiii lui.

— Haide, tată! După voce, Paul părea foarte agitat. Era clar că întrebarea tatălui său nu-l amuzase. Nu e de glumit cu asemenea chestiuni.

— Nu glumesc, replică Jack, lăsând din mână eşantioanele de materiale franţuzeşti, în timp ce scruta cu privirea hârtiile de pe birou, în căutarea unei chei care să-i descifreze misterul spuselor fiului său. Unde mergem? Apoi, amintindu-şi, se simţi stingherit. Oh, Hristoase, eu… Era vorba de funeraliile socrului lui Paul. Cum naiba uitase? Nu-şi notase în agendă şi, probabil că nu-i comunicase nici secretarei intenţia sa de a participa la funeralii, pentru că, dacă i-ar fi spus, Gladdie i-ar fi amintit de ele şi în seara anterioară, şi în dimineaţa aceea.

— Ai uitat, nu-i aşa, tată? Din vocea lui Paul răzbătea un reproş nedisimulat. Nu-mi vine să cred!

— N-am uitat. Pur şi simplu, în clipa de faţă, mă gândeam la altceva.

— La naiba. Ai uitat. Slujba religioasă are loc la prânz. La masă nu trebuie să fi prezent, dar cred că s-ar cuveni să vii la slujbă. Şi Julie, sora lui, îi promisese că o să vină.

— Câţi invitaţi crezi că au? se interesă Jack, întrebându-se cum o să-şi reprogrameze cele câteva întâlniri stabilite pentru acea după amiază. N-o să-i fie uşor să participe la înmormântare, dar, dacă prezenţa lui era importanţă pentru Paul, n-o să-l dezamăgească.

— La masă? Nu ştiu… oamenii aceştia cunosc al naibii de multă lume… Probabil că vor fi vreo două sau trei sute de inşi. La nunta fiului său, Jack avusese surpriza să vadă peste cinci sute de invitaţi. Veniseră oameni din toată ţara, cu precădere cunoscuţi de-ai familiei Kingston.

— Atunci, n-o să-mi resimtă lipsa la masă, spuse Jack pe un ton sec. Îţi mulţumesc că te-ai oferit să mă iei, dar prefer să ne întâlnim acolo. Oricum, probabil că vei fi însoţit de Jan, de sora şi de mama ei. Eu voi sta ceva mai retras.

— Ai grijă să te vadă Amanda, îl instrui Paul. Jan s-ar supăra foarte tare dacă mama ei ar rămâne cu impresia că n-ai venit la înmormântare.

— Dimpotrivă, cred că Amanda ar fi mult mai fericită dacă n-aş veni, spuse Jack râzând, fără să facă un secret din animozităţile ce existau între ei. La nuntă dansase de două ori cu Amanda Kingston. În ambele ocazii, fără să scoată niciun cuvânt, ea îi dăduse de înţeles că nu putea să-l sufere. La fel ca toţi ceilalţi locuitori ai oraşului, Amanda citea în permanenţă câte ceva despre el în ziare. Or, de când abandonase cariera de actriţă, ea adoptase părerile foarte sobre ale soţului ei, potrivit cărora numele unui om nu trebuia să apară în presă decât la naştere, la cununie şi la moarte. În schimb, numele lui Jack apărea mereu în ziare fie din cauza faptului că era văzut în compania unei actriţe necunoscute sau a uneia foarte tinere, fie din pricina vreunei
„lovituri" pe care o dăduse la Julie's. Magazinul era faimos pentru petrecerile fastuoase care se organizau în cinstea designerilor şi clienţilor. Lumea cerşea invitaţii la aceste petreceri. Doar cei din familia Kingston nu-şi exprimaseră dorinţa de a participa, iar el, ştiind că ei, oricum, n-ar veni, nu-i invitase.

— Să vii la timp, tată. Tu ai fi în stare să întârzii şi la propria înmormântare.

— Să sperăm că nu va avea loc prea curând, spuse Jack, gândindu-se la atacul de cord care îl răpusese pe Matthew Kingston. Acesta murise cu patru zile în urmă, pe terenul de tenis. Fusese cu doi ani mai tânăr decât el şi cu şapte mai bătrân decât soţia sa, Amanda, care abia împlinise cincizeci de ani. Cei care jucaseră tenis cu el încercaseră să-i dea un prim ajutor, dar eforturile lor se dovediseră zadarnice. La cincizeci şi şapte de ani, Matthew era plâns de familia sa, de întreaga comunitate a bancherilor şi de toţi ceilalţi cunoscuţi. Dar Jack nu-l simpatizase niciodată. Îl considerase înfumurat, posac şi plictisitor.

— Deci ne vedem acolo, tată. Trebuie s-o iau pe Jan de la mama ei, de acasă. Şi-a petrecut noaptea acolo.

— Are nevoie de ceva? De o pălărie? De o rochie? O să-i cer uneia dintre fete să-i aleagă ceva potrivit. În drum spre ea, poţi să te opreşti aici ca să iei pachetul.

— Nu-i nevoie, tată. Paul zâmbi. Uneori tatăl lui era enervant, dar avea o inimă foarte bună, motiv pentru care se simţea foarte ataşat de el. Cred că Amanda le-a făcut rost de toate cele necesare. Deşi nu este deloc în formă, din cauza morţii lui Matt, dă dovadă, chiar şi acum, de un spirit organizatoric incredibil. E o femeie uluitoare.

— Regina de gheaţă, spuse Jack, regretându-şi cuvintele aproape imediat ce acestea îi scăpară de pe buze.

— Este urât să vorbeşti aşa despre o femeie care abia şi-a pierdut bărbatul.

— Scuză-mă. Nu mi-am dat seama ce spun. Dar nu lovise departe de ţintă. Amanda lăsa întotdeauna impresia că este perfect stăpână pe ea şi avea în permanenţă o ţinută absolut ireproşabilă. Doar privind-o, Jack simţea un irezistibil impuls de a o ciufuli şi de a-i scoate cu gesturi brutale toate hainele. Amuzat de acest gând, puse receptorul în furcă. Dar nu şi-o putu smulge pe Amanda din minte – lucru ciudat, având în vedere că i se întâmpla foarte rar să-şi amintească de existenţa ei.

Îi părea rău pentru pierderea suferită de biata femeie, deoarece ştia ce înseamnă asta. Şi acum îşi mai aducea aminte cum se simţise la moartea lui Dori. Dar soacra lui Paul părea atât de distantă şi de rece încât îi venea greu s-o compătimească cu adevărat. Amanda era al naibii de perfectă. Insuportabil de perfectă. Pe deasupra, continua – incredibil! – să arate aproape la fel ca fosta Amanda Robbins, cea care se despărţise de cinematografie la douăzeci şi şase de ani, pentru a se căsători cu Matthew Kingston. Căsătoria lor fusese un adevărat spectacol pentru Hollywood şi pentru întreaga societate. După aceea, timp de mai mulţi ani, oamenii făcuseră pariuri, încercând să ghicească dacă Amanda se va plictisi şi va reveni pe platourile de filmare. Dar ea renunţase definitiv la cariera de actriţă. Îşi păstrase doar frumuseţea glacială. După toate probabilităţile, Matthew Kingston nici n-ar fi lăsat-o să se întoarcă la Hollywood. El se comportase de parcă ar fi fost stăpânul ei.

Jack deschise dulapul pe care îl avea în camera de toaletă şi constată cu bucurie că îşi lăsase acolo un costum mai închis la culoare. În schimb, toate cravatele din colecţia pe care o păstra în acel dulap pentru situaţii de urgenţă erau fie roşii, fie albastre, fie galbene. Se îndreptă cu paşi mari spre secretariat, pentru a o căuta pe Gladdie.

— De ce nu mi-ai adus aminte de înmormântare? o întrebă încruntându-se, deşi nu era supărat.

Gladdie îşi dădu imediat seama că se preface. Jack făcea parte din categoria acelor oameni, puţini la număr, care aveau curajul să răspundă pentru propriile greşeli. Acesta era şi unul din nenumăratele motive pentru care ei îi făcea plăcere să lucreze pentru el. În ciuda reputaţiei lui, de ins neserios şi iresponsabil, ea ajunsese să-l cunoască mult prea bine pentru a lua în seamă bârfele. Ca şef, Jack era grijuliu, generos, demn

de toată încrederea. Pe scurt, o făcea să se simtă bine la serviciu.

— Am crezut că problema asta s-a rezolvat. Ai uitat de înmormântare? îl întrebă ea, schiţând un zâmbet.

Jack dădu aprobator din cap.

— Probabil că asta dovedeşte receptivitatea mea la teoriile lui Freud. Nu suport să merg la înmormântarea unor oameni mai tineri decât mine. Glad, vrei să-mi faci un serviciu? Du-te la magazinul acela care se află la capătul străzii – Hermes, îi spune – şi cumpără-mi o cravată de culoare închisă. Să nu fie prea mizerabilă, ci numai suficient de serioasă pentru a nu-l pune într-o situaţie stânjenitoare pe Paul. Şi, oricum, să nu aibă desenată pe ea vreo femeie goală.

Râzând, Gladdie îşi luă poşeta. Exact în acel moment, în secretariat intră fabricantul de genţi, însoţit de asistentul lui Jack. Întâlnirea aceasta avea să fie foarte scurtă.

Pe la ora unsprezece, Jack comandă o sută de genţi. Gladdie se întorsese între timp de la Hermes, cu o cravată gri-fer, pe care erau desenate nişte minuscule figuri geometrice de culoare albă. Era perfectă.

— Te-ai descurcat bine, îi spuse Jack recunoscător, în timp ce, fără a se uita în oglindă, îşi făcea un nod ireproşabil la cravată. Se îmbrăcase cu costumul de culoare gri închis şi cu o cămaşă albă, iar în picioare avea o pereche de pantofi franţuzeşti, confecţionaţi manual. Adăugând la toate acestea părul lui blond roşcat, ochii căprui, calzi şi trăsăturile frumoase, parcă sculptate, se putea spune că arăta senzaţional. Par respectabil? întrebă.

— Nu prea ştiu ce cuvânt ar fi mai potrivit pentru tine… poate că „frumos” ar fi mai nimerit decât „respectabil”. Gladdie îi zâmbi. Se deprinsese cu farmecele lui, la care devenise imună. Iar lui îi plăcea lucrul acesta. Prezenţa ei era liniştitoare, ca un balsam al sufletului. Nu dădea nicio ceapă degerată pe aspectul, pe reputaţia sau pe tendinţa lui de a fi un afemeiat. Pentru ea, nu contau decât afacerile lui. Arăţi superb. Paul va fi mândru de tine.

— Sper. Poate că încântătoarea lui soacră se va abţine să cheme brigada de moravuri atunci când mă va vedea venind. Dumnezeule, cât urăsc înmormântările! Începuse deja să se întristeze, deoarece numai gândul că se va duce la o înmormântare îi aducea aminte de Dori. Hristoase, ce groaznic fusese atunci… şocul, durerea aceea insuportabilă, încercările chinuitoare de a înţelege că iubita lui plecase pentru totdeauna de lângă el… îi trebuiseră ani de zile pentru a-şi reveni, deşi se străduise să umple golul lăsat de ea cu o mulţime de alte femei. Dar niciodată nu mai întâlnise una asemănătoare. Dori

fusese atât de caldă, atât de frumoasă, atât de sexy, atât de ştrengăriţă, atât de atrăgătoare… într-un cuvânt, senzaţională. Era de-ajuns să se gândească la ea acum, cu câteva minute înainte de miezul zilei, în timp ce cobora cu liftul, îmbrăcat în hainele sale sobre, ca să se simtă deprimat. Trecuseră doisprezece ani de la moartea ei, dar tot îi mai simţea lipsa.

Nu observă femeile care îl urmăreau pline de admiraţie cum părăseşte magazinul şi cum se aşază la volanul Ferrari-ului său. După colţ, apăsă la maximum pedala de acceleraţie. Motorul începu să urle. Cinci minute mai târziu, străbătea bulevardul Santa Monica, îndreptându-se spre biserica episcopală „Toţi Sfinţii", unde avea loc slujba religioasă. Se făcuse ora douăsprezece şi zece minute, iar traficul era infernal. În acea zi caldă de ianuarie, toţi oamenii păreau să se fi urcat în maşini, pentru a se îndrepta în toate direcţiile posibile. Ajunse la „Toţi Sfinţii" cu o întârziere de douăzeci de minute. Fără să facă niciun zgomot, se aşeză pe un scaun din ultimul rând. Nu-şi putea imagina nici măcar câţi inşi puteau fi acolo. Din locul în care stătea, i se părea că erau vreo şapte sau opt sute, deşi nu credea că în biserica aceea puteau intra atât de mulţi.

Încercă s-o zărească pe fiica sa, Julie, însă aceasta se afla undeva, în mulţime. Şi nu-l putea vedea nici pe Paul, care stătea în faţă, între soţia lui şi sora acesteia. La rândul său, şi văduva era complet ascunsă de privirile sale. Jack nu putea zări decât coşciugul, care îl trimitea cu gândul la destinul inevitabil al decedatului.

Era un coşciug simplu, din lemn de mahon. Pe margini avea două mânere din alamă, iar deasupra un adevărat covor realizat din muşchi, pe care fuseseră presărate orhidee mici, de culoare albă. Era auster, dar frumos, ca şi buchetele de flori din biserică. Peste tot se vedeau orhidee. Nu ştia cine făcuse aranjamentele florale, dar intuia că numai Amanda ar fi fost în stare. Aceeaşi atenţie pentru fiecare detaliu, chiar dacă momentul de faţă era cu totul altul, o remarcase şi la căsătoria copiilor lor. Jack uită rapid de Amanda, amintindu-şi că el însuşi este muritor. Pe tot parcursul înaltei slujbe episcopale, rămase adânc cufundat în gânduri. Apoi rostiră câteva cuvinte un prieten de-al decedatului şi ambii săi gineri. Paul vorbi puţin, la obiect, dar cuvintele lui fură atât de înduioşătoare încât Jack se trezi la sfârşitul slujbei aducându-i laude fiului său.

— A fost foarte frumos, fiule, îi spuse cu voce răguşită. Poţi să ţii un discurs şi la înmormântarea mea, atunci când va veni vremea.

Paul îşi clătină capul cu un aer dezgustat şi îi înlănţui umerii cu braţul.

— Nu-ţi face iluzii deşarte. N-aş fi în stare să spun nimic bun despre tine, aşa că nu-ţi mai bate capul de pomană.

— Îţi mulţumesc, am înţeles aluzia. Poate că ar trebui să renunţ la tenis.

— Tată…! spuse Paul, aruncându-i o privire semnificativă.

Făcându-şi loc prin mulţime, plină de dezinvoltură, Amanda se apropia de locul de unde putea să-i salute pe cei care veniseră la slujbă. Înainte de-a apuca să schiţeze vreo mişcare, Jack se trezi privind-o ţintă. Soacra lui Paul era uluitor de frumoasă. În pofida anilor care se scurseseră de când renunţase la cinematografie, arăta tot ca un star. Avea o pălărie neagră, cu bor enorm, de care era prins un voal. Taiorul negru, deosebit de distins, îi fusese conceput – presupuse imediat Jack – de un creator de modă francez.

— Bună, Jack, spuse ea pe un ton calm, părând a fi foarte stăpână pe sine. Totuşi, ochii ei imenşi, de culoare albastră, erau atât de îndureraţi, încât Jack se simţi înduioşat.

— Îmi pare rău, Amanda. În pofida relaţiilor încordate dintre ei, îşi dădu seama cât de distrusă era din cauza morţii soţului ei. Dar mai mult decât atât, nu prea avea ce să-i spună. Ea se uită în altă direcţie, îşi înclină capul şi, o clipă mai târziu, se îndepărtă. La rândul său, Paul plecă în căutarea lui Jan, care stătea de vorbă cu sora ei.

Jack mai zăbovi pe acolo un minut sau două, dar, nemaivăzând niciun cunoscut, se hotărî să se retragă discret, fără să-şi mai deranjeze fiul.

O jumătate de oră mai târziu, Jack se întorcea în biroul lui. Totuşi, în după amiaza aceea nu făcu nimic altceva decât să se gândească la familia Kingston, care pierduse un membru important, poate unicul care o ţinea unită. Deşi nu-l simpatizase pe Matthew, nu putea nega faptul că acesta merita tot respectul şi că cei care îl iubiseră trebuiau deplânşi pentru o pierdere atât de neaşteptată. Pe de altă parte, toată după amiaza, indiferent ce făcea, Jack fu urmărit de amintirea adoratei sale Dori. Scoase până şi fotografia ei. I se întâmpla foarte rar lucrul acesta, dar continua s-o ţină în fundul unui sertar al biroului exact pentru astfel de momente. Era o fotografie făcută pe plaja din Saint-Tropez. Coborându-şi privirile spre chipul ei surâzător, simţi că-i lipseşte enorm… mai mult ca oricând.

Gladdie intră în birou o dată sau de două ori, să vadă ce face, însă îşi dădu seama că voia să rămână singur. Îi ceruse să-i anuleze şi ultimele două întâlniri.

Jack nu avea nici cea mai vagă idee că, exact în momentul în care Gladdie intra pentru a doua oară în biroul său, era pomenit în casa din Bel Air, de Amanda Kingston.

— A fost drăguţ din partea tatălui tău că a venit, îi spuse ea lui Paul, când plecară, în sfârşit, şi ultimii musafiri. După amiaza li se păruse tuturor interminabilă. Până şi Amanda era epuizată, în ciuda echilibrului ei interior greu de zdruncinat.

— I-a părut foarte rău de Matthew, o asigură Paul, atingându-i cu afecţiune braţul.

Ea dădu din cap, apoi îşi întoarse privirile spre fiicele sale. Amândouă erau foarte afectate de moartea tatălui lor. Suferinţa le determinase ca, măcar acum, să înceteze lupta lor perpetuă. Între Jan şi sora ei, Louise, era o diferenţă de vârstă de numai un an şi ceva. Cu toate acestea, se deosebeau din absolut toate punctele de vedere. Şi se înfruntau, permanent, zi şi noapte, încă din copilărie. Dar în aceste momente, îşi dăduseră mâna pentru a-şi alina mama. Paul le lăsă singure, retrăgându-se discret în bucătărie, cu intenţia de a bea o ceaşcă de cafea. Personalul de serviciu, încă prezent, continua să spele farfuriile şi paharele lăsate în urmă de cei peste trei sute de oameni care veniseră să-şi prezinte omagiile familiei Kingston.

— Nu-mi vine să cred că ne-a lăsat să respirăm puţin, şopti Amanda în vreme ce stătea cu spatele spre ambele fete şi cu privirile aţintite pe fereastră, spre grădina lor perfect aranjată.

— Nici mie nu-mi vine să cred, zise Jan, cu ochii înotând în lacrimi.

Louise oftă adânc. Şi ea îşi iubise tatăl, însă nu se înţelesese cu el. Întotdeauna i se păruse că fusese mai dur cu ea decât cu Jan, deşi, în aparenţă, avea pretenţii mai mari de la ea. Astfel, se înfuriase atunci când ea se hotărâse să nu mai urmeze avocatura, preferând să se mărite la terminarea colegiului. Şi, asta, în pofida faptului că avusese parte de o căsnicie reuşită. Pe parcursul primilor cinci ani, adusese pe lume trei copii. Dar el avusese ceva de spus şi în privinţa aceasta. Considerase că face prea mulţi copii. În schimb, nu-l
deranjase niciodată faptul că Jan nu-şi propusese şi nici nu se ostenise să-şi facă o carieră serioasă. De asemenea, nu avusese nimic împotrivă ca Jan să se mărite cu un bărbat care lucra în lumea spectacolului, nemaivorbind de faptul că tatăl lui nu era decât un simplu comerciant, de pe Rodeo Drive. Louise nu-l simpatiza pe Paul. Şi nici nu-şi ascundea sentimentele pe care le nutrea faţă de el. Soţul ei era avocat la „Loeb Loeb”, deci un om mult mai potrivit pentru a face parte din familia Kingston.

În timp ce Jan plânse pe tot parcursul după amiezii din ziua înmormântării, Louise nu se putu gândi decât la observaţiile pe care i le făcuse tatăl lor, la problemele pe care i le ridicase un om atât de dificil, la desele ocazii în care se îndoise de dragostea părintelui său. Simţea nevoia să-şi împărtăşească gândurile cuiva, însă ştia că nici mama, nici sora ei n-ar fi înţeles-o. Mama ei, cel puţin, nu suportase niciodată s-o audă criticându-l pe tatăl ei. Iar acum, cu atât mai mult având în vedere faptul că, după opinia ei, Matthew Kingston se transformase deja într-un sfânt.

— Aş vrea să vă amintiţi amândouă cât de minunat a fost, spuse Amanda, întorcându-se spre ele. Bărbia îi tremura, iar ochii i se umpluseră de lacrimi. Părul ei blond era strâns cu grijă la spate, într-un coc mic. Ambele fete îşi dădeau seama de faptul că Amanda le întrecea cu mult în frumuseţe. Fusese o femeie superbă şi continua să-şi păstreze graţia. Louise o invidiase întotdeauna din cauza asta. Aveau o mamă la nivelul căreia nu se puteau ridica, o mamă ale cărei aşteptări, întotdeauna prea mari, nu puteau fi împlinite. Louise nu înţelesese niciodată pe deplin latura mai umană a personalităţii ei.

— Vulnerabilitatea, nesiguranţa permanentă, care îi umbrise viaţa, fiind tot timpul ascunsă sub „faţada" ei desăvârşită. Jan era mai apropiată de mama lor, iar lucrul acesta stârnea noi resentimente între cele două surori. Louise o învinuise întotdeauna pe Jan că ar fi protejata părinţilor, în timp ce Jan se considerase în permanenţă acuzată pe nedrept, deoarece nu se simţea favorizată.

— Să nu vă îndoiţi nicio clipă că tatăl vostru va iubit foarte, foarte mult, adăugă Amanda. Dar nu-şi putu continua ideea, din cauza lacrimilor care o podidiră. Nu-i venea să creadă că Matthew murise, nu-i venea să creadă că nu avea s-o mai ţină niciodată în braţe. Cel mai groaznic coşmar al ei se transformase în realitate. Fusese în totalitate dependentă de el. Nu era în stare să-şi imagineze viaţa în absenţa soţului ei.

— Oh, mamă! Jan o strânse pe Amanda în braţe, ca pe un copil neajutorat.

Fără să scoată un cuvânt, Louise părăsi încăperea pentru a se duce la Paul. Acesta îşi bea cafeaua, la masa din bucătărie.

— Cum se simte? o întrebă el, îngrijorat.

Louise ridică din umeri. Se vedea că suferă, dar, ca de obicei, durerea îi era amestecată cu furie. Copiii ei plecaseră deja acasă, însoţiţi de femeia care-i îngrijea, iar soţul ei se întorsese la serviciu. Deci nu mai avea alt interlocutor în afara lui Paul.

— E total debusolată. Toată viaţa a fost dependentă de el. El îi spunea când să se scoale şi când să se culce, ce să facă, cu cine să se împrietenească. Nu înţeleg cum de i-a permis s-o domine în halul ăsta. A fost dezgustător.

— Poate că de aşa ceva avea nevoie, spuse Paul, privind-o cu interes pe cumnata sa. Era în permanenţă atât de furioasă şi de refractară, încât ajunsese să se îndoiască de fericirea ei în căsătorie. Familia Kingston, ca oricare alta, îşi avea secretele ei şi preferinţe ascunse, întotdeauna fusese curios să le audă pe fete discutând despre mama lor. Fiecare dintre ele o vedea prin altă prismă, dar amândouă o cunoşteau pe femeia care se ascundea dincolo de masca rece pe care Amanda o arbora în prezenţa celorlalţi. Şi acea femeie se deosebea radical de cea cu care veneau în contact oamenii din exterior. Era o femeie neajutorată, înspăimântată, care îşi tăinuia frica. Paul se întreba dacă exista vreun motiv real care o determinase pe Amanda să părăsească definitiv lumea filmului. Poate că nu era vorba numai de interdicţia lui Matthew, dar şi de propriile sale temeri. „Se va descurca”, o asigură el pe Louise, neştiind ce altceva i-ar putea spune. Louise tocmai îşi turna vin într-un pahar. Prea se complăcea în postura de victimă… „Jan va avea grijă de ea”, adăugă Paul, pentru a-şi linişti cumnata. Dar remarca nu făcu decât s-o înfurie.

— Mda, pun pariu că o să aibă grijă de ea. Întotdeauna s-a gudurat pe lângă mama. Absolut întotdeauna, chiar şi în copilărie. Mă mir că nu v-aţi oferit să vă mutaţi aici, cu ea. O asemenea ofertă ar impresiona-o. Ştii doar că va avea nevoie de ajutor ca să pună la punct toate problemele legate de administrarea averii. Sunt sigură că tu şi Jan o să fiţi alături de ea.

— De ce eşti atât de încrâncenată, Lou? o întrebă Paul, folosind diminutivul cu care i se adresa Jan. Louise îi aruncă o privire inexpresivă, surprinzător de asemănătoare cu aceea a mamei sale. Însă, dacă nu făceai abstracţie de ochi, puteai afirma că semăna leit cu Matthew. Adică era drăguţă, nimic mai mult. Dintre cele două fete, Jan avea un fizic mult mai atrăgător. Nimeni nu încearcă să-ţi facă vreun rău.

— Este prea târziu pentru asemenea asigurări, spuse ea, reumplându-şi paharul cu vin, imediat după ce-l golise. De mai mulţi ani mi se face încontinuu câte un rău. Poate că, după dispariţia tatei, mama va reuşi să se maturizeze. Poate că şi noi, ceilalţi, ne vom maturiza. Şi, cu aceste cuvinte, Louise îşi lăsă paharul pe masă, apoi ieşi în grădină. Paul n-o urmă.

De la fereastra biroului în care se aflau, Jan şi Amanda o zăriră pe Louise.

— Iar s-a supărat pe mine, spuse Jan. Întotdeauna găseşte câte un motiv de supărare.

— M-aş bucura dacă aţi pune capăt acestor confruntări permanente, zise Amanda cu tristeţe în glas, uitându-se la fiica sa mai mică. Am crezut că, o dată cu trecerea timpului, veţi lăsa deoparte animozităţile şi veţi deveni prietene. Mai ales atunci după ce o să vă măritaţi şi o să aveţi copii. Amanda sperase lucrul acesta încă de pe vremea când Louise şi Jan fuseseră în faşă, dar privirea plină de regret care apăru în ochii fiicei sale aproape imediat ce termină de vorbit, se dovedi cât se poate de grăitoare.

— Păi, eu nu… nu…

— Ce? Pentru o clipă, Amanda păru derutată şi atât de tristă încât lui Jan i se strânse inima.

— Nu am copii, îi spuse Jan pe un ton care atrase imediat atenţia mamei sale.

— Nu vrei să ai copii? Amanda părea uluită, de parcă o asemenea dorinţă ar fi fost o dovadă de trădare.

— Ba da, spuse Jan, dând aprobator din cap. Apoi se uită pe fereastră, la sora ei. Lou adusese pe lume trei copii, în decurs de numai cinci ani. Îi zămislise exact atunci când dorise, ca şi cum copiii s-ar fi făcut uşor, la comandă, ca o plăcintă. De data aceasta, Jan era geloasă. Bineînţeles că vreau. Încercăm de un an, dar n-am reuşit.

— Asta nu înseamnă nimic. Amanda îi zâmbi. Uneori, durează mai mult. Fi răbdătoare.

— Pentru tine, n-a „durat mai mult”. Ne-aţi avut în primii doi ani după căsătorie. Oftând, Jan se uită la degetele cu care mama sa o bătu uşor pe mână. O clipă mai târziu, când îşi ridică privirile, Amanda văzu în ochii ei un amestec sfâşietor de suferinţă, teamă şi dezamăgire cruntă. I-am cerut lui Paul să vină cu mine la un medic, dar n-a vrut. Spune că e o nebunie să mă agit atâta.

— Tu ai vorbit cu medicul? Crede că ar putea fi vreo problemă? Amanda părea cu adevărat îngrijorată din pricina ei.

— Nu ştie ce să zică, dar crede că n-ar strica să ne supunem unui consult. Mi-a dat numele unui specialist. Paul s-a înfuriat când a auzit una ca asta. Cică atât sora lui, cât şi sora mea au copii, aşa încât nu există niciun motiv ca noi să întâmpinăm dificultăţi. Dar nu întotdeauna lucrurile sunt atât de simple…

Brusc, Amanda se întrebă dacă nu cumva omisese ceva anume, vreo boală gravă din tinereţea fiicei sale, vreo faptă necugetată, vreun avort. Dar nu îndrăzni s-o chestioneze în această privinţă. Era mai bine să lase problema în seama medicului.

— Bine, atunci poate că ar trebui să-l asculţi pe Paul, să nu-ţi mai faci griji, cel puţin deocamdată.

— Dar nu mă pot gândi decât la asta, mamă, i se confesă Jan, izbucnind în plâns. Sfâşiată de durere, Amanda îi văzu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, apoi picurându-i pe rochie. Îmi doresc atât demult să am un copil… şi sunt atât de îngrozită la gândul că s-ar putea să nu-l am niciodată…

— Bineînţeles că o să-l ai… spuse Amanda. Nu suporta să-şi vadă fiica atât de nefericită, mai ales acum, când abia îşi pierduse tatăl. Mai târziu, dacă nu vei reuşi să faci un copil, n-ai decât să adopţi unul.

— Paul n-ar fi de acord sub nicio formă. Vrea să aibă *propriii* lui copii.

La auzul acestei afirmaţii, Amanda făcu un efort ca să-şi ţină gura, pentru că ar fi fost tentată să-i spună că, după cum vorbea, Paul nu părea numai dificil, ci şi extrem de egoist.

— Peste dificultatea aceasta s-ar putea trece mai târziu. Dar, pe moment, încearcă să te destinzi. Oricum, sunt în stare să pariez pe orice că vei rămâne însărcinată când nici nu te vei gândi.

Jan dădu aprobator din cap, deşi, după expresia ochilor, se vedea clar că era departe de a fi convinsă. Tot anul se frământase din cauza acestei probleme, îngrijorarea iniţială cedase repede locul panicii. Dar, dacă această discuţie n-o liniştise, ea servise totuşi la ceva. Deschisese o portiţă între mamă şi fiică.

— Vorbeşte-mi de tine, mamă. Cum o să te împaci cu dispariţia tatei?

Era o întrebare chinuitoare, la auzul căreia Amanda izbucni din nou în plâns. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, ea clătină din cap.

— Nu mă pot imagina trăind fără el. Niciodată n-o să mă mai pot apropia de un alt bărbat, Jan. N-aş putea suporta. Am fost căsătorită cu Matthew timp de douăzeci şi şase de ani – mai mult de o jumătate din viaţă. Nici măcar nu mă pot gândi ce-o să fac de-acum încolo… cum o să mă trezesc în fiecare dimineaţă… Jan îşi luă mama în braţe, fără să rostească un cuvânt. Ar fi vrut să-i promită că va veni o vreme când se va împăca cu situaţia, dar nici ea nu şi-o putea închipui supravieţuind fără tatăl ei. Matthew Kingston fusese forţa vitală a familiei lor. El o izolase pe Amanda de lume, îi spusese ce să facă în fiecare situaţie, o tratase, deşi fusese cu numai şapte ani mai vârstnic decât ea, de parcă i-ar fi fost părinte. Efectiv nu pot trăi fără el, adăugă Amanda, şi Jan îi dădu dreptate.

Mai vorbiră despre Matthew timp de o oră, până când, într-un târziu, Paul reveni în încăpere. Lou se dusese acasă fără să-şi ia rămas-bun. Plecase plângând, după ce le privise pe mama şi sora ei stând la fereastră. Şi Paul trebuia să se retragă, deoarece avea de lucru acasă. Se făcuse aproape ora şase. Oricât de greu i-ar fi fost Amandei, mai devreme sau mai târziu, tot ar fi fost nevoiţi s-o părăsească. Amanda trebuia să se deprindă să înfrunte viaţa de una singură.

Despărţirea de ea fu atât de înduioşătoare, încât Jan izbucni din nou în plâns văzând-o cum le face semn cu mâna de pe treptele de la intrarea casei din Bel Air, îmbrăcată în taiorul ei negru.

— Dumnezeule, Paul, o să moară fără tata. Plângea încontinuu, neputându-se gândi decât la tatăl pe care îl pierduse, la sora sa atât de ostilă, la mama îndurerată şi la copilul care nu voia să vină pe lume. Suferinţa ei era copleşitoare. Ţinând-o de mână, în timp ce conducea maşina spre casă, Paul încercă s-o liniştească.

— O să-şi revină. Uită-te la ea. Este încă tânără şi frumoasă. Pe toţi sfinţii, peste şase luni, tot Los Angeles-ul va bate la uşa ei, pentru a o invita la o plimbare prin oraş. Poate că se va hotărî chiar să se întoarcă pe platourile de filmare. Cu siguranţă are suficientă vitalitate pentru a trece la fapte.

— Chiar dacă şi-ar dori, n-ar face-o, fiindcă ar nesocoti interdicţia tatei. A vrut-o numai pentru el, iar ea a renunţat la carieră pentru că l-a iubit. Ştiind că Jan l-ar fi omorât dacă şi-ar fi dat drumul la gură, Paul se abţinu să-i spună că, în cazul acesta, Matthew Kingston fusese, probabil, cel mai egoist bărbat din lume. Şi cum poţi insinua că mama o să se întâlnească cu alţi bărbaţi? Este dezgustător.

— Nu este dezgustător, îi replică el, calm. Asta-i realitatea, Jan. Amanda are cincizeci de ani. Tatăl tău a murit, ea nu. Doar nu te aştepţi s-o vezi petrecându-şi singură tot restul vieţii.

Jan îi aruncă o privire scurtă. Văzându-l că schiţează un zâmbet şters, se înfurie.

— N-o să se întâlnească cu nimeni! Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu-i seamănă tatălui tău. A avut parte de o căsnicie minunată şi l-a iubit pe tata.

— Atunci, probabil că va dori să se recăsătorească. N-ar fi o crimă.

— Nu-mi vine să cred că poţi vorbi aşa, spuse Jan smulgându-şi degetele din mâna lui. Îl privea lung, cu ochii măriţi. Chiar crezi că mama *mea* o să se întâlnească cu alţi *bărbaţi?* Eşti bolnav! N-ai niciun strop de respect, pentru nimic! Şi, pe deasupra, n-o cunoşti pe mama.

— Presupun că nu, draga mea, îi replică el pe un ton liniştitor. Dar cunosc oamenii, în general.

Jan nu-i mai adresă niciun cuvânt. Parcurseră restul drumului în tăcere, ea furioasă, uitându-se fix pe geamul portierei. Ar fi fost în stare să jure pe un morman întreg de Biblii că mama ei va rămâne credincioasă memoriei soţului său pentru tot restul vieţii.

2

În luna iunie, Amanda Kingston îşi duse ambele la fiice în Santa Barbara, la Biltmore. Paul se afla la New Nork, unde perfecta contractul unui nou film, iar soţul lui Louise, Jerry, plecase la Denver, pentru a participa la o conferinţă juridică. Cele trei femei profitaseră de această ocazie ideală ca să petreacă puţin timp împreună. Dar imediat ce se instalară în hotel şi se revăzură pentru a sta de vorbă, fetele îşi dădură seama că mama lor continua să fie foarte deprimată. Ştiau că purta în permanenţă haine de culoare neagră, că nu-şi lăsa părul niciodată liber, ci şi-l strângea la spate, în coc, că avea o figură severă şi că nu se mai machia, însă plânsul nestăpânit în care izbucni Amanda atunci când Jan o întrebă cum o mai duce le îngrozi pe amândouă.

Acela fu unul dintre rarele momente când fetele renunţară la animozităţile dintre ele. Grija pentru soarta mamei lor avu darul să le unească. Duminică dimineaţa, în timp ce Amanda mai dormea, ele coborâră împreună la parter, în sufragerie, pentru a lua micul dejun.

— Ar trebui să consulte un medic. Este prea deprimată, spuse Louise când ajunseră la clătitele cu mure. Mă sperie. Cred că ar fi necesar să i se dea nişte Prozac… sau Valium sau, mă rog, ceva de genul ăsta.

— Medicamentele n-ar face decât să-i înrăutăţească situaţia. Trebuie să iasă în lume, să-şi frecventeze prietenii. Săptămâna trecută m-am întâlnit cu doamna Auberman, care mi-a zis că n-a mai văzut-o pe mama de la moartea tatei. Asta înseamnă cinci luni. Nu poate sta încuiată în casă o veşnicie, ca să dea frâu liber lacrimilor.

— Dar e în stare? spuse Louise, privindu-şi sora în ochi şi întrebându-se, ca întotdeauna, dacă ele două aveau, totuşi, ceva în comun. Ştii doar că asta ar fi fost dorinţa tatei. Dacă i-ar fi putut lăsa instrucţiuni în sensul acesta, ar fi fost în stare să ceară să fie îngropată o dată cu el.

— Ce idee *detestabilă!* Jan îşi privi sora mai mare, brusc înfuriată. Parcă n-ai şti că nu putea suporta s-o vadă nefericită!

— Iar tu parcă n-ai şti că nu suporta s-o vadă făcând altceva decât ceea ce dorea el, adică urmărindu-ne cum luăm lecţii de balet sau jucând bridge cu soţiile partenerilor lui. Cred că, în subconştient, ea are certitudinea că el ar fi vrut ca ea să ducă exact genul acesta de viaţă mizerabilă. După părerea mea, mama trebuie să consulte un psihoterapeut, spuse Louise fără înconjur.

— Şi dacă am lua-o într-o vacanţă? Jan considera că ideea aceasta era atrăgătoare, cu atât mai mult cu cât ea, care lucra la

o galerie de artă, n-avea nicio problemă să-şi ia câteva zile libere. Louise, în schimb, nu vedea cum şi-ar fi putut lăsa copiii singuri. Atunci, să amânăm vacanţa până în septembrie, când copiii tăi se întorc la şcoală. Am putea s-o ducem pe mama la Paris.

— Bună idee, confirmă Louise.

La prânz însă, când îi împărtăşiră mamei lor această idee, ea clătină din cap, dându-le un răspuns prompt: nu putea să le însoţească.

— Efectiv, mi-e imposibil să plec de acasă în momentul acesta, spuse ea cu fermitate. Am prea multe lucruri de făcut. Este vorba de avere, desigur. Nu vreau să am bătaie de cap tot restul vieţii.

Ambele fete ştiau că scuza ei nu stătea în picioare. În realitate, fără Matthew, Amanda nu dorea să reintre în lumea celor vii.

— Lasă-i pe avocaţi să se ocupe de avere, mamă, spuse Lou, pragmatică. Oricum, lor le revine sarcina asta. Ţie ţi-ar prinde bine o călătorie.

Amanda ezită. După o perioadă lungă de tăcere, clătină din cap. Lacrimile îi inundară din nou ochii.

— Nu vreau să plec nicăieri, spuse cu sinceritate. M-aş simţi prea vinovată.

— Pentru ce? Pentru că vei cheltui nişte bani? Sunt sigură că îţi poţi permite să faci o călătorie până la Paris.

De fapt, şi-ar fi putut permite să facă foarte multe călătorii, după cum ştiau cu toţii. Adevărata problemă părea să fie mult mai profundă, mult mai greu de dat la iveală şi de soluţionat.

— Nu-i vorba de asta… Pur şi simplu… pur şi simplu, fără Matthew, nu am dreptul să fac aşa ceva… De ce aş zburda? De ce mi-aş propune să mă distrez? Rostise cu greu aceste cuvinte, înainte de a izbucni în hohote de plâns. Dar simţise nevoia să vorbească. De ce am rămas în viaţă, când el a murit? Este atât de nedrept… De ce a trebuit să se întâmple aşa?

— S-a întâmplat, mamă, şi cu asta, basta, spuse Jan cu blândeţe în glas. Nu este nimeni vinovat – nici tu, nici el, nici altcineva. A fost doar o mare neşansă. Însă tu trebuie să-ţi duci viaţa mai departe… pentru binele tău… pentru binele nostru… Gândeşte-te puţin. Dacă nu vrei să mergi la Paris, o să plecăm pentru câteva zile la New York sau la San Francisco. Trebuie să faci ceva. Nu poţi renunţa la viaţă, mamă. Nu asta ar fi fost dorinţa tatei.

Dar, în drum spre casă, continuând această discuţie, ambele fete îşi dădură seama că mama lor nu era încă pregătită să facă faţă lumii exterioare. Îşi jelea prea amarnic bărbatul pentru a

se gândi măcar ca în viitor să-şi găsească o ocupaţie constructivă sau amuzantă.

— Cum o duce? se interesă Paul duminică seara, când, întorcându-se de la New York, fu întâmpinat de Jan la aeroport.

— E total debusolată. Lou susţine că ar trebui să i se prescrie Prozac. Eu nu ştiu ce să mai cred. Parcă ar fi încercat să se îngroape o dată cu tata.

— Probabil că asta ar fi fost dorinţa lui. Şi mai mult ca sigur că ea e conştientă de lucrul acesta.

— Vorbeşti ca sora mea, spuse Jan, întorcându-şi privirile spre fereastră, apoi se uită la el fix. Vreau să-ţi cer ceva. Această ultimă propoziţie fusese rostită pe un ton atât de solemn, încât Paul o privi zâmbitor. După călătoria pe care o făcuse la New York, se bucura s-o revadă. Realmente, îi simţise lipsa.

— Desigur. Vrei ca Amanda să se întâlnească cu tata? Nicio problemă. Fac toate aranjamentele necesare. Tata o să fie nebun de fericire.

Ideea era atât de scandaloasă, încât până şi Jan izbucni în râs. Cu toate acestea, o fracţiune de secundă mai târziu, chipul ei redeveni serios. Oricare ar fi fost rugămintea ei, Paul simţea că ea era legată de o problemă foarte importantă pentru soţia sa.

— Altceva am în minte, spuse ea nervoasă, neştiind cum să abordeze acel subiect spinos.

— Dă-i drumul, Jan. Te ascult.

— Vreau să mergem împreună la un medic. La un specialist, mai exact. Au trecut şase luni de când am discutat ultima dată despre treaba asta şi nu s-a întâmplat nimic… Se vedea clar că dorea cu ardoare să primească răspunsul aşteptat, dar Paul nu se lăsă înduioşat.

— Dumnezeule, iarăşi! Niciodată nu te laşi păgubaşă, nu-i aşa? În ultimele şase luni m-am chinuit să închei cel mai avantajos contract cinematografic din întreaga mea carieră, iar tu nu te gândeşti decât la copii. Nici n-aveai cum să rămâi însărcinată, Jan. Am stat mai mult timp prin avioane decât pe acasă. Cum poţi să spui că suntem un cuplu cu probleme care necesită un consult medical?

În urechile soţiei sale, aceasta suna ca un refuz, întotdeauna existau scuze sau motive plauzibile care puteau fi invocate, însă de fapt, deşi se străduiseră mai mult decât era el dispus să admită, ea nu rămăsese însărcinată.

— Nu vreau decât să aflu dacă este ceva în neregulă. S-ar putea ca amândoi să fim sănătoşi. Sau poate că eu am vreo

problemă. Aş vrea să ştiu exact despre ce este vorba. Asta-i tot. Îţi cer chiar atât demult?

În timp ce vorbise, ochii i se umpluseră de lacrimi. Paul oftă, apoi o privi cu atenţie.

— De ce nu-ţi faci un control? Până să termini analizele, s-ar putea să rămâi însărcinată.

Dar ea nu credea. Trecuse mai bine de un an şi jumătate de când încercau să facă un copil. Până şi ginecologul ei părea îngrijorat. Chiar el o sfătuise ca, în cazul în care voia cu tot dinadinsul să devină mamă, să se supună unui consult mai amănunţit. Drept urmare, cu trei săptămâni în urmă, se dusese la un specialist, care o asigurase că n-are nicio problemă. Dar nu-i mărturisise acest lucru lui Paul, aşa cum nu-i spusese nici că specialistul voia să-l consulte şi pe el.

— După ce o să mă duc la medic, o să mergi şi tu?

— Poate. Paul nu vru să se angajeze printr-un răspuns ferm. O clipă mai târziu, punea capăt discuţiei, dând radioul un pic cam tare. Copleşită de tristeţe, Jan rămase cu privirile aţintite afară, pe fereastră. Începea să-şi piardă orice speranţă, în special din cauza atitudinii soţului ei.

În luna august, medicul specialist îi confirmă faptul că era perfect sănătoasă. Ori între spermatozoizii lui şi ovulele ei nu exista compatibilitate – îi spuse el – ori, dacă era vorba totuşi de o problemă, aceea se datora exclusiv soţului ei. Însă când abordă din nou subiectul, Paul se înfurie. Detesta să fie supus atâtor presiuni. Traversa o perioadă dificilă, deoarece marele lui contract eşuase. Şi era profund dezgustat de sexul planificat, ca şi de scenele de isterie pe care i le făcea Jan la două săptămâni după fiecare contact, când constata că nu rămăsese însărcinată.

— Scoate-ţi din minte chestia asta, măcar pentru un timp! strigă el într-o seară, când Jan se arătă dornică să facă dragoste deoarece se afla în „perioada optimă”. Apoi plecă de acasă, pentru a bea un pahar de whisky în compania tatălui său. Jack avea o parteneră nouă. Era o actriţă cunoscută de toată lumea, motiv pentru care numele lui apărea din nou în ziare, aproape zilnic. Dar conversaţia lor nu se limită doar la actriţă, ci şi la intrarea lui Paul în afacerile tatălui său. Jack dorea mai mult ca oricând să-l aibă partener, însă, din punctul de vedere al fiului său, chestiunea aceasta fusese lămurită o dată pentru totdeauna. În urma întâlnirii lor, Paul ajunse să creadă că toată lumea voia să obţină câte ceva de la el.

În luna septembrie, Louise şi Jan mai încercară o dată s-o convingă pe mama lor să le însoţească într-o călătorie. Rezultatul fu acelaşi: Amanda refuză categoric. Între timp,

slăbise aproape şapte kilograme şi continua să stea închisă în casă. În luna decembrie, ambele ei fiice intrară în panică.

— Trebuie să facem ceva, îi spuse Jan agitată lui Louise, în timpul unei convorbiri telefonice. În urmă cu două săptămâni, de ziua Recunoştinţei, mama lor plânsese încontinuu în timpul mesei. Proasta ei dispoziţie le stricase cheful până şi copiilor. Nu mai suport s-o văd aşa, adăugă Jan.

— Poate că ar trebui s-o lăsăm singură, filosofă Louise. Poate că acesta este modul de viaţă pe care şi-l doreşte acum, după dispariţia tatei. Cine suntem noi ca să decidem în locul ei dacă trebuie să şi-l schimbe sau nu?

— Suntem copiii ei. N-o putem lăsa în voia sorţii. Eu, cel puţin, n-am s-o las.

— Atunci, gândeşte-te tu la o soluţie. Eu cred că n-o interesează nimic. Dar părerile mele n-au contat niciodată. Tu eşti favorita ei. Tu o vizitezi zilnic şi îi strecori pastile în sucul de portocale. Eu cred că are dreptul să trăiască aşa cum îi place.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Louise, o să moară! spuse Jan, speriată. Nu vezi ce se întâmplă? A renunţat complet la viaţă. Parcă şi-ar fi dat sufletul o dată cu tata.

— Nu ştiu cum poate fi rezolvată problema asta. E o femeie în toată firea, iar eu nu sunt psihiatru. Pe deasupra, crede-mă, m-am săturat până peste cap s-o tot aud deplângându-şi soarta. Nu mai suport s-o privesc şi nici s-o ascult. Se învinovăţeşte, până la umilinţă, că a supravieţuit, în timp ce tata s-a prăpădit. Foarte bine, dacă asta e voinţa ei, las-o în pace. Poate că, în felul ei dezgustător, este fericită.

— N-o las să se complacă în situaţia asta, insistă Jan.

— N-ai cum s-o readuci la viaţă, Jan. Trebuie să *vrea* să fie readusă, or ea nu vrea. Este pentru prima dată stăpână pe propria ei soartă. Poate că aşa vrea să-şi trăiască tot restul vieţii. Cel puţin, acum tata nu-i mai dirijează mişcările.

— Vorbeşti de parcă ar fi fost un monstru, îi reproşă Jan.

— Uneori a fost. Cel puţin pentru mine.

Ca de obicei, surorile nu puteau cădea de acord în nicio privinţă.

Cu o săptămână înainte de Crăciun, Paul şi Jan fură invitaţi de Jack la petrecerea care se dădea la Julie's cu ocazia sărbătorilor. Anul acesta, Jan nu avea dispoziţia necesară pentru a participa la aşa ceva. Era deprimată din cauza refuzului soţului ei de a consulta un medic, şi îngrijorată din pricina mamei sale. Dar Paul îi spuse că tatăl său s-ar simţi jignit dacă n-ar face un efort măcar pentru a da o fugă până la Julie's, în seara petrecerii.

— De ce nu te duci fără mine? îl întrebă Jan în dimineaţa zilei în care avea loc petrecerea, simţindu-se practic incapabilă să onoreze invitaţia. I-am promis mamei că voi trece pe la ea după amiază. Probabil că după aceea o să fiu şi mai prost dispusă. Amanda aluneca fără încetare pe panta care o ducea din viaţă spre moarte. Doar privind-o, Jan simţea că înnebuneşte. Se simţea total incapabilă să oprească această cădere liberă.

— Ce-ar fi s-o iei şi pe ea la petrecere? îi sugeră Paul, înainte de a pleca la serviciu.

Jan îl privi iritată.

— N-ai auzit nimic din tot ce ţi-am spus de-aproape un an de zile? Este deprimată, slăbeşte, nu vrea să vadă pe nimeni. Nu face nimic altceva decât să stea acolo, în aşteptarea morţii. Chiar crezi că, în condiţiile astea, va veni la petrecerile mondene ale tatălui tău? Visezi.

— Poate că i-ar face bine. Măcar fă o încercare, spuse Paul zâmbitor.

Văzându-i zâmbetul, Jan simţi nevoia să arunce cu ceva în el. Soţul ei se dovedea incapabil să înţeleagă care era situaţia.

— N-o cunoşti pe mama.

— Propune-i, atâta îţi cer.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e ca şi cum i-aş cere să-şi scoată toate hainele de pe ea şi să alerge goală pe străzile din Bel Air, nu înţelegi?

— Măcar le-ar face o bucurie vecinilor. În pofida stării sale de deprimare, Amanda continua să arate extraordinar. Lui Paul îi venise o idee nebunească: să-i propună să joace în următorul lui film. Dar îi fusese teamă să-i ceară părerea lui Jan. Ştia ce răspuns avea să primească. În orice caz, spune-i că tata ar fi încântat dacă ar veni. Prezenţa unei femei onorabile ca ea ar ridica prestigiul magazinului, glumi el, după care o sărută de rămas bun.

Jan nu-l respinse, deşi ar fi fost tentată. Era foarte supărată pe el fiindcă nu se dusese încă la medic, îi încolţise în minte ideea că nu vor avea niciodată copii, motiv pentru care, într-un fel, era la fel de deprimată ca mama ei. Nu se manifesta, dar se simţea aproape zilnic tot atât de rău ca ea.

În acea după amiază, când se duse s-o vadă pe Amanda, avu o strângere de inimă. Aceasta era slăbită, obosită, palidă. Pur şi simplu lăsa impresia că nu mai vrea să trăiască. Viaţa îi părea sfârşită la numai cei cincizeci de ani ai săi. Jan încercă în fel şi chip s-o scoată din starea în care se afla. Îi făcu o serie întreagă de propuneri, o linguşi, o imploră, o ameninţă, îi spuse că, în cazul în care n-are de gând să-şi revină cât mai

curând posibil, se va muta împreună cu Louise la ea, pentru a o scoate cu forţa din casă.

— Voi, fetelor, aveţi lucruri mai bune de făcut decât să vă neliniştiţi din pricina mea. Cum este noul film al lui Paul?

Schimbase, ca întotdeauna, subiectul conversaţiei. Pe la sfârşitul după amiezii, tristeţea fiicei sale cedă locul furiei.

— Ştii ceva? Mă exasperezi. Ar trebui să fi recunoscătoare pentru ceea ce ai dobândit. Duci o viaţă lipsită de griji, ai o locuinţă frumoasă şi două fiice care te iubesc. Iar tu nu faci altceva decât să stai îngropată aici pentru a-l plânge pe tata şi pentru a te autocompătimi. Nu ne iubeşti deloc, mamă? Nu te poţi gândi decât la tine însăţi? Ceilalţi nu contează deloc pentru tine? Nu vezi cât de îngrijorate suntem? Dumnezeule, nu mai sunt în stare să mă gândesc decât la tine. La tine şi la copiii pe care n-o să-i am niciodată.

După aceste cuvinte, fără să vrea, Jan se trezi deodată izbucnind în plâns. Amanda o luă în braţe, o ţinu cu afecţiune la piept şi îi ceru iertare pentru suferinţele şi grijile pe care i le provocase. În scurt timp ajunseră să plângă amândouă. Izbucnirea lui Jan atrăsese după sine o descătuşare a emoţiilor şi, implicit, o micşorare a tensiunii nervoase a ambelor femei. Amanda părea deja că se simte ceva mai bine.

— Nici măcar nu te mai fardezi, mamă. Părul îţi arată mizerabil. Amanda râse printre lacrimi, apoi se studie în oglindă. Imaginea pe care o văzu nu era deloc mulţumitoare. Amândouă se uitară la femeia frumoasă, dar tristă, palidă şi neîngrijită, din oglindă. Şi, deodată, Jan se hotărî să pună în aplicare, cu titlu de încercare, tactica lui Paul. Aşa încât îi vorbi mamei sale de petrecerea dată de Jack în acea seară, la Julie's.

— Să merg *acolo?* La *magazin?* După cum prevăzuse Jan, Amanda respinse îngrozită propunerea. E o nebunie!

— Cum este şi viaţa pe care ai dus-o în ultimul an. Haide, mami, fă-o pentru mine. Pune-ţi o rochie, fardează-te puţin şi plecăm împreună. Paul va fi fericit.

— O să ies împreună cu voi într-o altă seară, ca să luăm masa în oraş. Soţului tău i-ar face plăcere. Vă duc la Spago's.

— Vreau să vii cu mine *acum.* Nu eşti obligată să rămâi mult timp. Cinci minute. Fă un efort. Pentru mine… pentru Lou… pentru tata… el n-ar fi vrut să te vadă aşa, mamă. Apoi, ţinându-şi respiraţia, Jan se uită la mama sa. Era absolut sigură că nu exista nicio şansă ca Amanda s-o însoţească. Totuşi, rămânând complet nemişcată, aceasta o privi lung, şovăitoare.

— Chiar crezi că tatăl tău ar fi vrut să merg? întrebă ea.

Jan o aprobă printr-o înclinare uşoară a capului. Era uluitor ce importanţă continua să aibă pentru ea părerea fostului ei

soţ.

— Da, mamă.

Minţea, dar voia ca Amanda să-i dea crezare.

O secundă mai târziu, aceasta dădu din cap, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre dormitorul ei. Jan o urmă uluită. Nu îndrăznea s-o întrebe ce avea de gând să facă. Amanda intră în camera de toaletă. Jan auzi nişte foşnete de rochii. Trecură cinci minute până când mama sa ieşi de acolo, aducând cu ea o rochie sobră, de culoare neagră.

— Ce părere ai de asta? o întrebă ea.

Jan o privea cu ochii măriţi de uimire. Nu-i venea să creadă că mama sa se hotărâse s-o însoţească. Reuşise, în sfârşit, să ajungă la ea, să străpungă carapacea în care se închisese, s-o scoată cu forţa din casă şi din „mormântul" soţului ei.

— Mi se pare cam austeră, nu crezi? Jan se duse împreună cu Amanda în camera de toaletă. Nu voia s-o descurajeze complet, dar rochia era realmente deprimantă. Ce-ai zice de asta? spuse, arătând spre una purpurie, care fusese, în trecut, pe gustul ambilor ei părinţi. Dar Amanda se opuse categoric. În schimb, alese o altă rochie foarte drăguţă, din lână bleumarin, care fusese întotdeauna prea strâmtă pentru ea. Acum însă, aceasta trebuia să i se muleze frumos pe corp. În plus, avea avantajul că era mult mai tinerească decât cea purpurie şi, în felul ei, îi conferea o anume distincţie purtătoarei sale. Când o încercă în faţa oglinzii, Amanda păru că redevine starul de altădată. Îşi completă toaleta cu o pereche de pantofi bleumarin cu toc înalt şi cu nişte cercei cu safire, apoi îşi pieptănă părul la spate, strângându-l într-un coc îngrijit, identic cu cel care reprezentase nota ei distinctivă în multe dintre filmele pe care le făcuse. Urmă machiajul, care fu atât de discret, încât lui Jan i se păru imperceptibil. Poate că ar trebui să fie ceva mai accentuat, mamă. Nu crezi?

Amanda se studie cu atenţie şi îi dădu dreptate.

— Numai o idee. Nu vreau să arăt ca o stricată.

— Ca să arăţi ca o stricată, ar trebui să depunem un efort serios, ori noi nu prea mai avem mult timp la dispoziţie: Jan o privi zâmbitoare, plăcut surprinsă de ceea ce vedea. Amanda arăta minunat. Nu mai era sperietoarea din ultimul an, pe care îl petrecuse jelindu-şi bărbatul, ci redevenise femeia pe care o iubise o viaţă întreagă.

— Ce părere ai? o întrebă Amanda, agitată. Par să fiu din nou eu însămi sau sunt tot căzătura de până adineauri? În timp ce vorbi, în ochi îi sclipiră câteva lacrimi.

— Eşti din nou tu însăţi, mamă, spuse Jan lăcrimând şi ea, recunoscătoare Moirelor care o convinseseră pe mama ei s-o

însoţească. Oh, Dumnezeule, te iubesc, exclamă ea, strângând-o la piept.

Cu gesturi delicate, Amanda îşi suflă nasul într-o batistă, apoi îşi retuşă stratul de ruj de pe buze din doar două mişcări îndemânatice şi îşi puse câteva lucruri de strictă necesitate într-o poşetă bleumarin. În final, îi aruncă fiicei sale o privire admirativă. Jan se îmbrăcase cu rochia de lână roşie pe care o purta în fiecare zi de Crăciun. Era o rochie la care ţinea foarte mult. Stând una lângă cealaltă, una în bleumarin, alta în roşu, îţi lăsau impresia că sunt surori.

— Eşti o fată bună, Jan. Te iubesc, murmură Amanda în timp ce se îndreptau spre ieşire. Deşi nu-i venea să creadă că se lăsase convinsă de fiica ei să iasă din casă, era hotărâtă să meargă până la capăt. Totuşi, nu vom zăbovi multă vreme pe acolo, nu? întrebă agitată, când îşi luă haina din blană de nurcă din dulapul din vestibul. N-o mai purtase de la înmormântarea soţului său, însă acum nu voia să se gândească la asta. Nu voia s-o supere pe Jan. În definitiv, nu-i acceptase propunerea decât pentru a-i face o plăcere. N-o să stăm decât câteva minute.

— Te aduc acasă oricând doreşti, mamă. Îţi promit.

— Bine, spuse Amanda când ieşiră din casă. Părea surprinzător de tânără şi de vulnerabilă. De parcă ar fi vrut să-şi ia rămas-bun de la cineva, ea aruncă o privire scurtă peste umăr, ezită, apoi închise uşa încet în urma sa.

3

Pregătirile pentru petrecerea de la magazin începuseră încă din primele ore ale dimineţii. Deasupra fiecărei uşi fusese aşezată câte o ghirlandă, iar în fiecare fereastră câte o cunună. Uşile magazinului se închiseseră la ora patru fix. În mijlocul lui se înălţa un brad minunat, împodobit numai cu decoraţii argintii. Jack fu mulţumit când îl văzu.

— Ştiu că pomii de Crăciun au ajuns să fie socotiţi „nepotriviţi" de către guvernanţi, dar mie îmi plac. Iar acesta este o minunăţie.

Uitându-se în jur, Jack observă că tot magazinul sclipea. Se amenajaseră trei baruri, amplasate în trei locuri diferite. Lăzile cu şampanie franţuzească erau puse la rece, în bucătărie. Cei patru muzicanţi angajaţi cu acest prilej aveau datoria de a însufleţi atmosfera. Dar musafirii nu puteau să danseze deoarece se făcuseră două sute de invitaţii, care aveau să fie, probabil, onorate. Se anunţa una dintre cele mai selecte petreceri organizate vreodată acolo. Erau invitaţi cei mai de vază clienţi ai lor şi o serie de celebrităţi, care în mod sigur aveau să fie prezente. Deşi nu participau la majoritatea evenimentelor mondene, respectivele celebrităţi veneau întotdeauna la petrecerile date de Jack. Toată lumea îl iubea şi voia să se distreze la Julie's.

— Ce zici, Gladdie, cum ţi se pare? întrebă el, înainte de a merge să se schimbe. Pentru această ocazie, îşi cumpărase un costum nou, creat de Armani.

— Foarte bine, Jack, răspunse secretara pe un ton admirativ. Îi plăceau petrecerile date de şeful ei. Acestea erau întotdeauna extraordinare.

— Supraveghează-i pe oameni. Eu o să urc la etaj să mă schimb, spuse Jack, după care intră în lift.

Douăzeci de minute mai târziu, se întoarse la parter arătând de parcă s-ar fi pregătit să pozeze pentru coperta unei reviste de modă. Costumul închis avea o nuanţă albastră, dar nu era sobru, iar dezinvoltura cu care îl purta te ducea cu gândul la un manechin.

— Foarte frumos, şopti Gladdie când îl văzu făcându-şi din nou apariţia la parter. Arăţi extraordinar.

Ţi-ai dat întâlnire cu o femeie în seara asta? întrebă apoi plină de curiozitate. Aventura cu ultima starletă se încheiase de câteva săptămâni, iar acum – Gladdie ştia bine – Jack curta o tânără foarte drăguţă, un cunoscut manechin.

— Cu cel puţin o duzină, îi răspunse Jack râzând. Din păcate, Starr a plecat la Paris azi-dimineaţă, dar m-a rugat s-o

invit pe sora ei.

— Un gest deosebit de generos din partea ei… sau o mare prostie… comentă Gladdie zâmbind.

— Cred că are un prieten la Paris. Jack vorbise degajat, ca un om mulţumit de viaţă, mulţumit de faptul că era liber să facă orice dorea.

— Vin şi copiii în seara asta? întrebă Gladdie, umplându-şi un pahar cu şampanie. Începuseră să sosească primii musafiri. Elizabeth Taylor tocmai intrase pe uşă, însoţită de Michael Jackson. Iar în spatele lor venea Barbra Streisand la braţul unui prieten.

— Au zis că vor face tot posibilul, spuse Jack absent, după care se duse să-şi întâmpine musafirii.

O jumătate de oră mai târziu, magazinul fremăta de viaţă. Atmosfera, oricum festivă, era însufleţită de muzică. Celebrităţile intrau şi ieşeau, afară scăpărau bliţurile fotoreporterilor. Jack nu le dăduse voie să pătrundă în clădire. Dorea ca invitaţii săi să se relaxeze şi să se bucure de petrecere, fără a se teme de reprezentanţii presei, de ziarele de scandal, de aparatele de fotografiat.

Se făcuse aproape ora şapte când Jan şi Amanda parcară în faţa magazinului. Jan îşi lăsă maşina în grija unui valet, apoi pătrunse înăuntru, urmată de mama sa. Pe drum, se temuse că Amanda va intra brusc în panică şi se va răzgândi, lucru care fu cât pe ce să se întâmple, în momentul în care îi văzu pe fotoreporteri repezindu-se la ele. Jan o trase înăuntru, în magazin, cât putu de repede, aşa încât, în momentul în care îşi făcu apariţia acolo, Amanda răsufla greoi şi era cam năucită. Atmosfera i se părea atât de festivă, atât de agitată… Peste tot vedea chipuri cunoscute. Două actriţe, cu care lucrase cu ani în urmă, se desprinseră pe neaşteptate din mulţime şi, îndreptându-se în grabă spre ea, o îmbrăţişară. Se vedea clar că erau peste măsură de încântate s-o vadă. În plus, doreau să ştie absolut totul despre ea. Amanda le povesti ce se întâmplase cu Matt, menţionându-le faptul că aceasta era prima ei ieşire de la moartea lui. De la o oarecare distanţă, Jan o urmări mândră, apoi se îndepărtă, pentru a o saluta pe Julie, cumnata ei.

Din celălalt capăt al încăperii, unde discuta cu un vechi amic, Jack dădu deodată cu ochii de ele şi le privi uluit.

— Nu-mi vine să cred… murmură el, după care se scuză, îndreptându-se spre Jan. Aş fi nepoliticos dacă aş afirma că sunt stupefiat? o întrebă el în şoaptă, aruncându-i Amandei o privire scurtă.

Râzând, Jan îi răspunse tot în şoaptă:

— Eu sunt mai stupefiată decât tine. Tot anul am încercat s-o scot din casă. Asta este prima ei ieşire după moartea tatei şi, probabil, prima dată când participă la o astfel de petrecere după retragerea sa din cinematografie.

— Sunt onorat, spuse Jack. Şi, într-adevăr, părea să vorbească foarte serios. El o aşteptă cu răbdare pe Amanda să termine discuţia, apoi se duse la ea şi îi mulţumi că venise. De acum încolo, Julie's nu va mai fi niciodată magazinul dinainte, adăugă el zâmbind. În sfârşit, ne-ai conferit distincţia pe care, după părerea mea, am meritat-o întotdeauna, dar pe care n-am reuşit niciodată s-o obţinem fără ajutorul tău. Deşi glumea, afirmaţia lui nu era complet neadevărată.

— Mă îndoiesc, Jack. În orice caz, îmi pare bine că mă aflu aici. Este o petrecere foarte reuşită. M-am întâlnit deja cu o mulţime dintre vechii mei prieteni.

— Sunt convins că s-au bucurat să te revadă. Va trebui să treci mai des pe aici. Vom da câte o petrecere în cinstea ta ori de câte ori vei veni să faci cumpărături. Jack părea foarte bine dispus. Amanda acceptă să ia un pahar cu şampanie de pe tava unui ospătar care tocmai trecea pe acolo. Jack sesiză că mâna îi tremură puţin în momentul în care îl luă. Dar nu dădea alte semne de nervozitate. Era o femeie extrem de rasată. Pe deasupra, spre deosebire de vechile ei colege de pe platourile de filmare, continua să fie frumoasă şi distinsă. Arăţi extraordinar de bine, Amanda, spuse el, sperând că nu fusese prea îndrăzneţ. Dar era greu să nu remarci o asemenea prezenţă, chiar şi într-o aglomeraţie ca cea de acolo. Amanda se distingea nu numai prin frumuseţea sa nativă, ci şi prin vestimentaţia sa. Printre toate toaletele de sărbătoare, ornate cu paiete, rochia ei bleumarin, din lână, bine croită, şi cerceii cu safire, o făceau să fie mai atractivă decât toate celelalte invitate. Cum o mai duci? o întrebă politicos.

Ea ezită un sigur moment.

— Destul de bine, răspunse Amanda, schiţând un zâmbet trist. Am traversat un an foarte greu. Cred că numai printr-un noroc am supravieţuit.

— Şi eu am trecut o dată prin aşa ceva, spuse Jack visător, amintindu-şi pe neaşteptate de Dori. Era pentru a doua oară când Amanda îl făcea să se gândească la ea, mai degrabă din cauza circumstanţelor decât a unei asemănări fizice… Sau poate că asta nu era decât o impresie de-a lui.

— Am crezut că eşti divorţat, zise Amanda derutată, în timp ce oamenii din încăpere o recunoşteau rând pe rând şi arătau discret spre ea. „Uite… uite, acolo… este Amanda Robbins… toarnă vreun film?… n-am mai văzut-o de mulţi ani… arată extraordinar… crezi că şi-a făcut operaţii estetice?… oricum,

arată superb…” Toată încăperea răsuna de murmurele invitaţilor. Dar Amanda nu părea să observe. Avea o prestanţă ieşită din comun şi un echilibru interior demn de invidiat.

— Într-adevăr, am divorţat, încuviinţă Jack, care datorită costumului său sobru, de culoare închisă, părea să-i fie însoţitor. Acum treisprezece ani însă, mi-a murit o prietenă foarte apropiată. N-am trecut chiar prin ceea ce ai trecut tu, dar am parcurs o perioadă extrem de dificilă. A fost o fată deosebită pentru mine.

— Îmi pare rău, spuse Amanda cu blândeţe, aruncându-i o privire pătrunzătoare, care avu asupra lui un efect ciudat. Parcă ar fi fost un băţ de chibrit, care, scăpărat, produsese o scânteie ce-l înspăimântă. Deşi părea o femeie rece, Amanda era puternică, fascinantă. Mai mult decât atât, lui Jack i se părea că, după anul de agonie pe care îl parcursese, devenise mai plină de viaţă decât atunci când trăise alături de Matthew. Era ciudat… Dar înainte să-i mai poată spune ceva, fu chemat să rezolve o problemă minoră legată de lista musafirilor. La uşa magazinului tocmai sosiseră două staruri importante, care nu fuseseră invitate. După ce le ceru ofiţerilor de securitate de la intrare să le permită accesul, Jack fu „răpit” de Gladdie, care îl rugă să se mai ocupe de ceva. Jan se îndreptă imediat spre mama sa.

— Cum te simţi, mamă? Totu-i în regulă? Spera că Amanda nu voia încă să plece. I se părea că distracţia avea un efect benefic asupra ei. În afară de asta, ar fi fost păcat să se retragă atât de repede. Petrecerea era de-a dreptul extraordinară.

— Mă simt perfect, draga mea. Îţi mulţumesc că m-ai adus. Pe unii dintre oamenii aceştia nu i-am mai văzut de ani de zile. Iar Jack a fost foarte amabil. Aceasta era un fel de scuză pentru tot ceea ce spusese la adresa lui în ultimii trei ani. Jack i se păruse mult mai agreabil. Respectabil şi foarte degajat în acest mediu familiar, pe acest „teritoriu” privat în care se organizase petrecerea. Deşi n-ar fi suportat să admită aşa ceva, Amandei îi plăcuse. Când vine Paul? întrebă ea.

— Foarte curând, sper. E într-o şedinţă.

La scurt timp după aceea, Gladdie o chemă pe Jan la telefon. Era Paul. Şedinţa părea interminabilă. Dar el îi promise că va porni spre magazin imediat după încheierea ei.

— N-ai să ghiceşti în vecii vecilor cine-i aici, spuse Jan pe un ton vesel, poznaş, care îl făcu pe Paul să râdă. Se bucura că soţia sa era într-o dispoziţie atât de bună. Trecuseră multe săptămâni de când tensiunea dintre ei crescuse neîncetat, devenind aproape de nesuportat.

— Cunoscându-l atât de bine pe tata, pot spune că poate fi oricine. Tom Cruise… Madonna…

— Nu, gândeşte-te la o persoană şi mai de vază, spuse Jan, zâmbind. Amanda Robbins.

— Chiar ai reuşit s-o scoţi din casă? Bună treabă, micuţo. Sunt mândru de tine. Ce face?

— Îi cunoaşte aproape pe toţi cei de aici. Arată superb. S-a pieptănat, s-a fardat puţin şi deodată, hocus pocus, vechiul star s-a reîntors. Mi-aş fi dorit să arăt ca ea.

— Ai întrecut-o din multe alte puncte de vedere, draga mea. Nu uita niciodată acest lucru.

— Te iubesc, zise Jan, mişcată de cuvintele lui.

— Oricum, dacă arată atât de bine, ţine-l pe tata departe de ea. Nu avem nevoie şi de alte dureri de cap. Amanda nu ar mai vorbi niciodată cu mine. Şi nici tu.

— Nu cred că există vreun pericol de acest gen, spuse Jan, râzând. Dar tatăl tău a fost foarte drăguţ cu ea, deşi e suprasolicitat. Magazinul este arhiplin. Vin încontinuu tot felul de celebrităţi, care mai de care mai faimoase.

— Numai de sex feminin, sunt sigur. Sărmanul de el… Probabil că-i sfâşie costumul şi-l mănâncă de viu… viaţa este dură pentru unii dintre noi. Ăsta-i tata. Draga mea, o să vin acolo cât pot de repede. Încearcă să mai rezişti puţin singură. Te sun când plec de la serviciu.

— Bine, pe curând.

Aceasta fusese cea mai plăcută discuţie pe care o purtaseră pe parcursul ultimelor săptămâni. Când se duse să-şi caute mama, Jan o zări vorbind din nou cu Jack. Hotărî că e mai bine să-i lase singuri. Poate că cei doi vor reuşi până la urmă să se împrietenească, fără să se mai plângă încontinuu unul de celălalt. Urmărindu-i de la distanţă cum discută, Jan observă că mama ei zâmbea, în timp ce Jack avea o mină foarte serioasă.

După cum avea să afle ulterior, în acele momente, Jack se apucase să-i povestească Amandei despre călătoriile pe care le făcuse în Europa pentru a-şi procura mărfurile necesare. Prefera Parisul şi îi displăcea Milano. Iar când ajunse cu povestea la Londra, interveni Amanda, împărtăşindu-i părerile ei despre Claridge’s. Lăsându-i să schimbe impresii ca doi vechi prieteni, Jan se duse să vorbească cu o cunoştinţă. Trecu o oră până când primi următorul telefon de la Paul. De data aceasta însă, soţul ei părea epuizat. Şedinţa nu decurse bine. Pe deasupra, când coborâse la parter, constatase că maşina îi fusese ridicată de poliţie, aşa încât nu avea cum să ajungă la petrecere. Evident, ar fi putut chema un taxi, dar prefera să fie dus acasă de Jan, cu maşina ei. În schimbul acestui serviciu, îi promise s-o scoată în oraş, pentru a cina împreună la un

restaurant. Era, realmente, prea târziu să mai poată ajunge la petrecere.

— Şi cu mama ce fac? N-o pot lăsa aici, spuse Jan îngrijorată.

— Roagă-l pe tata s-o urce într-un taxi. De fapt, s-ar putea să aibă la dispoziţie vreo limuzină sau două, special pentru astfel de cazuri. De obicei aşa se întâmplă. Le ţine pentru staruri, care doresc să fie duse cine ştie pe unde. Întreabă-l.

— Bine, o să încerc. Dar dacă mama se supără, te sun. S-ar putea să fiu nevoită s-o duc eu acasă. În caz contrar, în zece minute sunt la tine.

— Aşa să faci, spuse Paul cu fermitate. Am avut parte de o după amiază împuţită şi simt nevoia să te văd.

Încântată de perspectiva unei cine plăcute şi liniştite, Jan spera că mama sa va accepta să plece acasă, fie cu un taxi, fie cu o limuzină pusă la dispoziţie de Jack. Când se duse să-i explice situaţia, constată că aceasta se găsea tot împreună cu Jack, într-un colţ al încăperii. Auzind vestea, Amanda intră în panică. Dar Jack interveni în discuţie înainte ca aceasta să rostească vreun cuvânt.

— Paul are dreptate. Am două maşini, chiar în faţa intrării. Una va sta la dispoziţia mamei tale, care va putea să plece oricând va dori. Îţi convine? întrebă el, întorcându-se spre Amanda, care continua să fie derutată. Nu-i venea să creadă că Jan avea de gând s-o părăsească. Dar nici nu voia să fie o povară pentru ea.

— Eu… este perfect… de fapt, nu trebuie să faci aşa ceva, Jack. Pot lua un taxi. Bel Air se află la o aruncătură de băţ de aici. O să chem un taxi.

— Nu, spuse el pe un ton calm, dar ferm. O să iei limuzina. Nu trebuie să mergi cu taxiul la o asemenea oră.

Râzând de fermitatea şi de grija lui, Amanda îi acceptă oferta. De fapt, ea începuse deja să-i facă aluzii privitoare la plecare, însă Jack fusese atât de dezamăgit, încât se hotărâse să mai stea puţin. Adevărul era că se simţea foarte bine. Nu fusese la prea multe petreceri, deoarece Matthew le detesta.

După ce o sărută, Jan se urcă în maşină şi se duse să-l ia pe Paul. Jack o supraveghe ca un părinte pe Amanda, având grijă s-o servească cu băutură şi aperitive, s-o prezinte prietenilor săi, s-o facă să se simtă la largul ei. Într-un târziu, când îşi dădu seama că în afară de ea şi de încă alţi câţiva inşi, toţi musafirii plecaseră, Amanda avu un şoc. Se făcuse deja ora opt şi jumătate.

— Ce penibil… să fi nevoit să-mi dai un şut ca să scapi de mine… spuse ea copleşită de remuşcări, în vreme ce-i întindea mâna pentru a-şi lua rămas-bun de la el.

Dar Jack insistă s-o ducă el însuşi acasă, cu limuzina.

— Nu fi prostuţă, Amanda. Nu mă deranjează. Facem parte din aceeaşi familie. În afară de asta, este o plăcere să putem sta la taclale după atâţia ani de tăcere. Eu, cel puţin, sunt fericit că mi se oferă o asemenea ocazie.

Jack nu putea fi convins s-o lase să meargă singură acasă. El îi dădu secretarei sale toate instrucţiunile necesare. Petrecerea se încheiase, prietenii cu care plănuise Jack să cineze plecaseră fără să-l aştepte. Le spusese că n-ar fi exclus să li se alăture mai târziu, dar că nu trebuiau să conteze pe prezenţa lui, fiindcă oricând putea interveni ceva neprevăzut. Nu mai avea nicio altă obligaţie. O dată ajunşi în maşina care o luă pe Rodeo Drive, el o întrebă pe Amanda, într-o doară, dacă i-ar face plăcere să se oprească undeva pentru a mânca ceva.

— Doar un hamburger sau o salată. Era o ocazie bună pentru a discuta despre copiii lor. Ea ezită, gândindu-se că ar trebui să meargă acasă. Însă ce importanţă mai avea o mică întârziere dacă tot nu trebuia să dea cuiva socoteală pentru faptele sale? Şi, oricum, simţea nevoia să mănânce ceva. Iar Jack avea dreptate în privinţa copiilor. Trebuiau să discute despre ei. În ultima vreme, îşi făcea griji din pricina fiicei sale, Jan, şi a soţului acesteia. Se întreba dacă şi Jack observase cât de încordate deveniseră relaţiile dintre ei. Poate că acesta era şi motivul pentru care o invita la cină. Presupunea că da. Ca atare, îi acceptă recunoscătoare oferta.

Jack îi ceru şoferului să-i ducă la „Ivy”; un local situat pe artera North Robertson. Ospătarii de acolo, cunoscându-l bine, le dădură o masă retrasă, într-un colţ. Şi George Christy era prezent, împreună cu un grup de prieteni. Când îl văzu pe Jack, îşi flutură mâna. Apoi, remarcând că amicul său era însoţit de Amanda Robbins, ochii i se măriră de uimire.

Comandară spaghetti şi salată. Jack avu grijă să întreţină conversaţia. Ca şi la magazin, el abordă o gamă largă de probleme, începând de la călătorii şi terminând cu subiecte din domeniul artei, literaturii şi teatrului. Era un interlocutor plăcut, uluitor de bine informat. Amanda îşi dădu seama cât de tare greşise considerându-l doar un filfizon. În cele din urmă, când li se servi mâncarea, el aduse vorba despre copii.

— Crezi că au vreo problemă? Părea îngrijorat, dar se vedea că, în compania ei, se simţea complet la largul lui. Aparent, ei doi puteau aborda orice subiect.

— Nu ştiu, îi răspunse Amanda cu sinceritate. De la un timp, sunt neliniştită din pricina lor, dar n-am făcut nimic pentru a o ajuta pe Jan. Pe parcursul ultimului an am fost atât de închisă în mine însămi, încât nu mi-am mai îndeplinit îndatoririle de mamă.

— Asta-i o prostie, spuse el cu bunăvoinţă. Ai traversat o perioadă dificilă, în care ai avut nevoie de timp pentru tine însăţi. Nu te poţi gândi în permanenţă la cei din jur. Sunt convins că Jan te-a înţeles. Este o fată extraordinară. Sper că Paul se poartă frumos cu ea… Nu pare să fie fericită?

Amanda oftă. Deşi nu voia să trădeze încrederea fiicei sale, simţea nevoia să-i împărtăşească tatălui lui Paul informaţia pe care o deţinea. Dacă voiau să-şi ajute copiii, trebuiau să profite de ocazia care li se oferea acum.

— Jack, n-aş vrea să vorbesc mai mult decât ar trebui, dar… cred că Jan suferă fiindcă nu rămâne însărcinată.

— M-am gândit că ăsta ar putea să fie motivul, spuse el, privind-o gânditor pe însoţitoarea sa. Au tratat problema cu toată seriozitatea? Paul nu mi se destăinuie niciodată.

— Din câte am înţeles, se împlinesc doi ani de când tot încearcă, dar eforturile lor s-au dovedit inutile. Foarte deprimant…

— Sau foarte distractiv, depinde cum priveşti problema, sesiză Jack.

Fără să vrea, Amanda râse de observaţia lui necuviincioasă. Apoi amândoi redeveniră serioşi.

— Nu par să se distreze, deşi în seara asta Jan mi s-a părut într-o formă deosebit de bună. N-am mai văzut-o de mult aşa. Când a plecat după Paul, arăta ca o adolescentă.

— Poate că s-a bucurat văzând că te simţi mai bine, spuse Jack cu blândeţe.

Amanda dădu aprobator din cap.

— Poate. În orice caz, în legătură cu copiii, ultima informaţie mi-a parvenit pe la începutul acestui an. Jan voia ca Paul să consulte un medic, dar el a refuzat-o.

— Înseamnă că treaba este serioasă. Crezi că, între timp, Paul s-a prezentat totuşi la medic?

— Nu cred. Ea, însă, a fost.

— Şi?

— Nu cunosc amănuntele, îi mărturisi Amanda. Singurul lucru pe care îl ştiu este că n-a rămas însărcinată. Sau, cel puţin, aşa cred.

— Dacă ar fi rămas, ne-ar fi spus. Problema este, într-adevăr, îngrijorătoare. Eu i-am mai făcut lui Paul câte o aluzie înţepătoare cu privire la incapacitatea lui de a procrea. Sunt un imbecil lipsit de sensibilitate… Mă întreb dacă voi putea aborda cu el acest subiect, încheie Jack, gânditor.

— Cred că Paul îşi face prea multe griji din pricina serviciului, spuse Amanda fără înconjur. În ultimii trei ani, ea îl îndrăgise pe ginerele său în aceeaşi măsură în care Jack se ataşase de fiica ei. Amândoi erau nişte copii minunaţi.

— Paul îşi face griji din orice, spuse Jack, încruntându-se îngrijorat. De aceea este foarte bun în meseria lui şi am motive să cred că, într-o zi, va ajunge un pion de bază al industriei cinematografice. Asta, spre deosebire de tatăl lui, care a produs unele dintre cele mai proaste filme pe care le-ai văzut vreodată. Ele sunt depăşite doar de cele în care am jucat, ca actor. Mă pricep mult mai bine la rochiile de damă.

— Sunt sigură că, în privinţa filmelor, dai dovadă de prea multă modestie calificându-le drept „proaste", îl ironiză Amanda, după care îi spuse ce impresie bună îi făcuse magazinul. Este frumos, Jack. Am să mai trec pe acolo într-o după amiază, ca să fac nişte cumpărături.

Realmente, îi plăcuseră mărfurile pe care le văzuse. Aşa cum, spre surprinderea ei, ajunsese să-l simpatizeze şi pe Jack. Era inteligent, interesant, amuzant. Orele serii se scurseră foarte repede. Când plecară de la restaurant, el îi promise că va încerca să-l convingă pe Paul să consulte un medic.

— S-ar putea să nu aprecieze amestecul meu, dar o să încerc.

— Ţi-aş rămâne îndatorată, îi spuse Amanda recunoscătoare, în momentul în care se urcară din nou în limuzină.

— O să te ţin la curent cu rezultatul discuţiei, o asigură Jack. Gândeşte-te… Dacă ne punem în joc toate atuurile, anul viitor pe vremea aceasta am putea deveni chiar bunici. Ia te uită ce idee! Imediat după Crăciun, împlinesc şaizeci de ani. Situaţia este destul de gravă şi dacă mă mai trezesc cu nişte nepoţi… pentru un om ca mine, venirea lor pe lume înseamnă distrugerea completă a reputaţiei.

Amanda nu se putu abţine să nu izbucnească în râs. Jack detensionase atmosfera, tratând cu uşurinţă problema gravă a copiilor lor, apoi, redevenind serios, îi vorbi din nou despre Dori, despre importanţa pe care o avusese aceasta în viaţa lui, despre faptul că, după moartea ei, nu mai dorise să stabilească nicio legătură durabilă.

— A fost o experienţă prea dureroasă, îi spuse cu sinceritate. Exceptând copiii, n-aş vrea să mă mai ataşez de nicio persoană. După terminarea unei relaţii, nu-mi doresc decât să-mi iau rămas-bun de la femeile respective şi să le uit. Nu să plâng timp de doi ani şi să-mi amintesc tot restul vieţii de ele, cu regret. Nu mai pot accepta aşa ceva.

— Poate că nu ţi-a apărut în cale persoana potrivită, Jack, zise Amanda cu blândeţe, gândindu-se la Matthew. De fapt, nici ea nu se putea imagina iubind pe altcineva, lucru pe care i-l şi spuse.

Replica lui Jack fu plină de înţelepciune.

— Tu te afli într-o situaţie complet diferită. Ai fost căsătorită timp de douăzeci şi şase de ani. Nu te-ai „învârtit” ca mine, pe unde s-a putut. Eu n-am făcut decât să mă distrez. Asta am vrut, şi asta vreau şi în prezent. Tu, în schimb, ar trebui să-ţi refaci viaţa, alături de altcineva. Dacă doreşti, evident. Uită-te puţin în jur şi vezi dacă găseşti pe cineva, spuse el cu blândeţe. Ai lipsit multă vreme dintre noi, cei din lumea de afară. S-ar putea să ajungi la concluzia că-ţi place viaţa de aici.

— Mă îndoiesc, zise Amanda, cu sinceritate. Nu mă pot închipui întâlnindu-mă cu alt bărbat, Jack. În orice caz nu acum, după atâţia ani. Am depăşit etapa întâlnirilor.

— Nu poţi şti ce-ţi rezervă viitorul. Viaţa ne oferă daruri exact când ne aşteptăm mai puţin; daruri sau câte un şut zdravăn în fund. Niciodată nu reuşeşti să-ţi dai seama la ce anume trebuie să te aştepţi.

Amanda dădu din cap, zâmbind. Cu siguranţă, vorbele lui Jack conţineau un sâmbure de adevăr. Apoi îşi întoarse privirile spre el. Dorea să-i pună o întrebare.

— Cum a fost mama lui Paul? O văzuse o singură dată, la cununie, dar nu-şi putuse face nicio impresie despre ea, deoarece în acele momente avusese prea multe îndatoriri de îndeplinit, prea mulţi musafiri, prea multe amănunte care îi captaseră atenţia.

— Barbara? Jack părea surprins de întrebare. A fost un monstru. Ea m-a făcut să urăsc căsătoriile. Sunt sigur că, dacă ai întreba-o, ţi-ar spune că şi eu am fost un monstru. Numai că eu i-am inoculat ura faţă de instituţia matrimonială. A fost suficient de proastă pentru a-şi pune din nou verigheta pe deget. Din fericire, nu-mi mai aduc aminte ce fel de viaţă am dus împreună.

M-a părăsit cu nouăsprezece ani în urmă. Anul viitor am de gând să-mi celebrez a douăzecea aniversare a independenţei.

Râseră amândoi.

— Jack Watson! Eşti îngrozitor! Dacă te-ai întâlni cu o femeie potrivită, pun pariu că te-ai căsători pe loc. Dar n-ai cum s-o găseşti pentru că goana după starlete şi manechine îţi ocupă tot timpul liber.

— De unde ştii? întrebă Jack cu un aer inocent. Dar prefăcătoria lui nu putea convinge pe nimeni – cu atât mai puţin pe Amanda.

— Am citit în ziare, spuse ea, arborând un aer de superioritate.

Pentru o clipă, el avu bunul simţ de a părea jenat.

— Păi, oricum ar fi, te asigur că, dacă aş întâlni-o pe doamna sau pe domnişoara Potrivită, m-aş îndrepta imediat

spre cea mai înaltă clădire şi m-aş arunca de la ultimul etaj. Mi-am învăţat bine lecţia. Sunt sincer cu tine, Amanda. N-aş putea să mă mai însor.

— Şi eu simt că n-aş mai putea contracta o căsătorie, dar din motive total diferite. Oh, însă nu are sens să mă gândesc la aşa ceva pentru că, pe moment, nu mă confrunt cu o asemenea problemă, spuse Amanda lăsând să-i scape un uşor suspin. Se aflau deja în faţa uşii ei. O dată ajunsă acolo, ea se întoarse pentru a-i mulţumi. M-am simţit minunat, Jack. Îţi mulţumesc că ai avut atâta grijă de mine şi că m-ai invitat la cină, pentru a discuta despre copii.

Jack păru puţin surprins de aceste cuvinte. Apoi, cu o mână zâmbitoare, dădu din cap.

— Am să te sun ca să-ţi spun ce are de gând să facă Paul, o asigură el din nou.

Ea îi mai mulţumi o dată, învârti cheia în broască, intră în casă şi închise uşa în urma sa. Când aprinse lumina, auzi zgomotul produs de limuzina care se îndepărta. Nu-i venea să creadă că se înşelase atât demult în privinţa lui Jack. Era un afemeiat, desigur, lucru pe care nici nu-l ascundea, însă avea o serie de calităţi care nu puteau fi trecute cu vederea. Ciudata forţă de atracţie pe care o exercita asupra celor din jur te făcea să-l îndrăgeşti imediat. Semăna cu un băieţel neastâmpărat. Iar privirea lui te îndemna să te apropii de el şi să-l strângi în braţe.

Pentru o clipă, Amanda avu senzaţia că în minte îi răsună clinchetele unor clopoţei de avertizare. Bărbaţii de genul lui Jack erau periculoşi chiar şi pentru văduvele de cincizeci de ani. Pe de altă parte însă, ştia că nu trebuia să se teamă de el. După Jack alergau cohorte de femei. Ei doi nu aveau în comun decât un singur lucru: copiii. Ea nu ştia însă ce gândea Jack. Aflat pe Rodeo Drive, în drum spre magazinul pe care voia să-l verifice pentru a vedea dacă fusese curăţat aşa cum trebuie, el stătea sprijinit de spătar, cu ochii închişi, incapabil să şi-o scoată din minte pe Amanda.

4

Amanda nu primi nicio veste de la Jan timp de câteva zile. Jack o sună la o săptămână după petrecere, pentru a-i cere o întrevedere. Ca atare, o invită la magazin, să ia prânzul împreună, în biroul lui. Amanda îi acceptă invitaţia fără nicio ezitare. Ştia foarte bine că o sunase dintr-un unic motiv: să discute cu ea despre copii.

Când sosi la magazin, îl găsi la parter. O invită imediat la etaj, în sala de conferinţe, unde fusese pusă masa. Mâncarea era aranjată frumos, pe o faţă de masă albă, bine apretată, asortată cu şervetele de lângă farfurii. Când rămaseră singuri, mâncară salată de homari, apoi caviar, şi băură şampanie. Era un prânz uşor, dar foarte select.

— Aşa mănânci în fiecare zi? întrebă Amanda, ironică.

— Numai atunci când vreau să impresionez pe cineva.

— În cazul acesta, să ştii că m-ai impresionat. Eu mănânc zilnic iaurt, direct din paharul în care îl cumpăr.

— Păi, se pare că are efecte benefice. Ai o siluetă formidabilă, Amanda.

Ea se înroşi. O clipă mai târziu, începură să vorbească despre copii. Jack îi spuse că îl invitase pe Paul la o masă, în timpul căreia abordase delicata problemă, aducând-o în discuţie aparent accidental. Sau, mă rog, atât cât se putuse, ţinând seama de seriozitatea chestiunii. Îl întrebase pe fiul său de ce nu-şi propuseseră să aibă un copil. Paul îi răspunsese cu foarte multă sinceritate, afirmaţiile lui coincizând aproape în totalitate cu cele ale Amandei. Mai mult decât atât, recunoscuse că nu voia să meargă la medic pentru a afla cum stau lucrurile. Considera că acest gen de consultaţii erau stânjenitoare, deoarece îi puneau sub semnul întrebării virilitatea. Dar, după o discuţie prelungită cu tatăl său, Paul acceptase până la urmă să ia măsuri în această privinţă, chiar dacă nu-l trăgea deloc inima. Astfel, îi promisese că va merge împreună cu Jan la medic, imediat după Crăciun. Se pare că în acest răstimp, medicul respectiv era în concediu.

— Aşadar, s-ar putea spune că ai îndeplinit misiunea. Prima etapă a ei, cel puţin. Operaţiunea Nepoţi abia a început.

Amanda era impresionată de rezultatele neaşteptat de bune pe care le obţinuse Jack, ca şi de seriozitatea cu care îşi dusese acesta sarcina la îndeplinire. Uimită, se sprijini de spătarul scaunului şi îi zâmbi.

— Jack Watson, eşti extraordinar. Nu-mi vine să cred că ai reuşit să-l înduplecci. De un an de zile, sărmana Jan se roagă zadarnic de el. Paul a refuzat categoric să consulte un medic.

— Probabil că se teme de mine. I-am spus că-l dezmoştenesc dacă nu se duce. Jack surâse, satisfăcut de reacţia Amandei. Aceasta îi era, în mod evident, recunoscătoare pentru ceea ce făcuse.

— Serios, Jack, îţi mulţumesc. Sărmana Jan vrea cu tot dinadinsul să aibă un copil.

— Ce crezi că se va întâmpla în cazul în care nu vor reuşi, totuşi, să facă unul? întrebă Jack, devenind deodată îngrijorat.

Întrebarea lui o puse pe gânduri şi pe Amanda. Jan îi spusese că Paul nu era de acord cu adopţiile.

— Vor fi nevoiţi să se împace cu situaţia. Încet, pas cu pas, până când vor reuşi. Dacă nu se va întâmpla aşa, n-au decât să adopte un copil, dar, având în vedere metodele moderne de tratare a sterilităţii, e greu de crezut că medicul nu-i va putea ajuta. Sunt sigură că, având puţină răbdare, din toată agitaţia asta va ieşi ceva bun.

— În ziua de astăzi lucrurile sunt al naibii de complicate, nu-i aşa? În tinereţea mea, numai dacă erai un norocos aveai şansa să aştepţi vreo şase luni până când reuşeai să urci o fătucă în maşina tatălui tău, s-o duci la cinematograful în aer liber şi s-o înghesui pe bancheta din spate. Şi era de-ajuns să dai mâna cu ea ca să rămână însărcinată. Acum, în schimb, toată lumea face tratamente pentru sterilitate sau vrea să aibă copii concepuţi în eprubetă. În condiţiile astea, întâlnirile amoroase nu mai au niciun haz. Amanda nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs. Jack avea dreptate. Nici ea nu se confruntase cu problemele tineretului de astăzi.

Dimpotrivă, pe parcursul anilor petrecuţi alături de Matt se temuse în repetate rânduri să nu rămână însărcinată. Poate că Paul şi Jan aveau să reuşească, până la urmă, să conceapă un copil. Dacă mai aflu ceva, te ţin la curent, îi promise Jack.

— Şi eu, îl asigură Amanda.

Apoi Jack se oferi s-o conducă prin magazin. Acolo, ea nu rezistă tentaţiei de a proba câteva rochii, aşa încât, până la urmă, el se hotărî s-o lase în grija directorului şi a câtorva vânzători, aleşi dintre cei mai buni. Amanda reveni în biroul lui după două ore, pentru a-i mulţumi.

— Eşti mulţumită? o întrebă el, ridicându-se de pe scaun de îndată ce o văzu intrând în încăpere. Amanda părea fericită şi relaxată. Şi, într-adevăr, îi făcuse plăcere să-şi facă cumpărăturile la Julie's.

— Am avut parte de o distracţie pe cinste. Am cumpărat toate lucrurile pe care mi-au căzut ochii, inclusiv o jumătate de duzină de costume de baie cu adevărat extraordinare, din gama „Veşminte de croazieră". Le-am luat pentru vara următoare. Mai achiziţionase câteva cămăşi de noapte, o rochie şi o

poşetă senzaţională, confecţionată din piele neagră de aligator. Am cumpărat toate lucrurile pe care mi-au căzut ochii, repetă, oarecum jenată. N-am mai fost niciodată atât de extravagantă, dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut.

Vorbise râzând. Jack se trezi contemplându-i frumuseţea şi întrebându-se cum ar putea s-o convingă să cineze cu el.

— Îţi place mâncarea thailandeză? o întrebă el pe neaşteptate.

— Păi, vindeţi şi aşa ceva? Aveţi vreun departament pe care nu l-am observat? Unul cu delicatese? Râdea, iar râsul o făcea să pară senzuală, tânără şi fericită.

— Da, am să-ţi arăt eu unde este, spuse el, convingător. Dar se află într-un alt magazin de-al nostru. Va trebui să te urci în maşina mea pentru a ajunge acolo.

— Oh, eşti un mincinos învederat, Jack Watson. Încerci să mă răpeşti în schimbul unui preţ de răscumpărare. Nu încerca să mă păcăleşti.

— Ce idee bună, spuse el, râzând. Totuşi, n-ai vrea să vii cu mine?

— Acum? În seara asta? Se făcuse deja ora cinci şi jumătate, însă magazinul era deschis până la nouă pentru ca oamenii să-şi poată face cumpărăturile de Crăciun. Pe ziua de astăzi, mi-ai oferit deja o masă, aşa încât nu trebuie să mă hrăneşti şi diseară. Am o altă idee. Ce-ar fi să vii la mine ceva mai târziu? O să prepar eu cina. Nu va fi o masă prea rafinată. Voi folosi doar alimentele pe care le voi găsi în frigider. Oricum, îţi sunt datoare cu vârf şi îndesat pentru că l-ai convins pe Paul să consulte un medic.

— Mi-ar face plăcere. Acceptându-i invitaţia fără nicio ezitare, Jack îi promise că va fi la ea la ora şapte, pentru a-i da o mână de ajutor. Imediat după plecarea Amandei, el ridică receptorul şi îşi anulă întâlnirea pe care o stabilise pentru seara respectivă cu câteva săptămâni în urmă. Pretinse că avea gripă. Fata pe care o sunase izbucnise în râs. Nu-i păsa prea mult de boala lui. De fapt, îl cunoştea mult prea bine pentru a-i da crezare.

— Cum o cheamă? întrebă ea, nerezistând tentaţiei de a-l ironiza puţin.

— Ce te face să crezi că mă întâlnesc cu o altă femeie?

— Doar nu eşti homosexual. Iar în privinţa gripei… înclin să cred că n-ai mai suferit de aşa ceva de când aveai doi ani. În orice caz, nu mă deranjează, Jack… îţi urez să ai noroc cu tipa aia, oricine o fi ea. Nu-i păsa deoarece, oricum, avea un amic.

Jack îi mulţumi pentru că se dovedise atât de înţelegătoare, apoi puse receptorul la loc, în furcă. Iar la ora şapte fix se prezentă în faţa uşii Amandei. Aceasta se îmbrăcase într-o

pereche de pantaloni gri şi un pulover bleu. La gât, avea un şirag de perle. Dacă nu şi-ar fi pus şorţul de bucătărie, ar fi arătat ca o tânără moştenitoare a unei familii de vază.

— Ce tablou domestic, comentă el în momentul în care, intrând, puse pe masă o sticlă de vin vechi, pe care o cumpărase pentru ea.

— După douăzeci de ani de căsnicie, sper că este domestic, râse Amanda.

— Să ştii că până acum nu te-am văzut niciodată ca pe o gospodină, îi mărturisi Jack, urmând-o în bucătărie. Mi-am imaginat doar că eşti un star. Atât. Nimeni nu poate uita ce ai fost înainte. Până şi aspectul tău mă face să mă gândesc la vremurile de odinioară. Nu te-ai schimbat aproape deloc. În mintea mea, tu ai fost întotdeauna Amanda Robbins, nu Amanda Kingston.

— Matt n-ar fi suportat să audă aşa ceva, spuse ea fără înconjur. Mulţi oameni obişnuiau să facă asemenea afirmaţii.

— De aceea nu te-ai întors pe platourile de filmare? Jack era curios să afle cât mai multe amănunte despre ea.

— Probabil. Oricum, Matt n-ar fi fost de acord cu lucrul acesta. Înainte de a ne căsători, am dezbătut problema pe toate feţele. Ca actriţă, am avut o carieră scurtă. Cu toate acestea, eram pregătită să renunţ la ea pentru… pentru ceva mai bun… pentru un bărbat pe care să-l iubesc, pentru o familie.

— Şi a fost, într-adevăr, ceva mai bun? Ai fost fericită? întrebă Jack, urmărind-o cu atenţie.

— Mi-a făcut plăcere să stau cu copiii, cu Matt… Am dus o viaţă agreabilă. Pentru o clipă, Amanda căzu pe gânduri. Apoi spuse: îmi este greu să cred că totul s-a sfârşit, că totul s-a făcut ţăndări atât de repede. Cu o clipă înainte l-am văzut ieşind din casă cu racheta de tenis în mână şi peste două ore am aflat că murise. E greu să te împaci cu situaţia.

Jack dădu aprobator din cap.

— Poate că afirmaţia mea e stupidă, dar, cel puţin, el n-a suferit.

— Presupun că ai dreptate. În schimb, noi am suferit. Nu eram deloc pregătită pentru aşa ceva. Mi se părea atât de tânăr… Nici măcar nu discutaserăm ce se va întâmpla dacă unul dintre noi va muri. N-am avut niciodată timp să ne gândim la moarte, să ne luăm rămas bun sau… Când lacrimile îi umplură ochii, Amanda se întoarse. Pe neaşteptate, Jack se trezi oprindu-se în spatele ei şi luând-o de umeri.

— Linişteşte-te… ştiu cum este… am trecut şi eu prin aşa ceva la moartea lui Dori. A avut un accident de maşină. Tocmai venea să se întâlnească cu mine. Ciocnire frontală. Ea nu şi-a dat seama ce s-a întâmplat. Eu, în schimb, am aflat şi

am avut senzaţia că afurisitul ăla de camion se izbise de mine. Multă vreme chiar mi-am dorit lucrul ăsta. Şi continuu să regret că nu am fost eu victima accidentului… mă simt atât de vinovat…

— Şi eu mă simt vinovată, spuse Amanda, întorcându-se pentru a-l privi. Jack avea ochi căprui, buni şi calzi, iar părul îi era blond roşcat, presărat cu fire argintii. Pe parcursul ultimului an am regretat încontinuu că n-am murit eu în locul lui Matt. Dar de o săptămână sau două, brusc am început să mă bucur de viaţă, de copiii mei… E ciudat că o schimbare minoră poate avea uneori efecte atât de însemnate în viaţa unui om…

Jack o aprobă printr-o înclinare a capului, apoi îşi puse peste pantaloni şi peste puloverul negru, pe gât, unul dintre şorţurile ei.

— Gata cu balivernele astea, madam. Ce avem la cină? Vrei să toc, să frig şi să zdrobesc legume pentru supă, sau preferi să mă vezi cum mă îmbăt în bucătăria ta? De fapt, le pot face pe amândouă o dată.

Se uitară unul la altul, Jack amuzat, Amanda râzând. În compania lui te simţeai atât de degajată…

— De ce nu te aşezi? Am pregătit aproape totul.

Şi, cu aceste cuvinte, îi turnă vin într-un pahar, apoi mai trebălui puţin prin bucătărie. O jumătate de oră mai târziu, aveau în faţă două fripturi, nişte cartofi copţi şi salată. Amanda era o gospodină desăvârşită. După o discuţie purtată la masa din bucătărie, care dură mai multe ore, se duseră în salon. Acolo, Jack se uită la poze. Amanda avea o familie frumoasă, deşi Matt era rigid, ca întotdeauna. Ea, în schimb, arăta minunat în toate fotografiile.

— Păcat că eşti atât de urâtă şi că ai dat naştere unor fete la fel de slute, glumi el.

— Copiii tăi sunt la fel de arătoşi ca ai mei, îl complimentă ea.

Jack râse.

— Da, întâmplător, suntem nişte persoane extrem de atrăgătoare. Toţi locuitorii din Los Angeles sunt extrem de atrăgători. Ei îi alungă pe oamenii urâţi din partea locului, determinându-i să se mute în alt oraş, în alt stat sau, eventual, să treacă graniţa ţării pe furiş, la miezul nopţii. Îi adună ca pe vite şi îi trimit la plimbare. După aceea nimeni nu-i mai vede… pfuui, să nu mai existe niciun om urât, spun ei.

Jack se amuza s-o distreze. Nu era de mirare că bărbatul acesta avea atâta trecere la femei.

— Nu te obosesc niciodată? îl întrebă ea direct, în momentul în care se aşezară. Avea senzaţia că putea discuta cu

el absolut orice. Deveniseră prieteni. Mă refer la femei. Mi se pare stresant să fi în permanenţă în compania unor străini. Eu n-aş fi în stare. S-o iau încontinuu de la capăt, să pun de fiecare dată toate întrebările acelea anoste…

— Stop! Gemând, Jack ridică o mână. Îmi distrugi stilul de viaţă. Dacă ajung să mă îndoiesc de corectitudinea actelor mele, s-ar putea să-mi pierd raţiunea de a exista. Asta nu este decât o cale de a nu mă implica niciodată din punct de vedere sentimental. Atâta tot. Este o opţiune pe care am făcut-o în momentul în care a murit Dori.

— Eu aş prefera să-mi umplu timpul uitându-mă la televizor sau citind o carte, spuse Amanda cu sinceritate.

El râse.

— Ei bine, de fapt… asta ar putea fi principala diferenţă dintre bărbaţi şi femei. Până acum, dacă aş fi avut de ales între cărţi, televizor şi femei, aş fi optat pentru femei. Dar dacă mă pui să analizez mai serios problema, s-ar putea să mă convingi să-mi cumpăr un televizor nou. Şi asta chiar mâine dimineaţă.

— Eşti incorigibil.

— Sunt. Chestia asta făcea parte din şarmul meu, dar acum văd că se transformă rapid într-un dezavantaj. Poate că n-ar trebui să continuăm discuţia pe tema aceasta.

Ca atare, abordară alte subiecte. Vorbiră despre tinereţea, familiile, visurile, ambiţiile şi carierele lor, pentru ca în final să ajungă din nou la copii. Seara se scurse cu o viteză uluitoare, la fel ca şi aceea în care avusese loc petrecerea. Jack plecă abia după miezul nopţii. Iar în dimineaţa următoare o sună înainte de ora nouă, pentru a-i mulţumi pentru cină. Amanda dormea încă.

— Te-am trezit? o întrebă el, surprins. I se păruse că Amanda făcea parte din categoria persoanelor care obişnuiesc să se scoale cu noaptea în cap. De fapt, aşa şi era, dar cu o seară în urmă se culcase târziu. Încercase să citească, însă gândurile îi zburaseră fără încetare la Jack.

— Nu, nu. Eram trează, minţi ea, aruncând o privire spre ceas. Se făcuse târziu, constată mirată. Era cât pe ce să piardă programarea la stomatolog.

— Nu-i adevărat, spuse Jack, zâmbind. După voce, pari adormită. Sigur te-am trezit. Asta-i viaţă de bogătancă indolentă. Eu m-am aşezat în faţa biroului de la ora opt şi jumătate. Venise mai devreme la magazin fiindcă trebuise să dea câteva telefoane în Europa, care avea un avans de nouă ore faţă de ei. Pe Amanda o sunase dintr-un impuls de moment, pentru că nu şi-o putuse scoate din minte. Iar acum, auzindu-i vocea, se simţi surprinzător de nervos. Ce-ai zice să cinăm împreună diseară? o întrebă fără niciun fel de preambul.

Ochii ei se măriră de uimire. Credea că nu-l înţelesese bine.

— Diseară? Pentru seara aceea nu avea niciun plan. Eu… nu te vei sătura de mine?

— Nu cred. Şi, oricum, avem multe de recuperat, nu-i aşa?

— Ca de exemplu? Amanda se lăsă pe spate şi se întinse leneşă, amintindu-şi-l cu exactitate cum arată.

— Ca de exemplu timpul pe care l-am irosit refuzând să ne cunoaştem mai bine. Asta înseamnă vreo sută zece ani. Recuperarea va dura cam mult. Cred că ar trebui să ne apucăm de treabă, deşi nu pot nega faptul că aseară am făcut câteva progrese importante în acest sens.

— Deci aşa procedezi, nu? Amanda zâmbi. De-aia spune lumea că eşti şarmant. Auzi, o sută zece ani… Bine, dacă consideri că evaluarea ta este bună, n-am nimic împotrivă. Ce propui?

— Ce părere ai avea dacă am cina la L'Orangerie? Vin să te iau la ora şapte şi jumătate.

— E în ordine. Am să te aştept pregătită de plecare.

De îndată ce puse receptorul în furcă, Amanda intră în panică. Ridicându-se în capul oaselor, se uită lung la dormitorul pe care îl împărţise cu soţul ei timp de douăzeci şi şase de ani. Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcea? Cocheta cu Jack Watson? Ce prostie din partea ei! Dându-se jos din pat, se hotărî să-l sune pentru a contramanda întâlnirea. Dar îi răspunse Gladdie, care îi spuse că Jack era la o şedinţă. Evident, îi putea lăsa un mesaj, preciză secretara. Consideră însă că ar fi prea nepoliticoasă dacă i-ar transmite prin intermediari vestea că nu poate cina cu el, drept care se grăbi să-i spună că nu are nimic important de comunicat.

La amiază, Jack o sună din nou. După voce, părea îngrijorat.

— S-a întâmplat ceva? Te simţi bine? Nu era numai îngrijorat, ci, aparent, şi foarte interesat de starea ei, or acest lucru nu făcu decât să-i sporească confuzia.

— Mă simt bine… dar m-am gândit că… oh, nu ştiu, Jack, m-am purtat prosteşte. Nu vreau să fiu Picanteria Lunii. Sunt femeie măritată, sau cel puţin am fost… adică mai sunt… aşa mă consider. Nu ştiu ce naiba fac cu tine, habar n-am în ce joc m-am băgat. Deşi nu mă pot hotărî nici măcar să-mi scot verigheta, am acceptat să cinez cu tine în fiecare seară. N-am nici cea mai vagă idee unde ne poate duce chestia asta. Când termină de vorbit, se simţi epuizată. La celălalt capăt al firului, Jack încercă să adopte un ton liniştitor, cu toate că nu era deloc calm.

— Nici eu nu ştiu unde ne poate duce chestia asta. Dacă consideri că aşa te vei simţi mai bine, o să-mi cumpăr şi eu o

verighetă ca să putem discuta de pe poziţii egale. Oamenii vor crede că amândoi ne înşelăm tovarăşii de viaţă. Ştiu doar că au trecut foarte mulţi ani de când n-am mai avut parte de o companie atât de plăcută ca a ta. Poate că este chiar mai plăcută decât oricare alta. Şi o să-ţi mai spun ceva. Aşa, pe nepusă masă, am ajuns la concluzia că viaţa pe care am dus-o timp de douăzeci de ani a fost o glumă proastă, scoasă din ultimele pagini ale revistei *Playboy.* Mi-e jenă de ea, vreau să scap de ea. În plus, vreau – Doamne, ajută-mă să reuşesc – să devin genul de bărbat alături de care nu-ţi va fi ruşine să fi văzută, pentru că şi eu sunt al naibii de mândru să mă aflu în compania ta.

— Dar nu sunt pregătită pentru o relaţie, spuse Amanda pe un ton plângăreţ. A trecut doar un an de când l-am pierdut pe Matt. Nu ştiu ce fac cu tine… însă nu pot afirma că nu-mi place să discutăm… şi că aş vrea să punem capăt acestor discuţii, deşi poate că ar trebui. Crezi că trebuie să renunţăm la cina din seara asta? Crezi că greşim dacă ne întâlnim? Părea atât de îngrijorată, încât Jack simţi nevoia s-o strângă la piept.

— Nu va fi nicio problemă, spuse el cu blândeţe. Vom face doar ce vei dori. Vom vorbi despre copiii noştri şi ne vom relaxa. Nu trebuie să depăşim graniţa acestor discuţii inocente. Cel puţin, deocamdată… sau pentru totdeauna. Îi fusese dificil să spună aşa ceva, însă nu dorise s-o sperie sau, mai rău, s-o piardă înainte de a o prinde în mrejele sale. Brusc, ajunsese la concluzia că femeia aceasta conta prea mult pentru el ca să facă vreun pas necugetat. Apoi îi veni o idee. Poate că ar trebui să cinăm într-un local mai retras… spuse. L'Orangerie era unul dintre cele mai bune restaurante din L.A., aşa încât, dacă mergeau acolo, era imposibil ca prezenţa lor să nu fie remarcată. Ce-ai zice de un club micuţ de noapte sau chiar de o pizzerie?

— Este minunat, Jack. Şi scuză-mă pentru ezitările mele. Nu mă aşteptam să devenim prieteni. Adică, nu în felul acesta…

Amanda scoase un hohot nervos de râs. Jack încercă s-o liniştească.

— Am să vin să te iau. Poţi să-ţi pui o pereche de pantaloni din doc, dacă vrei.

— Perfect.

Amanda îl luă în serios. Astfel, când veni la ea, Jack o găsi îmbrăcată în nişte blue jeans decoloraţi, perfect mulaţi pe corpul ei minunat, şi într-o bluză comodă, foarte lejeră, din lână roz de angora. Deşi simţea nevoia să-i spună că arăta superb, el se abţinu, nedorind s-o sperie.

O dată urcaţi în maşină, se îndreptară spre La Cienega. Se opriră în faţa unui mic restaurant pe care Amanda nu-l mai văzuse niciodată. Intrară în el purtând o discuţie animată. Deodată, Amanda se prinse de braţul lui Jack şi se întoarse cu spatele, îngrozită.

— Ce-i? Dacă ar fi fost măritată, Jack ar fi bănuit că-şi zărise soţul stând în vreun colţ al localului, cu o altă femeie. Dar acolo nu se vedea decât un cuplu tânăr. Până să se dezmeticească, Amanda ieşise deja din restaurant. O găsi afară, răsuflând din greu. Cine erau ăia doi?

— Fiica mea, Louise, şi soţul ei, Jerry.

— Oh, Dumnezeule! Nu face nimic. Nu avem voie să cinăm împreună? Amândoi suntem îmbrăcaţi decent. Încerca să trateze problema cu uşurinţă, dar se părea că Amanda o considera foarte gravă. Era pe punctul s-o ia la fugă, or el nu voia să se întâmple aşa ceva. Ca atare, o conduse înapoi, la maşină. Îşi continuară discuţia abia înăuntru, în habitaclul care le conferea protecţia necesară.

— Fiica mea nu m-ar înţelege niciodată.

— Doamne sfinte, dar este o femeie în toată firea. La ce se aşteaptă copiii tăi? Vor să stai închisă în casă tot restul vieţii? Doar sunt socrul lui Jan; aşadar, total inofensiv.

De data aceasta, Amanda izbucni în râs văzându-l că se străduieşte să pară inocent.

— Orice se poate zice despre tine, doar că eşti inofensiv, nu. Ştii foarte bine. Iar copiii mei te consideră un filfizon.

— Frumos din partea lor. Adică… sper că totuşi Jan este de altă părere… sau, dacă mă gândesc bine, poate că nu. La drept vorbind, a trecut destulă vreme de când mă comport ca un filfizon. Dar întotdeauna există o şansă de îndreptare. Crezi că ar merita să fac un efort?

— Nu. Cel puţin, nu în seara asta. Poate că ar trebui să merg acasă.

— Ştii ce? Hai la Johnny Rocket.

Această propunere o făcu să zâmbească. La Johnny Rocket se strângeau copiii pentru a bea lapte aromatizat, amestecat cu îngheţată, şi pentru a mânca hamburgeri, exact cum făcuseră şi ei în anii cincizeci.

Când ajunseră acolo, se aşezară în faţa unei tejghele lungi pe care li se puseră două porţii de crenvurşti cu chili şi cartofi prăjiţi, apoi inevitabilul lapte aromatizat. Înainte de a comanda cafelele, Amanda reuşi să-şi recapete umorul.

— Am fost foarte caraghioasă când am fugit de acolo? întrebă ea, autopersiflându-se. Arăta ca un copil care făcuse o mare gafă. Pur şi simplu, nu-i venea să creadă că se

comportase astfel. Dar lui Jack îi plăcea absolut tot ceea ce făcea sau spunea, absolut tot ce era legat de ea.

— Nu. Te-ai comportat ca o femeie măritată care, ieşind în oraş cu un alt bărbat, a avut ghinionul să-şi zărească soţul.

— Aşa simt, mărturisi ea, suspinând. Apoi îşi ridică privirile spre el. Jack, nu sunt pregătită pentru astfel de întâlniri. Sincer, nu sunt. Ar fi mai bine să te întorci la cohortele tale de femei. O s-o duci mult mai bine alături de ele, crede-mă.

— Consider că numai eu sunt în măsură să decid în privinţa asta. Apoi, fără nicio legătură, o întrebă ce pregătiri avea de gând să facă în săptămâna următoare, pentru Crăciun.

— În Ajun, mă vizitează copiii, ca în fiecare an. Iar în ziua de Crăciun ne vom strânge acasă la Louise. De ce? Tu ce faci?

— Mă culc, ca de obicei… adică, mă pun pe sforăit, ca să nu fiu înţeles greşit. În comerţ, perioada Crăciunului este un adevărat coşmar. În Ajun ţinem magazinul deschis până la miezul nopţii, pentru a-i servi pe clienţii care n-au reuşit să-şi facă toate cumpărăturile până la ora nouă seara. Majoritatea „întârziaţilor” sunt bărbaţi. Parcă şi-ar pierde calendarele în fiecare an, pentru a le regăsi abia pe la ora şase în seara Ajunului… Oh, Dumnezeule, a venit Crăciunul! îşi spun. De obicei, sunt prezent în timpul ultimei ture, apoi plec acasă şi dorm timp de două zile. Îmi convine. Dar mă întrebam dacă anul acesta n-ai vrea să mergi cu mine la schi în cea de-a doua zi de Crăciun. Evident, camere separate, prietenie dezinteresată, tot tacâmul.

— Nu cred că ar trebui. Dacă mă vede cineva? Încă n-a trecut anul…

— Când se va încheia? Efectiv, Jack nu-şi putea aduce aminte când murise Matt.

— Pe data de patru ianuarie, spuse Amanda solemnă. Pe deasupra, nu sunt o schioare prea bună.

— N-a fost decât o sugestie. M-am gândit că ţi-ar prii o călătorie şi puţin aer curat. Am putea urca până la lacul Tahoe sau ne-am putea opri în San Francisco.

— Poate că într-o bună zi… îi răspunse ea vag.

Jack dădu din cap. Îşi dădea seama că forţa nota. Într-adevăr, Amanda nu era pregătită pentru o relaţie.

— Nu te mai gândi la chestia asta. Ce-ar fi să treci pe la magazin întruna din zilele următoare? O să fiu acolo toată săptămâna, aşa că vom mai putea mânca nişte caviar în biroul meu.

Această propunere îi smulse Amandei un zâmbet. În ciuda reputaţiei pe care o avea Jack, ea îl simpatiza. Era adevărat, deocamdată nu se considera în stare să accepte o legătură sentimentală, dar omul acesta părea s-o înţeleagă perfect, să

ştie în permanenţă tot ceea ce simte. Era atât de cald, atât de grijuliu… Fusese luată prin surprindere de aceste calităţi, pe care nu i le cunoscuse. Şi, din această cauză, nu-şi luase absolut nicio măsură de precauţie. În plus, Jack i se părea mult mai tânăr decât Matt. Era plin de viaţă, se bucura să se afle în compania ei. De fapt, deşi n-ar fi dorit, şi ea constata că îi făcea plăcere să-l aibă alături.

Vorbiră despre acest lucru chiar în seara aceea, în maşină, în drum spre casă. El îi mărturisi că, acum, după ce-o cunoscuse mai bine, constatase că nu era deloc aşa cum se aşteptase. Era inimoasă, bună, mărinimoasă, deosebit de vulnerabilă. Prin tot ce spunea sau făcea îl determina să simtă nevoia de a o proteja.

— Ai putea suporta să rămânem doar simpli prieteni pentru o perioadă, sau, eventual, pentru totdeauna? îl întrebă Amanda, direct. Nu ştiu dacă voi mai dori să mă implic sentimental. Şi nici dacă mai sunt în stare.

— Nimeni nu te-a rugat să iei o astfel de hotărâre, spuse Jack.

Avea dreptate. Nimeni n-o rugase. Amanda se calmă. Nu se mai simţea chiar atât de vinovată ca până atunci. O dată ajunşi la ea acasă, îl invită înăuntru. Băură ceai de mentă în bucătărie, apoi el aprinse focul în camera de zi şi discutară multă vreme despre cele mai importante lucruri din viaţa lor.

La ora două noaptea, când plecă Jack, Amanda constată uimită că nu ştia cum se scursese timpul. Când erau împreună, orele parcă zburau. În dimineaţa următoare, el avu treabă la magazin, iar ea făcu ultimele pregătiri pentru Crăciun. Cumpărase deja bradul, pe care se apucă să-l împodobească chiar în cursul acelei seri. Se afla în faţa lui când o sună Jack.

— Ce faci? întrebă el cu voce obosită. Era în magazin de douăsprezece ore şi se simţea epuizat.

— Aranjez bradul, răspunse Amanda. Din tonul ei răzbătea tristeţea. Îşi pusese un disc cu cântece de Crăciun, care îi accentuaseră starea de melancolie în care se aflase de când se trezise. Acesta era primul Crăciun pe care îl petrecea fără Matt, primul ei Crăciun de văduvă.

— Vrei să trec pe la tine? Plec de la magazin într-o jumătate de oră, iar casa ta îmi este în drum. Mi-ar face plăcere să te văd.

— Nu cred că ar fi bine să ne întâlnim, spuse ea cu sinceritate. Avea nevoie de un răgaz pentru aşi plânge soţul, or acesta era unul dintre acele momente de intimitate în care o putea face. Ca atare, în loc să se întâlnească, vorbiră un timp, apoi îşi luară rămas-bun, ea simţindu-se ceva mai bine, el ceva mai rău. Simţindu-se dintr-odată deprimant de singur, Jack se

întrebă dacă Amanda va reuşi vreodată să accepte dispariţia lui Matt, dacă va fi vreodată pregătită să-i permită altui bărbat să pătrundă dincolo de zidurile pe care le înălţase în jurul ei. Era conştient că reuşise la un moment dat să-i ajungă la inimă, dar simţea teama ei de a se apropia de el. Şi poate că întotdeauna avea să-i fie teamă…

Îndreptându-se spre casă, el trecu încet prin faţa locuinţei ei. Văzu licăririle luminiţelor din brad, însă nu izbuti s-o zărească şi pe ea. Şi asta pentru că Amanda stătea în dormitor şi plângea. Îi era groaznic de teamă că se va îndrăgosti de Jack. Şi nu voia. N-ar fi fost drept. Nu trebuia să-l înşele pe Matt. După douăzeci şi şase de ani de căsnicie, îi rămăsese datoare cu ceva. Nu se putea arunca în braţele primului bărbat care îi ieşise în cale, indiferent cât de fermecător ar fi fost acesta. În plus, ce-o să se întâmple dacă, în final, avea să se demonstreze că nu era decât o nouă achiziţie pentru el? Asta ar fi o înjosire inutilă. Era pe deplin convinsă că, atât pentru binele ei, cât şi pentru memoria lui Matt, trebuia să evite un astfel de deznodământ.

Jack o sună din nou când ajunse acasă, dar Amanda nu ridică receptorul. Instinctiv, ştia că el o caută. Ori ea voia să pună punct acestei relaţii înainte de a fi prea târziu.

În acea seară, stinse luminile şi se urcă în pat, lăsând picup-ul în priză. Iar notele melodiei „Silent night” plutiră prin casă în timp ce ea vărsa lacrimi amare pentru doi bărbaţi: unul pe care îl iubise atât de multă vreme, altul pe care nu avea să-l cunoască niciodată. În acel moment, nu putea să-şi dea seama care durere era mai mare, pe care dintre ei îl dorea mai mult.

5

Pe parcursul următoarelor zile, Jack o sună numai o dată sau de două ori. Îşi dădea seama cât de dificilă trebuia să i se pară perioada Crăciunului. Dori murise în luna noiembrie. În acel an, el nu se trezise din beţie toată săptămâna dintre Crăciun şi Revelion.

Ideea de a o lăsa pe Amanda să se lămurească singură în privinţa sentimentelor sale fusese înţeleaptă. Totuşi, în dimineaţa Ajunului, Jack îi trimise un cadou. Era un mic crochiu din secolul al optsprezecelea, care reprezenta un înger. Amanda îl văzuse în magazinul lui şi îl admirase. Era, într-adevăr, foarte frumos. Jack ataşă la desen un bilet prin care îşi exprima speranţa că îngerul o va păzi atât acum, în timpul acestui Crăciun, cât şi pe tot parcursul vieţii, apoi semnă simplu „Jack". Când văzu crochiul, Amanda fu extrem de impresionată. La scurt timp după aceea, îl sună pe Jack pentru a-i mulţumi. După voce, părea mult mai distantă decât înainte, dar, totodată, şi mult mai calmă. Era clar că începuse să-şi clarifice sentimentele şi ideile, oricare ar fi fost acelea. Iar Jack, deşi se bucură c-o aude, avu grijă să n-o sperie prin adoptarea unui ton prea familiar. De fapt, în momentul acela, nici nu-i prea ardea de intimităţi deoarece era peste măsură de ocupat. La magazin se confruntaseră cu o serie de probleme: un mic furtişag, un atac de cord care în ziua anterioară fusese cât pe ce să ducă la moartea unui om, câţiva copii rătăciţi. Obişnuita situaţie delicată din perioada Crăciunului. Pierduseră şi rochia cu paiete aurii a unei faimoase actriţe, apoi o găsiseră ca printr-un miracol, ca să nu mai pomenim de cele două femei renumite care se păruiseră în raionul de produse cosmetice din cauza unui bărbat. Vacanţa de sărbători nu trecea fără binecunoscuta agitaţie.

— Sper că vei petrece o seară plăcută, alături de copiii tăi, deşi ştiu că ai să-i simţi lipsa lui Matt.

— Întotdeauna el era cel care tăia curcanul, spuse Amanda cu vocea înecată din cauza tristeţii. Părea atât de firavă, atât de lipsită de apărare, încât Jack simţi nevoia s-o strângă în braţe.

— Pune-l pe Paul să-l taie, zise el cu blândeţe în glas. L-am învăţat tot ceea ce ştiu. Despre curcani, nu despre femei. Amanda zâmbi, apoi îl întrebă dacă mai avea vreo veste de la fiul lui. Jack îi spuse că medicul îl programase pentru săptămâna următoare, între Crăciun şi Revelion. Sper că totul va fi în regulă în ceea ce-l priveşte, adăugă Jack cu optimism.

— Şi eu, spuse Amanda, care acum începuse să regrete că nu-l invitase la masă. Dar copiii ei s-ar fi întrebat ce căuta Jack

acolo şi, oricum, el n-ar fi putut pleca de la magazin. N-avea niciun sens să-l întrebe dacă putea veni. Nu voia să aibă niciun fel de relaţie cu el. Luase deja o hotărâre în acest sens. O hotărâre care era atât de fermă încât, ascultând-o din faţa biroului său, Jack îşi dădu seama, după tonul ei, că nu mai avea nicio şansă. Evident, Amanda îl ţinea la distanţă. În clipa aceea se gândi că ar trebui să sune pe cineva pentru a-i ţine companie în noaptea Anului Nou, însă, pentru prima dată în viaţa lui, simţi că o asemenea idee îi repugnă. Rezervase deja bilete pentru Tahoe, unde voia să ajungă în prima zi după Crăciun. Foarte bine, o să se ducă singur.

— Sărbători fericite, Amanda, spuse cu dulceaţă în glas înainte de a închide telefonul. Apoi rămase multă vreme în biroul său, pentru a se gândi la ea.

Iar în seara aceea în timp ce se învârtea prin magazin dând câte o mână de ajutor oriunde era nevoie, şi-o imagină cum mănâncă friptura de curcan alături de cele două fiice ale sale şi de fiul lui, se gândi la bradul împodobit din casa lor şi, brusc, îşi dădu seama cât de pustie îi era viaţa. Îşi petrecuse ultimii zece ani alergând după sâni şi funduri apetisante strânse în pantaloni perfect mulaţi. Şi unde îl dusese alergătura asta? Absolut nicăieri.

— Nu pari să te bucuri prea mult de Crăciunul ăsta, îi spuse Gladdie înainte de a-şi lua rămas-bun. Jack îi dăduse în dar o frumoasă haină din caşmir, plus o gratificaţie enormă. S-a întâmplat ceva? Ai probleme cu copiii? Era îngrijorată din pricina lui. Ştia că, pe moment, n-avea nicio prietenă la pieptul căreia să se retragă. De asemenea, mai ştia că Jack o sunase de mai multe ori pe soacra lui Paul, şi se temea ca nu cumva fiul lui să aibă probleme de sănătate sau familiale. Dar Jack nu vru să-i spună nimic.

— Nu, totul este în regulă, minţi el. Totul, cu excepţia ultimilor ani pe care i-am irosit, gândi, totul, cu excepţia faptului că singura femeie pe care am iubit-o a murit acum treisprezece ani, totul, cu excepţia faptului că cea mai remarcabilă persoană pe care am întâlnit-o de atunci încoace vrea să se îngroape alături de soţul ei. Nu-i nicio scofală, Gladdie. Sărbători fericite! Doar oboseala este de vină, presupun, adăugă cu glas tare. În meseria noastră, Crăciunul este criminal.

— În fiecare an îmi spun că n-o să reuşim să facem faţă solicitărilor, dar mă înşel. Secretara zâmbi. Din punct de vedere financiar, acela fusese cel mai bun an al lor.

— Ce faci în seara asta? o întrebă Jack, surâzând când o văzu punându-şi haina cea nouă. Gladdie radia de fericire. Era albastră; albastrul frumos al florilor de levănţică.

— Mă culc cu soţul meu. În sensul corect al cuvântului. Sărmanul de el nu m-a mai văzut trează de şase săptămâni şi probabil că nu mă va vedea nici pe parcursul săptămânii următoare.

— Ar trebui să-ţi iei vreo două zile libere. Le meriţi.

— Poate că o să le iau atunci când o să pleci la Tahoe.

Dar Jack ştia că Gladdie nu şi le va lua. Niciodată nu cerea zile libere. Dintre cunoscuţii lui, ea era singura fiinţă care muncea mai mult decât el.

Ca în fiecare an, Jack stătu la firma lui până după miezul nopţii. Rămăsese doar cu paznicul când, în sfârşit, închise magazinul. Se făcuse deja ora unu.

— Sărbători fericite, domnule Watson!

— Îţi mulţumesc, Harry. Şi ţie, la fel. Făcându-i semn cu mâna, se urcă încet în Ferrari-ul său roşu. Dar când ajunse acasă, se simţi prea obosit pentru a putea dormi. Se uită puţin la televizor, apoi se gândi să dea nişte telefoane, pentru a chema pe cineva la el. Dar se făcuse deja ora trei dimineaţa. În plus, dintr-un motiv nelămurit, simţea că trecuse vremea acelor telefoane. Pur şi simplu, îi pierise orice chef. I se părea că nu mai existau picioare suficient de lungi, sâni suficient de mari, piei suficient de catifelate pentru a-l ademeni.

— Hristoase, poate că sunt pe moarte, spuse cu voce tare, apoi râse de sine însuşi şi se urcă în pat. Probabil că nu numai Amanda era de vină, ci şi cei şaizeci de ani ai lui. Nu există pe lume un prost mai mare decât prostul bătrân, iar el, de bună seamă, se număra printre aceştia.

În ziua următoare, dormi până la amiază. Când se trezi, se gândi s-o sune pe Amanda, dar n-o găsi. Plecase deja la Louise pentru a mânca, împreună cu familia ei, încă un curcan. Drept urmare, se urcă în maşină, se duse până în cartierul de nord al Los Angeles-ului, îşi cumpără nişte delicatese chinezeşti şi, întors acasă, se cocoţă în vârful patului, pe care nu-l făcuse, pentru a mânca, urmărind un meci de fotbal la televizor. Apoi dădu două telefoane unor fete, cu intenţia de a le invita la cină, însă toată lumea părea să fie plecată de acasă. De fapt, se simţi chiar uşurat că nu dădu de ele.

Deşi ştia că Amanda stătea acasă în seara aceea, n-o sună. Ce putea să-i spună? Ai reuşit să te obişnuieşti cu ideea că soţul tău a murit? Dar, brusc, îşi dădu seama că e o prostie s-o acuze. O noapte întreagă se gândi la ea, răsucindu-se în aşternut. Iar în dimineaţa următoare simţi că nu mai suportă situaţia. În cursul după amiezii urmau să plece spre Tahoe. Cu toate acestea, o sună pe Amanda şi o întrebă dacă poate trece pe la ea ca să bea împreună o ceaşcă cu cafea.

Amanda păru surprinsă şi chiar puţin neliniştită, dar îl invită să vină. Deşi nu credea, exista posibilitatea ca Jack să-i spună ceva despre Paul sau despre Jan. La ora unu însă, când îi deschise uşa şi îi văzu figura, îşi dădu imediat seama că vizita aceea nu avea nicio legătură cu copiii lor.

— Pari obosit, spuse ea, îngrijorată.

— Sunt. Nu mai pot dormi. Vârsta de şaizeci de ani este mai dificilă decât mi-am închipuit, zise el, zâmbind strâmb. Cred că am început să-mi pierd minţile.

— Cum aşa?

Jack o urmă până în confortabila ei bucătărie. Amanda pregătise deja cafeaua. După ce-i oferi o ceaşcă, se aşezară la masă. Privind-o pe deasupra marginii ceştii, Jack îi vorbi foarte direct.

— M-am purtat prosteşte, nu-i aşa? Probabil că filfizonii au în permanenţă tendinţa de a face gafe. M-am ambalat cam tare. Regret dacă te-am pus în situaţii dificile. N-am avut intenţia asta. Părea extrem de nefericit, dar nu arăta nici pe departe ca un om de şaizeci de ani. De fapt, se simţea ca un băieţel care venise la o colegă de şcoală pentru a o îndupleca să iasă la plimbare cu el. Îmi dau seama cât de grea este pentru tine această perioadă, a sărbătorilor. Îmi cer scuze dacă ţi-am îngreuiat-o şi eu, prin întreaga mea atitudine.

— Nu mi-ai îngreuiat-o, Jack, spuse Amanda cu blândeţe, cercetându-l cu o privire pătrunzătoare. Părea la fel de nefericită ca el. În plus, lăsa impresia că oscilează între două alternative, că nu se putea decide să ia o hotărâre aparent extrem de dureroasă. Ştiu că n-ar trebui să-ţi spun asta, dar ţi-am simţit lipsa.

Jack îşi păstră calmul. Totuşi, la auzul acestor cuvinte îi tresări inima.

— Da? Când anume?

— În ultimele câteva zile. Mi-a fost dor să discut cu tine, să te văd… Dumnezeu mi-e martor că nu ştiu ce se întâmplă cu mine.

— Nici eu nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Am avut senzaţia că sunt cel mai mare tâmpit, cel mai enervant om care a existat vreodată pe pământul ăsta. Am încercat să nu mă mai apropii de tine, crezând că vrei să fi lăsată în pace.

— Am vrut, recunoscu Amanda cu voce gâtuită.

— Şi acum? Jack îi aşteptă răspunsul cu sufletul la gură.

— Nu ştiu ce să zic. Îşi înălţă capul, aţintindu-şi privirea asupra lui. Singura dorinţă a lui Jack era s-o sărute, dar ştia că nu putea face aşa ceva.

— Nu te grăbi. Nu trebuie să iei nicio hotărâre. Sunt aici. Nu plec nicăieri… Apoi, amintindu-şi că, totuşi, urma să

plece, zâmbi. Doar până la lacul Tahoe, adăugă.

— Acum? Amanda surâse. Se simţea extraordinar de bine în compania lui.

— Ceva mai târziu. Trebuie să trec pe acasă, ca să-mi împachetez echipamentul de schi. Ar fi fost cazul s-o fac de ieri, însă m-am simţit prea obosit.

Amanda dădu din cap. Discuţia continuă. În scurtă vreme începură să se simtă din nou la largul lor. Ea râse degajată când el îi descrise incidentul petrecut la magazin, provocat de cele două femei care se păruiseră din cauza unui bărbat.

— Îţi poţi imagina cum ar fi descris scena ziarele de scandal? Desigur, dacă povestea ar fi ajuns la urechile lor, ambele femei ne-ar fi învinovăţit pe noi că am „ciripit". Deşi, şi-ar fi meritat soarta. Jack nu le divulgase numele. Era surprinzător de discret atunci când venea vorba de afacerile lui. În concluzie, ce ai gând să faci săptămâna asta?

— Nimic important. Poate că am să-mi vizitez fiicele, dacă nu sunt prea ocupate. În ciuda acestui răspuns, Jack nu-i mai făcu nicio aluzie privitoare la lacul Tahoe. Ştia că Amanda nu era pregătită să-i accepte invitaţia. Sau poate că am să mă duc la un film, continuă ea. Dar tu? Te însoţeşte cineva? întrebă, încercând să se autoconvingă că, în situaţia lor, n-avea de ce s-o deranjeze eventualitatea ca Jack să plece în vacanţă împreună cu o femeie. Dar asta nu era decât o iluzie, deoarece ştia bine că, într-un asemenea caz, ar fi fost foarte mâhnită.

— Nu. Schiez mai bine când sunt singur. Apoi, obosit de atâta prefăcătorie, o luă de mână. Îţi voi simţi lipsa, spuse. Ea nu făcu decât să dea din cap şi să-l privească. Flăcările aruncate de ochii ei i-ar fi putut topi şi sufletul, însă el părea protejat de o platoşă din azbest. Ce faci în noaptea de Revelion? o întrebă într-o doară.

Ea râse.

— Ceea ce fac în fiecare an. Matthew ura revelioanele. Se culca la ora zece seara. Ne făceam urările de rigoare abia în dimineaţa următoare.

— Ce emoţionant! Jack zâmbi.

— Dar tu ce faci de Revelion? îl întrebă Amanda cu interes.

— Anul ăsta, voi proceda la fel ca tine. Poate că o să rămân la Tahoe. Ridicându-şi privirile spre ea, Jack se simţi pe neaşteptate stupid. La urma urmei, Amanda… ar mai exista şi altă soluţie. Dacă tot n-avem nimic de făcut, am putea sta aici, împreună. Doar ca prieteni. Ne uităm la televizor, mergem la un film… Nu trebuie să fac act de prezenţă la firmă. Şi nicio lege nu ne interzice să fim prieteni, nu?

— Dar vacanţa ta de la Tahoe?

— Oricum am probleme cu un genunchi. Jack zâmbi. Ortopedul meu îţi va fi recunoscător.

— Şi după aceea ce se va întâmpla? Adică după asta… după zilele acestea care mă sperie. Destul de ciudat, dar Amanda fu foarte sinceră cu el.

— Nu trebuie să ne facem griji. Nimeni nu ne ţine socoteală. Avem tot dreptul să nu rămânem singuri în timpul sărbătorilor. Ce vrem să demonstrăm şi cui? Nouă înşine? Copiilor noştri? Lui Matt? S-a împlinit un an de la dispariţia lui. Ţi-ai îndeplinit îndatoririle. Avem dreptul măcar la un strop de prietenie. În ce buclucuri am putea intra dacă ne ducem la un film? Jack era foarte convingător.

— Cu tine? Probabil în mai multe decât îndrăznesc să-mi imaginez.

— O să stau pe ultimul rând. Nici măcar n-o să mă apropii de tine.

— Eşti nebun. Amanda clătină din cap şi îl privi, încercând să se autoconvingă că trebuie să-l refuze. Ştia că ar fi fost bine să procedeze aşa, însă bărbatul acesta era al naibii de atrăgător, din toate punctele de vedere.

— Şi eu am ajuns la concluzia asta – că sunt nebun, adică. Ieri s-a întâmplat. Şi m-a cam îngrijorat.

— Şi pe mine mă îngrijorează. Amanda râse din nou. În general mă îngrijorezi. Dacă aş avea un grăunte de minte, ţi-aş spune că nu mai vreau să te văd până în ziua în care Paul şi Jan îşi vor boteza primul copil.

— S-ar putea să treacă destul de multă vreme până atunci. În cel mai bun caz, nouă luni. Deci cam mult pentru a renunţa la filme. Nu? Ce zici?

— Zic că ar fi mai bine să te duci la Tahoe şi să te distrezi, Jack. Sună-mă când te întorci.

— Bine, spuse Jack. Era suficient de vârstnic şi de înţelept pentru a-şi da seama când nu avea şanse să iasă învingător. Deşi îl nemulţumea faptul că trebuia să se despartă de ea, se ridică în picioare. Şi-ar fi dorit tare mult s-o convingă să-şi petreacă împreună cu el perioada sărbătorilor. Un An Nou fericit, îi ură, sărutând-o pe creştetul capului, după care ieşi din bucătărie. Tocmai deschisese uşa când o auzi spunând ceva. Întorcându-se, o văzu stând în pragul bucătăriei. Ce-ai zis? Privirea ei îl făcu să înţepenească. Părea speriată, dar hotărâtă. Ochii ei nu se dezlipiră de ai lui nicio clipă.

— Am spus că la Beverly Center rulează un film pe care mi-ar plăcea să-l văd. Începe la ora patru. Vrei să mă însoţeşti?

— Vorbeşti serios? Vocea lui răsună ca o şoaptă în vestibulul răcoros.

— Cred că da… vreau să… dar nu ştiu încă.

— Vin să te iau de acasă la ora trei şi jumătate. Puneţi nişte blue jeans. La cină te servesc cu nişte mâncare thailandeză. În regulă?

Când ea aprobă printr-o înclinare a capului, ochii lui se luminară. Apoi, fără să mai rostească niciun cuvânt, înainte ca Amanda să se poată răzgândi, Jack plecă acasă, ca să anuleze rezervările pentru vacanţa pe care avusese de gând s-o petreacă la Tahoe.

6

Următoarele cinci zile fură minunate. Amândoi aveau senzaţia că plutesc într-un spaţiu atemporal. Îşi petrecură vremea mergând la filme, plimbându-se prin parc, discutând despre orice subiect le trecea prin minte sau, uneori, stând pur şi simplu unul lângă altul, în tăcere. Jack sună la magazin, dar nu se duse până acolo. Evident, Gladdie se afla la serviciu. Nu-şi luase zilele libere pe care i le oferise patronul său. În orice caz, era pentru prima dată după mulţi ani de zile când Jack nu se sinchisea absolut deloc de ceea ce se întâmpla la Julie's. Unica lui dorinţă era să stea cu Amanda. Nu-şi adresară întrebări, nu-şi spuseră nimic jenant, nu-şi făcură promisiuni. Îşi petreceau timpul liber împreună. Atâta tot. Era singurul lucru pe care şi-l doreau.

Amanda avea senzaţia că această vacanţă era, cu fiecare zi ce trecea, un balsam sufletesc. Iar Jack simţea că redevine bărbatul de altădată, care trăise alături de Dori. Poate chiar ceva mai bun decât acela, pentru că acum era mai vârstnic şi mai înţelept. Irosise mult timp în ultimii treisprezece ani. Pe neaşteptate, începuse să aibă impresia că acei treisprezece ani făceau parte din viaţa altcuiva, că erau nişte ani lipsiţi de orice însemnătate pentru el.

Amanda îl pomenea uneori pe Matt. O dată i se întâmplă chiar să şi plângă, dar părea să se simtă mult mai împăcată cu situaţia. Accepta încet, încet ideea că acesta murise şi că ea trăia, se străduia să nu se mai considere vinovată fiindcă el se prăpădise, în timp ce ea rămăsese în viaţă. Fără să-i spună nimic lui Jack, îşi scosese verigheta şi o pusese în caseta ei cu bijuterii. Vărsase lacrimi amare în acel moment, dar nu se răzgândise pentru că nu se mai considerase îndreptăţită s-o poarte. Fusese un gest hotărâtor, care în prima clipă îi dăduse senzaţia că-i va frânge inima. Iar în timpul următoarei cine luate împreună, nu-i pomeni nimic lui Jack de verighetă. El însă îi observă imediat lipsa. Cu toate acestea, dându-şi seama ce pas important trebuia să fi reprezentat pentru ea luarea unei astfel de hotărâri, se abţinu să facă vreun comentariu.

Se delectară cu variate feluri de mâncare, găsite în restaurantele retrase de pe tot cuprinsul oraşului, în care nu se întâlniră cu niciun cunoscut, şi văzură câteva dintre cele mai proaste filme din istoria cinematografiei, pe seama cărora se amuzară copios. În fiecare seară, înainte ca Jack să plece spre casă, zăboveau în pragul uşii ei multă vreme, urându-şi de mai multe ori la rând noapte bună. Abia cu o zi înainte de Anul Nou, în timp ce Amanda pregătea cina, Jack întinse mâinile

fără să se gândească, o trase spre el şi o sărută. De mai multă vreme voia să facă acest lucru. Totuşi, se trezi deodată îngrozit la gândul că ar putea s-o sperie din nou. Dar Amanda îşi ridică privirile, apoi schiţă un zâmbet firav, care îl făcu să se simtă uşurat. N-o pierduse. Niciunul dintre ei nu spuse nimic după această scenă. Mai târziu însă, când se aşezară în camera de zi, luminată doar de focul aprins de Jack în cămin, el o sărută din nou. Se ţineau de mâini. Amanda se simţea complet degajată în compania lui.

La miezul nopţii, Jack plecă aşa ca de obicei, dar, imediat ce ajunse acasă, o sună.

— Mă simt ca un adolescent, Amanda, îi spuse cu o voce irezistibil de senzuală.

— Şi eu. Amanda zâmbi. Îţi mulţumesc că ai răbdare cu mine. Săptămâna asta a fost nemaipomenită. Exact de ea am avut nevoie. N-am vrut decât să ne petrecem timpul împreună… a fost un adevărat cadou… mai frumos decât orice alt cadou de Crăciun.

Apoi se amuzară pe seama telefonului Amandei, care sunase în acea seară de două ori. Amândoi presupuseseră că fiicele ei o căutaseră, însă Amanda nu răspunsese. Voise să-i dedice acele momente numai lui Jack. Copiilor ei, şi lui Matt le consacrase suficient timp. Venise vremea să se gândească şi la ea. Era pentru prima dată după foarte mulţi ani când ducea o viaţă paralelă, o viaţă din care nu făceau parte membrii familiei sale.

Plănuiseră deja ca în ziua următoare să se ducă la patinaj, apoi să mai vizioneze un film, deşi văzuseră deja aproape toate filmele care rulau în oraş. Iar seara aveau de gând să-şi pregătească cina, să bea şampanie şi să încerce să stea treji până la miezul nopţii, la cumpăna dintre ani.

— Îmi pare rău că nu te-ai dus la schi, avu ea gentileţea de a-i spune la telefon.

— Mie nu-mi pare rău, îi replică el, râzând. A fost mult mai bine aşa. Am petrecut cele mai romantice zile din viaţa mea. Nu le-aş fi ratat pentru absolut nimic în lume. Cu siguranţă, nici măcar zăpada de pe pistă nu mi s-ar fi părut mai tentantă.

În ziua următoare, petrecură de minune. La patinoar, râseră ca doi copii. Apoi Amanda se ocupă de masa de Revelion, pregătind o friptură de raţă şi nişte sufleu, ca desert. Era o cină perfectă.

Se făcuse ora zece seara când se aşezară din nou în faţa focului. Jack o sărută. Ea îi răspunse cu pasiune.

El umpluse cu şampanie două pahare, pe care le goliră mai repede decât plănuiseră. Încălzit de foc şi de băutură, Jack o sărută mai pasionat ca oricând. Amanda nu-şi dădu seama ce

oră se făcuse când el, cu vocea lui gravă, senzuală, îi declară că o iubeşte, şi o întrebă dacă vrea să facă dragoste cu el. Fără să rostească niciun cuvânt, ea îi înlănţui gâtul cu braţele, dând afirmativ din cap. În acele momente, Jack nu se simţi capabil să cumpănească dacă Amanda va regreta sau nu pasul făcut. O dorea cu prea multă ardoare. O urmă aşadar în dormitor. Şi ceea ce descoperi acolo îl făcu să rămână mut de uimire. Amanda avea un trup de adolescentă. Poate chiar mai tentant decât al unei adolescente. Era înaltă şi zveltă, cu sâni mai plini decât se aşteptase. Nu se putea sătura s-o privească. Când o pătrunse, ea începu să murmure cuvinte de iubire. Se mişcau încet, în acelaşi ritm. Ea abia mai putea respira. Trecea printr-o experienţă complet diferită de cele pe care şi le imaginase sau le trăise efectiv alături de soţul ei sau de cei doi bărbaţi pe care îi cunoscuse înainte de a se mărita. Pentru o tânără care se învârtise prin Hollywood în acele vremuri, fusese surprinzător de castă, dar asta era de domeniul trecutului. Acum, pentru amândoi, nu conta decât pasiunea şi ceea ce făceau. Ajunsă în culmea extazului, ea avu senzaţia că în capul ei explodează tot universul. Satisfăcută, rămase nemişcată sub el. De acum, îi aparţinea în totalitate. Şi îi adormi în braţe aproape imediat după ce făcură dragoste, cu mult timp înainte de miezul nopţii. Nu o încerca niciun regret. Şi nu stătu să despice firul în patru, pentru a vedea de ce se întâmplase ceea ce se întâmplase. Asta, până în dimineaţa următoare.

Când se trezi, constată că se afla tot în braţele lui. Jack îi mângâia sânii, zâmbindu-i. Razele soarelui luminau încăperea pe care, altădată, o împărţise cu soţul ei. După ce stătu tăcută multă vreme, aşa cum se trezise, întinsă în pat, se uită la Jack. Nu ştia dacă să râdă, să plângă sau să-l iubească din nou. Ar fi vrut să le facă pe toate trei o dată, dar, fiindcă nu era posibil, se dădu încet jos din pat şi traversă încăperea, apoi se întoarse cu faţa spre el. Îl privea ca o minunată, graţioasă căprioară tânără.

— Te simţi bine? Jack o studie. O dorea din nou, dar, pe neaşteptate, deveni neliniştit. Amanda îi părea schimbată.

— Nu sunt sigură, răspunse ea pe un ton calm. Apoi se aşează pe un scaun, aşa goală cum era, şi îl privi, încercând să-şi dea seama dacă era nebună sau doar foarte nefericită. Nu-mi vine să cred că am fost în stare de aşa ceva.

Nici lui nu-i venea să creadă că făcuseră dragoste, însă, fiind mai fericit ca niciodată, nu voia să renunţe la ea tocmai acum. Ajunsese s-o cunoască şi s-o dorească cu disperare. Iar ea îi spusese că-l iubeşte.

— Să nu-mi zici că m-am îmbătat… m-ai ucide.

— Tu nu te-ai îmbătat. Amanda îi aruncă o privire agitată de sub pleoapele ei acoperite de fard de culoare crem. Dar eu n-am fost beată? Părea înspăimântată.

— Nu văd cum… ai băut doar două pahare…

— A fost focul aprins… şi m-ai sărutat... şi…

— Amanda, termină. Nu te mai tortura singură. Traversând încăperea, Jack îngenunche lângă ea. Trupul lui era la fel de splendid ca al ei.

— Am făcut dragoste cu tine în patul pe care l-am împărţit cu soţul meu. Brusc, ochii i se umplură de lacrimi. Jack o privi, nefiind în stare să regrete scena petrecută între ei cu o seară în urmă. Nu-mi vine să cred că am făcut aşa ceva. Dumnezeule, Jack, ce fel de femeie sunt? Am fost măritată cu el timp de douăzeci şi şase de ani. Şi am făcut dragoste cu tine în patul lui! Ridicându-se în picioare, Amanda începu să se plimbe prin încăpere. Jack încercă să nu se enerveze.

— Amanda, vorbeşti de parcă ai fi făcut o crimă. N-a fost o crimă, ci dragoste. M-ai iubit, te-am iubit. Amanda… mă simt foarte ataşat de tine. Pentru numele lui Dumnezeu, suntem oameni maturi. Iar tu eşti încă vie… Doamne, eşti încă vie, nu?… La fel ca mine, care de douăzeci sau treizeci de ani n-am mai fost niciodată atât de plin de viaţă.

Tocmai atunci sună telefonul. Amanda nu făcu nicio mişcare. Nu-i păsa cine o căuta. În momentul de faţă, nu se putea gândi decât la trădarea sa faţă de Matt.

— Este patul *lui.* Patul *nostru.* Acum plângea în hohote, continuând să se plimbe prin cameră. Jack o urmări cu privirea. Îi era teamă s-o atingă.

— Atunci, cumpără unul nou, izbucni el, deşi n-ar fi vrut. Este patul *tău*, pentru numele lui Dumnezeu! Data viitoare o vom face pe podea… sau acasă la mine…

— Patul tău trebuie purificat de un exorcist! spuse ea printre lacrimi.

Jack râse.

— Draga mea, calmează-te… te rog… a fost o experienţă traumatizantă, atâta tot. Prima noastră experienţă de acest gen. Te înţeleg. Dumnezeule, niciodată n-am mai trăit un act sexual atât de minunat… ne iubim… am petrecut o săptămână împreună, suntem nebuni unul după altul. La ce te aşteptai? Am văzut toate filmele proaste din oraş. Ce-ai fi vrut mai mult? O logodnă de doi ani?

— Poate. Nu s-a împlinit nici măcar un an de la moartea lui.

Amanda se aşeză din nou şi plânse ca un copil. Jack nu îndrăzni să se apropie de ea decât pentru a-i da o batistă.

— Comemorarea morţii lui este peste trei zile, spuse ea. Vom aştepta. Vom uita cele întâmplate.

— Bine. O să rămânem simpli prieteni. O să ne ducem iarăşi la filme şi n-o să mai facem dragoste.

Niciodată. Din moment ce Amanda nu se simţea încă împăcată sufleteşte, el era dispus să aibă răbdare. O iubea prea mult pentru a risca să o piardă. Cu o seară în urmă, descoperise la ea nişte comori pe care nu voia să le scape printre degete. Haide să nu ne pierdem cu firea, vrei să încercăm? Bem câte o cafea, facem un duş şi plecăm la plimbare. Un drum lung, reconfortant te va ajuta să te simţi mai bine.

— Sunt o stricată, Jack. Exact ca celelalte femei cu care te culci.

Telefonul sună din nou. Îl ignorară amândoi.

— *Nu* eşti o stricată. Şi să ştii că nu mă mai culc decât cu tine. Înţelegi ce-ţi spun? Nici măcar nu m-am mai uitat după o altă femeie de când ai fost la petrecerea de la magazin. Datorită ţie am pus capăt vieţii pe care am dus-o până acum. Ne iubim. Nimeni nu ne poate refuza dreptul la dragoste. Pricepi?

— Nu mi-e permis să mă culc cu altcineva în patul soţului meu.

Parcă înnebunise. Exasperat, Jack se duse la ea, o luă cu fermitate de mână şi o ridică în picioare.

— Haide să bem o cafea. Niciunul dintre ei nu se gândi să se îmbrace. Amanda nu-şi dăduse seama că, în prezenţa lui, nu se simţea absolut deloc jenată. Se comportau de parcă ar fi trăit de o viaţă împreună.

Stând gol în bucătărie, Jack îi făcu o cafea neagră, fără lapte, şi îi întinse ceaşca. Ea luă câteva înghiţituri. Cafeaua fierbinte îi arse gâtul, dar îi făcu bine. Când se aşezară amândoi la masă, se simţea ceva mai liniştită. În bucătărie era suficient de cald pentru ca goliciunea să nu-i deranjeze.

— Vrei ziarul? întrebă Amanda pe un ton sec, dându-şi brusc seama că se comporta ca o schizofrenică. Pe moment se simţea complet la largul ei alături de Jack, dar în clipa următoare se autochinuia, lăsându-se măcinată de remuşcări. Acum însă îşi revenise.

El dădu aprobator din cap.

— Sigur. Îmi place să mă uit prin ziar.

— Ţi-l aduc imediat.

Cu ceaşca de cafea în mână, Amanda se duse până la uşa de intrare, o deschise şi se aplecă pentru a lua ziarul. Ştia că nu putea fi văzută de nimeni, deoarece uşa era complet ascunsă de privirile trecătorilor. Dar exact în momentul în care se aplecă, zări maşina fiicei sale, Jan, intrând pe aleea de acces. Jan şi soţul ei, Paul, o priveau cu gurile căscate. Înşfăcând

ziarul, Amanda o zbughi înăuntru, trânti uşa în urma ei şi alergă până în bucătărie. Ziarul îi căzu pe jos. Din ceaşcă îi săriră stropi de cafea. Jack se holbă la ea nedumerit.

— Trebuie să pleci! spuse Amanda, privindu-l, îngrozită.

— *Acum?*

— Da… oh, naiba s-o ia de treabă… nu, nu poţi… sunt afară… ieşi pe uşa de serviciu… este în spatele spălătoriei.

Fluturându-şi înnebunită mâna, îi arăta într-o direcţie incertă încotro s-o ia.

— Vrei să plec în halul ăsta? Sau îmi dai un răgaz de un minut ca să mă îmbrac?

Dar exact în momentul în care îi puse această întrebare, se auzi soneria. Amanda tresări cu atâta violenţă, încât făcu un salt de aproape un pas.

— Of, Dumnezeule… ei sunt… of, Dumnezeule… Jack, ce ne facem?

Plângea din nou. De data aceasta, Jack izbucni în râs.

— Cine este? Bau-Bau? Este prima zi de Anul Nou, pentru numele lui Dumnezeu. Nu deschide!

— Sunt *copiii* noştri, neseriosule. Şi m-au văzut… când m-am dus să iau ziarul.

— Care copii?

— Câţi copii avem? E vorba de Jan şi Paul. M-au privit de parcă ar fi văzut o nălucă.

— Bine că măcar s-au prins în privinţa asta. Vrei să-i invit eu în casă?

— Nu… trebuie să pleci… adică, nu… ascunde-te în dormitor.

— Nu te pierde cu firea, iubito. Spune-le că eşti ocupată. Pot reveni mai târziu.

— Bine.

Jack se îndreptă cu paşi grăbiţi spre dormitor şi închise uşa în urma sa. Cu mâini tremurătoare, Amanda puse lanţul de la intrare în lăcaşul lui, apoi deschise uşa numai cu vreo cinci centimetri, pentru a vorbi cu fiica sa.

— Bună, spuse, aruncându-i un zâmbet luminos de după uşă. La mulţi ani.

— Mamă, te simţi bine?

— Nu… de fapt, da… n-am păţit nimic. Sunt ocupată… mă doare capul… sunt indispusă. Adică, nu este nimic serios. Aseară am băut două pahare cu şampanie. Cred că sunt alergică la şampanie.

— Mamă, ai ieşit goală pe treptele din faţa intrării?

— Nu m-a văzut nimeni.

— Te-am văzut noi.

— Îmi pare rău. În orice caz, îţi mulţumesc că ai trecut pe aici, draga mea. Ce-ar fi să reveniţi mai târziu? Diseară, poate. Sau mâine. Da, mâine, ar fi prefect. Cuvintele ei păreau o rafală de mitralieră.

— De ce nu putem intra acum? Jan părea extrem de îngrijorată. Paul, în schimb, nu voia să insiste. Era evident că îşi aleseseră un moment neprielnic, încercaseră s-o sune pe Amanda înainte de a trece pe la ea, dar aceasta nu răspunsese apelurilor lor telefonice. El nici nu crezuse c-o vor găsi acasă.

— Nu puteţi intra din cauza… Din cauza durerii mele de cap… dormeam.

— Nu dormeai. Ai ieşit să iei ziarul. Mamă, ce se întâmplă?

— Nimic. Data viitoare când vreţi să mai treceţi, să mă sunaţi în prealabil. Este numai o chestie de politeţe, draga mea… nu-i frumos să baţi la uşă, aşa, hodoronc tronc… Dar mă bucur că aţi venit… Vorbim mai târziu.

Apoi Amanda le făcu semn cu mâna şi le trânti uşa în nas. După ce mai stătură în faţa ei vreun minut, Jan şi Paul se îndreptară spre maşină complet derutaţi. Abia când se urcară în ea, Jan îşi privi soţul cu ochi neliniştiţi.

— Crezi că mama are probleme cu băutura?

— Bineînţeles că nu. Pur şi simplu, n-a vrut să primească musafiri la ora asta. La naiba, poate că are vreo legătură amoroasă! Probabil că tipul se află încă înăuntru. Este suficient de tânără pentru treburi dintr-astea, nu-ţi dai seama… iar tatăl tău a murit de un an…

Paul părea amuzat de propria-i idee. Jan îl privi revoltată.

— Eşti nebun? *Mama mea?* Chiar crezi că ar face aşa ceva? Nu fi ridicol. Dacă tatăl tău nu se dă niciodată jos din pat, chiar şi la vârsta lui, nu trebuie să deduci că şi mama are de gând să adopte un comportament asemănător. Paul, eşti de-a dreptul dezgustător.

— Aici s-au petrecut lucruri mai stranii decât îţi închipui.

Străbătuseră deja jumătate din Bel Air când Amanda se duse în dormitor. Jack tocmai dăduse drumul la duş. Când o văzu cum închide uşa în urma ei şi se propteşte de ea, nu se putu stăpâni să nu zâmbească. Amanda părea să se fi refugiat într-o ţară străină, după ce fusese fugărită de agenţii Interpolului.

— Ce le-ai zis? Le-ai transmis salutările mele? Era amuzat de reacţia ei.

— N-am mai trecut niciodată printr-o situaţie atât de penibilă. Copiii n-or să mă ierte în vecii vecilor.

— De ce? Pentru că nu i-ai lăsat să între? Ar fi trebuit să dea un telefon în prealabil.

— Au sunat, dar nu le-am răspuns.

— Atunci, n-ar fi trebuit să vină. Este o lecţie bună, pe care o vor înţelege uşor. Vrei să faci un duş?

— Nu, vreau să mor, spuse ea trântindu-se pe pat.

El se aşeză pe marginea patului, privind-o cu afecţiune.

— Îţi dai seama în ce rahat ai intrat?

— O merit, îi replică Amanda, reîncepând să lăcrimeze. Sunt o fiinţă mizerabilă. Într-o bună zi, copiii mei vor afla cu cine au de-a face. Apoi, stând acolo, întinsă pe pat, îşi ridică privirile spre Jack. N-o să-i spui nimic lui Paul, nu-i aşa? Oh, Dumnezeule… el îi va destăinui totul lui Jan, iar Jan, lui Louise…

— Şi, până la urmă, povestea noastră va ajunge în ziare, nu? La naiba, draga mea, întotdeauna discut cu Paul despre femeile cu care mă culc. Doar n-o să-mi refuzi plăcerea asta. Băiatul meu va crede că am îmbătrânit prea mult ca să mă mai descurc cu ele…

— Oh, Dumnezeule! Omoară-mă, mai bine. Amanda se rostogoli cu faţa în jos şi îşi înfundă nasul în pernă. Jack zâmbi, apoi se aplecă pentru a o săruta pe spate. Coborî încet, încet, de la gât spre şezut. Şi, o dată ajuns acolo, începu s-o maseze. După vreun minut, Amanda se întoarse cu mişcări lente, privindu-l cu nişte ochi care îi aminteau de seara anterioară. Resimţi efectul lor instantaneu. Era impresionant de puternic. Fără să spună nimic, ea îşi întinse braţele, iar el se aplecă şi o sărută, mai pasionat ca oricând.

— Te iubesc, nebuno… spuse Jack, gândindu-se la dimineaţa agitată de care avusese parte.

— Şi eu te iubesc, şopti Amanda cu voce răguşită, trăgându-l spre ea.

Dar el se opuse, privind-o întrebător de sus.

— Stai o clipă. Înainte de a mă lăsa antrenat din nou de moara asta de vânt, n-ai vrea să ne mutăm în altă încăpere sau, eventual, să ne dăm jos din pat?… Nu ţi-ar conveni mai degrabă canapeaua ori cada de baie? spuse, mângâindu-i cu delicateţe sânii, apoi lăsându-şi mâinile să coboare lent, spre bazin.

— Lasă… este bine aici… zise ea, zâmbind.

Jack râse pe înfundate.

— Asta spui acum… dar mai târziu? murmură el.

— Dacă mai faci o dată dragoste cu mine, s-ar putea să mă calmez… Cred că dragostea are un efect liniştitor asupra mea… este terapeutică… spuse ea, întinzându-se din nou după el pentru a începe să-l atingă uşor cu buzele, până când îl auzi gemând înăbuşit. Te iubesc, Jack, spuse între două sărutări.

— Şi eu te iubesc, micuţo.

Apoi se lăsară în voia pasiunii şi uitară imediat de nebuniile acelei dimineţi.

7

Restul vacanţei de Anul Nou se scurse paşnic. Jan îşi sună mama o singură dată, pentru a o întreba cum se simte, dar Amanda avu grijă s-o liniştească. La rândul său, Amanda îi telefonă lui Louise, iar Jack fiicei sale, Julie, apoi lui Paul şi soţiei acestuia, Jan.

După ce le făcură tuturor urările de rigoare, cei doi îşi petrecură după amiaza primei zile a anului în casa Amandei, făcând dragoste, iar seara la Malibu, în casa lui Jack. De mai mulţi ani el avea o căsuţă confortabilă plină de lucruri vechi, păstrate cu grijă pentru că proprietarul lor ţinea la ele, din diverse motive. Fotoliile înalte din piele, cele câteva mese pline de cărţi şi obiectele de artă erau pur şi simplu minunate. Amanda fu surprinsă să constate cât de bine se simţea acolo. Parcă ar fi fost la ea acasă.

În ziua următoare se plimbară pe plajă, ţinându-se de mână şi discutând despre copiii lor. Pe Amanda continua s-o nelinişteasc Jan. Spera că aceasta va rămâne până la urmă însărcinată.

— O să moară de supărare dacă nu reuşeşte, spuse cu tristeţe. Îşi amintea ce însemnătate avusese pentru ea venirea pe lume a celor două fiice, aşa încât îşi putea imagina cu uşurinţă ce traumă psihică putea suferi Jan dacă nu dădea naştere măcar unui copil.

— Dar tu? o întrebă Jack cu blândeţe în glas, în timp ce se întorceau spre casă.

— Ce-i cu mine? Amanda nu-i înţelesese întrebarea.

— Nu vreau să rămâi însărcinată, spuse el cu sinceritate. Cred că se mai poate discuta despre aşa ceva şi în cazul tău. Într-adevăr, la cei cincizeci de ani ai săi, Amanda se afla într-un punct culminant al vieţii sale, din care avea să înceapă coborârea, însă părea tânără din atât de multe puncte de vedere, încât Jack nu credea că organismul ei suferise schimbări prea radicale. Când făcuseră dragoste, îşi luaseră măsurile necesare de precauţie, deoarece Jack se temea de riscul transmiterii virusului HIV, având în vedere viaţa oarecum libertină pe care o dusese până atunci. Dar trecuse destulă vreme de când fusese inactiv, fie din cauza circumstanţelor, fie din cauza suprasolicitării profesionale, din perioada Crăciunului, în plus, de când o cunoscuse pe Amanda, nu se mai simţise atras de nicio altă femeie. Peste câteva zile însă, când avea să-şi facă următorul test SIDA, voia să renunţe la metodele contraceptive. Dar asta nu

însemna că intenţiona s-o lase însărcinată. Era ultimul lucru pe care îl dorea.

— Nu m-am gândit nicio clipă la chestia asta, spuse Amanda, ridicându-şi privirile spre el. Îi fusese loială soţului ei timp de douăzeci şi şapte de ani – dacă includea şi anul care trecuse de la moartea lui. Mi-e imposibil să cred că asta ar putea fi o problemă la vârsta mea. Nu mai rămăsese însărcinată de peste douăzeci de ani, mai exact de la avortul spontan de pe vremea când Jan fusese la grădiniţă. Şi în prezent îşi amintea cât de dezamăgită fusese, cât de traumatizantă i se păruse acea experienţă. Dar în clipa de faţă ideea de a rămâne însărcinată era, după părerea ei, complet prostească, lucru pe care i-l şi spuse lui Jack.

— De două ori mai absurdă ţi s-ar părea scena pe care aş face-o eu fugind în Brazilia sau angajându-mă ca marinar pe o navă comercială, ripostă el. Amanda râse. Jack, în schimb, îşi păstră seriozitatea. De-a lungul anilor, trecuse destul de des prin tot felul de situaţii delicate din cauza femeilor care pretinseseră că le lăsase însărcinate, fie din cauza faptului că nu se aşteptaseră la o sarcină atât de târzie, fie din pricina memoriei slabe, care le determinase să uite de pastile. În orice caz, problemele acestea îi dăduseră în permanenţă dureri de cap.

— Bine, mai ai puţină răbdare. Amanda zâmbi. Cred că în scurt timp nu va mai trebui să ne păzim. Se gândise că va intra în perioada de menopauză, însă, deocamdată, nu observase niciun semn prevestitor al viitoarelor modificări fiziologice. Medicul ei îi spusese că, până atunci, s-ar putea să mai treacă un an sau doi. Ori chiar mai mult. Iar ea, spre deosebire de Jan, rămăsese însărcinată cu foarte mare uşurinţă.

— Mi-e greu să am răbdare. Jack zâmbi cu gura până la urechi. Dar îi dădea dreptate. Chiar dacă, teoretic vorbind, Amanda mai putea rămâne însărcinată, la cei cincizeci de ani ai ei, probabilitatea de a se întâmpla aşa ceva era foarte mică.

În seara aceea, el fu cel care pregăti cina. Apoi stătură în faţa focului şi priviră luna plină, care se înălţase deasupra oceanului. Amanda se simţea mai bine aici, pentru că nu era tentată să se gândească la Matt. Mai mult decât atât, brusc avu senzaţia că începuse o viaţă cu totul nouă alături de Jack Watson. Era o senzaţie uluitoare după chinurile ultimului an, pe parcursul căruia ajunsese la convingerea că viaţa ei se încheiase. Acum se simţea tânără, plină de viaţă, pur şi simplu era o altă Amandă. Şi avea impresia că fuseseră făcuţi unul pentru celălalt. Se întreba dacă greşea lăsându-se antrenată pe calea aceasta, însă oricum nu se mai putea opri din drum. Nu voia nimic altceva decât să se afle alături de Jack.

Când el fu nevoit să se întoarcă la magazin, amândoi se simţiră ca nişte orfani. Amanda nu-şi găsea locul. Jack o suna de câte şase ori în fiecare dimineaţă, apoi, la ora prânzului, o vizita pentru a face dragoste ori numai pentru a sta alături de ea. Iar după amiaza, când el se ducea din nou la magazin, ei îi treceau întotdeauna prin minte o infinitate de motive menite să-i justifice telefonul pe care voia să i-l dea.

— Sunt o catastrofă, nu? îl întrebă întruna din zile. Îl suna pentru a doua oară în decurs de numai o oră. Iar Jack se despărţise de ea cu doar o jumătate de oră înainte de primul telefon pe care i-l dăduse. În acea seară, mergeau la restaurantul lor thailandez favorit. Era un local retras, care putea fi considerat o ascunzătoare perfectă. Ştiau că acolo nu exista riscul să întâlnească vreun cunoscut. Amanda continua să evite orice „ciocnire" cu copiii lor. Pe moment, hotărâseră de comun acord să-şi tăinuiască relaţia amoroasă.

— N-o să fi niciodată o catastrofă. Îmi place la nebunie să vorbesc cu tine. Zâmbind, Jack îşi sprijini picioarele de tăblia biroului. Brusc, îi veni o idee. Ce-ar fi ca în weekend-ul ăsta să mergem până la San Francisco? Vreau să văd un imobil de acolo, în care aş dori să deschid un nou magazin. Este pe Post Street.

— De acord, zise Amanda.

Decizia cu privire la weekend fiind luată, încheiară discuţia. După ce puse receptorul în furcă, Jack o chemă pe Gladdie. Secretara intră încruntată, ţinând agenda în mână. Avea un aer neliniştit.

— S-a întâmplat ceva?

Jack îşi ridică privirile spre ea. În ultimele şase luni, li se opriseră la vamă şase transporturi de marfă.

— Probabil că n-ar trebui să pun astfel de întrebări, spuse Gladdie, în mod evident îngrijorată, dar… copiii tăi sunt bine, sănătoşi?

— Desigur. De ce? Jack era surprins. Poate că secretara sa deţinea un secret care încă nu ajunsese la urechile lui.

— Adineauri te-a sunat doamna Kingston. M-am gândit că… m-am întrebat dacă Paul şi Jan… Se jena să-i pună întrebarea care o frământa. Paul şi Jan erau căsătoriţi de trei ani şi nu aveau copii. Or în L.A. totul se întâmpla foarte repede. Ca atare, se gândise că aceştia s-ar putea să aibă unele probleme. Probabil că despre ele discutau Amanda şi Jack.

— Nu, copiii sunt sănătoşi, spuse Jack pe un ton ambiguu. Când privirile li se întâlniră, Gladdie începu să-şi pună şi alte întrebări. Începând de la Crăciun, Jack nu mai fusese sunat de nimeni altcineva. Adică de nicio persoană cu adevărat importantă pentru el. Se mai întâmplase să fie căutat de câte o

femeie, dar patronul îi ceruse să le anunţe pe „fete” că era ocupat. Deşi avu nevoie de un minut de gândire, până la urmă, isteaţa Gladdie îşi dădu seama despre ce era vorba.

— Înţeleg, spuse ea, amuzată. Amanda era, într-adevăr, remarcabilă. Dar Gladdie nu s-ar fi gândit niciodată că… viaţa era în mod sigur plină de surprize.

— Ai grijă să nu observe nimeni, Glad. Deocamdată, nu vrem ca vreunul dintre copii să afle ce se întâmplă.

— Este o treabă serioasă? Lucra cu el de atâta timp şi îi era atât de apropiată, încât îndrăznea să-i pună nişte întrebări pe care nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit să i le adreseze. Astfel, ajunsese în posesia multor informaţii confidenţiale.

El ezită numai o fracţiune de secundă înainte de a-i răspunde.

— Posibil… Apoi se decise să fie sincer cu ea. Era nebun după Amanda. De la Dori încoace, nu mai nutrise niciodată asemenea sentimente faţă de o femeie. Dar Gladdie n-o cunoscuse pe Dori. Ea văzuse doar colecţia de frumuseţi care se perindaseră prin viaţa lui în perioada care trecuse de când se angajase la magazin. Aşa este, crede-mă, încheie Jack, subliniindu-şi afirmaţia cu o înclinare a capului. Privirile li se întâlniră. De când îl cunoscuse, Gladdie nu-l mai văzuse niciodată pe şeful ei atât de fericit. Părea întinerit cu cel puţin douăzeci de ani.

— Extraordinar! Copiii vor fi mulţumiţi, nu?

— Eu cred că da, dar Amanda e de altă părere, înainte de a le spune, avem de gând să mai aşteptăm un timp, pentru a vedea cum evoluează lucrurile. Apoi Jack o rugă să le rezerve apartamentul prezidenţial de la hotelul Fairmont şi să-i fixeze o întrevedere cu agentul de proprietăţi imobiliare care se ocupa de clădirea din Post Street.

Zburară spre San Francisco vineri după amiază. În timp ce se plimba prin apartamentul de lux al hotelului, a cărui terasă le oferea o privelişte superbă, Amanda avea senzaţia că se află în luna de miere. În prima seară, cinară la restaurantul Fleur de Lys, în a doua apelară la serviciul de cameră. Sâmbătă se duseră să vadă spaţiul comercial pus în vânzare. Jack fu entuziasmat. În ciuda inevitabilelor dureri de cap provocate îndeobşte de deschiderea unui nou magazin, se simţea tentat să aducă firma Julie’s în San Francisco, lucru pe care i-l spuse şi Amandei.

— La vârsta mea, e o nebunie să-mi închipui că o să fac faţă dificultăţilor pe care le presupune o extindere.

Dar în ultima vreme, de când era cu Amanda, parcă întinerise cu treizeci de ani. Drept urmare, nu se putu abţine să nu discute despre toate ideile care îi veneau în minte cu privire

la noul magazin – arhitectură, decor, mărfurile puţin diferite pe care intenţiona să le comercializeze acolo. Se simţea plin de elan, ca un adolescent. Şi, oricum, întotdeauna avusese o slăbiciune pentru San Francisco.

Nu l-ar fi deranjat să-şi petreacă o parte din timp în acel oraş, mai ales dacă Amanda accepta să-l însoţească. Discutară despre acest lucru pe drumul dintre Union Square şi hotel. Şoseaua urca panta cam înclinată a unui deal, aşa încât ajunseră la Fairmont cu sufletul la gură, dar în cea mai bună dispoziţie.

Duminică după amiază, Amanda îşi exprimă regretul că trebuiau să plece spre casă. Fusese un sfârşit de săptămână minunat. Luni luă prânzul împreună cu fiicele sale la Bistro. Louise arăta foarte bine. În schimb, Jan părea dărâmată. Văzând-o cum arată, Amanda se temu să nu fi primit veşti proaste de la medic. Dar înainte de a apuca să-i pună vreo întrebare, ambele fete o copleşiră cu complimente.

— Arăţi extraordinar, mamă, spuse Jan, oftând uşurată. Încă din prima zi a noului an, ea îşi făcuse mari probleme din pricina ei. Poate că, într-adevăr, aceea nu fusese decât o dimineaţă proastă, dar… totuşi, comportamentul mamei sale i se păruse atât de ciudat…

— Îţi mulţumesc, draga mea. Şi tu arăţi foarte bine, zise Amanda, deşi în ochii lui Jan se oglindea tristeţea. Dar abia după ce terminară jumătate din mâncarea comandată se hotărî să abordeze problema care o frământa.

— Păi, în sfârşit, Paul s-a dus la medic, îi explică Jan după o scurtă ezitare. Lacrimile îi umpluseră ochii. Amanda se întinse peste masă pentru a o mângâia pe mână. Până şi Louise părea îngrijorată din cauza surorii sale.

— Şi? o îndemnă Louise să continue. Este steril?

— Nu, răspunse Jan, ştergându-şi o lacrimă. E perfect normal, ca şi mine, de altfel. Medicii habar n-au de ce nu rămân însărcinată. Nu mi-au spus decât că s-ar putea să mai dureze un timp, dar că n-ar fi exclusă eventualitatea să nu rămân niciodată. Cică se întâmplă ca şi oamenii sănătoşi să nu poată avea urmaşi. Nimeni nu cunoaşte explicaţia. Probabil că aici îşi spune cuvântul doar soarta. Jan începu să plângă nestăpânit. Amanda căută prin poşetă o batistă. Jan îşi suflă nasul, apoi oftă şi continuă: Poate că nu vom avea niciodată copii. Paul nu acceptă decât unul care să fie sânge din sângele lui, aşa încât nici nu se poate pune problema adopţiei.

Văzând-o pe fiica sa atât de nefericită, Amanda simţea că i se frânge inima.

— Poate că se răzgândeşte, draga mea. În afară de asta, nu-ţi pierde încă speranţa că o să rămâi însărcinată. Sunt convinsă

că aşa se va întâmpla. Câteodată trece foarte mult timp până când reuşeşti. După aceea s-ar putea să faci patru, unul după altul, şi să nu ştii cum să te opreşti.

Atât Amanda, cât şi Louise încercară s-o înveselească pe Jan, însă, judecând după expresia chipului ei, era clar că nu le dădea crezare. În acea seară, când Amanda îi povesti lui Jack ce se întâmplase la local, el îi compătimi pe cei doi copii ai lor.

— Sărmanii de ei! Dumnezeule, când mă gândesc de câte ori l-am luat peste picior pe Paul fiindcă n-a lăsat-o pe Jan însărcinată! Probabil că simte nevoia să mă omoare.

— Nu ştiu dacă el suferă la fel demult ca ea, spuse Amanda gânditoare. Era extrem de îngrijorată din pricina fiicei sale, care i se păruse atât de disperată.

— Poate că ar fi mai bine să nu se mai gândească la asta. Până la urmă, se va trezi însărcinată când se va aştepta mai puţin.

— Asta i-am spus şi eu. Dar cred că, în astfel de situaţii, nu te poţi gândi la altceva. Am nişte prietene care au trecut prin aşa ceva.

Jack nu făcu decât să dea din cap. Apoi abordară alte subiecte. Întotdeauna păreau să existe mii de lucruri pe care trebuiau să şi le împărtăşească. El îi vorbea foarte mult despre magazin, cerându-i părerea cu privire la colecţiile pe care le cumpăra, în special atunci când voia să achiziţioneze unele extrem de scumpe. Amanda avea gusturi rafinate şi ochi critici, buni pentru aşa ceva. Îi dăduse deja câteva sugestii utile. Iar acum, Jack ar fi vrut ca iubita lui să-şi aducă contribuţia la aranjarea magazinului pe care plănuia să-l deschidă în San Francisco. Ştia că până la inaugurarea lui avea să mai treacă un an sau chiar mai mult, însă voia să facă din timp pregătirile necesare.

Ea îl vizita uneori la serviciu, în Rodeo Drive. Gladdie era impresionată ori de câte ori o vedea. Nu aspectul Amandei o frapase în cea mai mare măsură, fiindcă ştia cât de frumoasă era, ci bunătatea ei, pe care o descoperise în discuţiile pe care le purtau uneori. Gladdie devenise confidenta lor şi se bucura că numai ea le cunoştea secretul.

Luna trecu pe nesimţite. Îşi petrecură un weekend în Palm Springs, iar în februarie, Jack o duse să schieze la Aspen. Acolo se distrară de minune. Dar se şi întâlniră cu câţiva dintre prietenii lui, care o recunoscură imediat pe Amanda. Şi toţi fură extrem de surprinşi să-l vadă alături de ea. Amanda avu chiar neplăcerea să constate că ziarul din Aspen le dedicase un scurt articol.

— Sper că nimeni nu îi va anunţa pe ziariştii din L.A. Nici nu se pune problema să le dezvăluim copiilor relaţia noastră.

— Poate că, totuşi, vom fi nevoiţi s-o facem. Este mai bine să afle de la noi. Trecuseră două luni de când deveniseră de nedespărţit. Iar în aceste două luni avuseseră mare grijă să-i evite pe reporterii din L.A., sustrăgându-se de la evenimentele mondene la care ştiau că aceştia urmau să fie prezenţi.

Dar când se întâlni din nou cu Jan şi cu Louise, Amanda nu avu curajul să le vorbească despre relaţia ei deoarece Jan continua să fie foarte deprimată. I se părea o dovadă de egoism să se laude cu fericirea sa atunci când una dintre fiicele sale trăia o asemenea dramă. Jan nu zâmbi decât o singură dată, când îl luă în râs pe tatăl lui Paul.

— Paul crede că Jack are o relaţie serioasă. A devenit un om aşezat. Cică pare întinerit şi rânjeşte în permanenţă, ca motanul Cheshire din „Alice în Ţara Minunilor”. Dar nu vrea să vorbească despre prietena lui. Probabil că este vreo prostuţă de nouăsprezece ani. Oricine ar fi, se pare totuşi că are capacitatea de a-l face fericit.

— Cunoscându-l, spuse Louise cu dispreţ, n-aş zice că e vorba de o singură femeie, ci de un grup de vreo cinci.

— Haideţi, fetelor! Bietul om… are dreptul să-şi trăiască viaţa aşa cum doreşte, interveni Amanda pe un ton nervos, foarte stânjenită.

— De când ai devenit atât de înţelegătoare faţă de el? întrebă Louise.

Apoi conversaţia alunecă în altă direcţie. Amanda însă nu se mai simţea la largul ei. Rămase mută, de parcă şi-ar fi înghiţit şervetul de pânză de lângă farfurie, şi le privi, întrebându-se cum vor reacţiona atunci când le va dezvălui secretul.

Iar seara îi vorbi lui Jack despre cele întâmplate.

El râse.

— Te porţi de parcă te-ai aştepta să te creadă virgină.

— E mult mai grav. Le sunt mamă. Doar ştii ce înseamnă asta. Fără sex, fără bărbaţi, fără relaţii amoroase secrete. Totul numai cu tatăl lor.

— Sunt deja mature. Ar trebui să înţeleagă.

— Poate… Dar Jack n-o convinsese. Îşi cunoştea prea bine fiicele.

În ultima vreme, stăteau mai mult în Malibu. Apa era caldă, plaja minunată, iar Amanda se simţea bine în casa lui. Îi pregătea micul dejun în fiecare dimineaţă, înainte ca el să plece la magazin, apoi se întorcea acasă.

Într-o dimineaţă, cu o săptămână înainte de ziua Sfântului Valentin, îi prăjea nişte ouă. Intrând în bucătărie, Jack observă cu surprindere că avea un aer nefericit.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el mirat, deoarece Amanda era în fiecare dimineaţă foarte bine dispusă. Cu ziarul sub braţ,

el se opri pentru a o săruta, apoi îşi continuă drumul spre cafetieră, şi îşi umplu o ceaşcă.

— Nu ştiu ce să-ţi spun… nu mă simt prea bine. Cu o zi înainte, o duruse capul, iar acum avea o vagă senzaţie de greaţă. Probabil că singura explicaţie o constituiau tulburările de premenopauză. În ultima vreme, după ce o lungă perioadă de timp avusese senzaţia că ea nu va trece niciodată prin aşa ceva, începuse să creadă că ajunsese, totuşi, într-un moment de răscruce. Semnele erau lipsite de importanţă, dar o puseseră pe gânduri. Săptămâna trecută, când am trecut pe la Louise, copiii ei aveau gripă, îşi spuse. Probabil că m-am molipsit. Aruncându-i lui Jack o privire peste umăr, Amanda zâmbi. Nu-ţi face probleme. O să supravieţuiesc.

— Sper, zise Jack, vesel şi relaxat, întinzându-i o cană cu cafea.

Amanda o puse pe masă, după care se ocupă în continuare de pregătirea micului dejun. Când termină, se aşeză la masă alături de el, pentru a-şi bea cafeaua şi a ronţăi o felie de pâine prăjită. Dar nu reuşi să ia decât o înghiţitură de cafea, fiindcă, pe neaşteptate, mirosul ei îi făcu rău. Jack observă.

— Ai păţit ceva?

— Nu. Dar cred că este ceva în neregulă cu cafeaua asta. O ai de multă vreme?

Jack îşi scutură capul. O clipă mai târziu, întinse mâna după ziar.

— Abia am cumpărat-o. Credeam că-ţi place marca asta. Părea dezamăgit. Se bucura atunci când Amanda era mulţumită, aşa încât încerca, ori de câte ori putea, să-i facă o plăcere cât de mică, pentru a o vedea fericită.

— Până acum îmi plăcea. Poate că eu sunt de vină. O să-mi revin imediat.

Totuşi, după plecarea lui Jack, Amanda se întinse pe pat. Iar mai târziu, în drum spre casă, constată că senzaţia de greaţă persista. Jack o sună pentru a o invita să ia masa de prânz în oraş, însă ea îi spuse că o să încerce să doarmă ca să scape de migrenă. Şi, într-adevăr, somnul se dovedi regenerator. Seara, când Jack veni s-o ia, pentru a merge la Malibu, Amanda se simţea ceva mai bine. Iar în ziua următoare îşi reveni complet. Era clar că fusese vorba de o gripă. Dimineaţa i se păru că gustul cafelei este minunat şi fu la fel de veselă ca de obicei. Asta până în ziua Sfântului Valentin, când Jack îi cumpără o cutie imensă cu bomboane.

— Dumnezeule! Dacă le mănânc pe toate o să ajung să cântăresc două sute de kilograme.

— Perfect. Nu ţi-ar strica să mai iei ceva în greutate. În acea dimineaţă îi trimisese două duzini de trandafiri roşii, iar seara

avea de gând s-o ducă la L'Orangerie. Îi spuse că nu trebuie să-şi facă probleme dacă se vor întâlni acolo cu copiii lor. Apoi deschise cutia cu bomboane. Amanda luă una din ele, dar, în momentul în care o băgă în gură, constată că n-o putea mânca. Văzând ce figură făcuse, Jack înălţă întrebător o sprinceană:

— Iar te simţi rău?

Toată săptămâna fusese într-o formă excelentă. Totuşi, ca şi cafeaua pe care o băuse cu şapte zile în urmă, ciocolata îi provocă greaţă.

— Nu, încercă Amanda să-l liniştească, făcând un efort pentru a înghiţi bomboana.

La L'Orangerie, povestea se repetă, însă de data aceasta din cauza caviarului comandat de Jack. Şi, oricât de mult se strădui, Amanda nu-l putu mânca, deşi de obicei se dădea în vânt după el.

— Cred că ar trebui să te vadă un medic. Jack începuse să se agite. Amanda era întotdeauna atât de sănătoasă şi de exuberantă, încât starea ei de acum îl speria. Totuşi, încerca să-şi ascundă teama.

— Copiii lui Louise sunt gripaţi de trei săptămâni. Crede-mă, nu-i nimic serios. Dar era verde la faţă. Şi aproape că nu se atinsese de niciun fel de mâncare.

În ciuda grijilor pe care şi le făcea Jack din cauza ei, seara se scurse într-o atmosferă destinsă. Amândoi fură bine dispuşi, iar noaptea şi-o petrecură acasă la ea. Amanda nu-şi mai amintea să se fi simţit vreodată atât de fericită de ziua Sfântului Valentin.

Iar în dimineaţa următoare, în timp ce stătea în bucătărie, ea acceptă, în sfârşit, să le spună copiilor de relaţia lor.

— De ce să nu le împărtăşim fericirea noastră? o întrebă Jack. Povestea lor era atât de uluitoare, încât simţea nevoia să-i pună la curent şi pe membrii familiei sale.

— Poate că ai dreptate, consimţi ea. Sunt suficient de maturi pentru a înţelege situaţia.

— Sper, pentru binele lor. Altfel, o să capete fiecare câte o bătaie zdravănă la popou.

În acea după amiază, Jack o sună pe Julie, iar Amanda pe Louise şi pe Jan, pentru a-i invita pe toţi să cineze acasă la Amanda. Aveau de gând să le servească mâncarea pregătită de ea, apoi, când vor ajunge la şampanie, să le vorbească despre legătura lor. După cum sublimase Jack, această dezvăluire le va permite să se plimbe liber, pe oriunde doreau. Voiau doar ca familiile lor să ştie că erau îndrăgostiţi şi foarte fericiţi. Nu aduseseră niciodată vorba despre o eventuală căsătorie. Amanda ştia foarte bine cât de pornit era Jack împotriva

instituţiei matrimoniale. Fosta lui soţie îl lecuise complet de asemenea dorinţe.

Stabiliră întâlnirea pentru săptămâna următoare, într-o zi care – surprinzător – le conveni tuturor. Jack se angajă să aducă şampania, iar Amanda se ocupă de meniu. Pentru ea, acesta era un eveniment deosebit de emoţionant şi, totodată, extrem de dureros. În acea după amiază, involuntar gândurile îi zburară la Matt şi la schimbarea radicală care survenise în viaţa ei. Îşi iubise soţul din tot sufletul, timp de foarte mulţi ani, dar el murise, în vreme ce ea supravieţuise. Aşadar, trebuia să-şi trăiască viaţa. Poate că, după atâţia ani de căsnicie, părea greu de crezut aşa ceva, dar se îndrăgostise până peste cap de Jack Watson.

Toată săptămâna se agită cu pregătirile pentru cină, aşa încât, în ziua cu pricina, nu se simţi numai surescitată din cauza emoţiei, ci şi epuizată. Cu toate acestea, când sosi cu şampania, Jack o găsi cu masa pusă, mâncarea aproape gata şi toaleta aranjată. Arăta minunat.

— Nu-mi place să afirm aşa ceva, dar nu ai înfăţişarea unei mame. Mai ales a uneia cu copii de vârsta alor noştri.

— Mulţumesc. Amanda zâmbi şi îl sărută. Când Jack o strânse la piept, simţi cât de mult o dorea. Apoi râse văzându-l că-şi plimbă privirile spre ceas şi înapoi, la ea. Clătinându-şi capul, îi spuse: Nu avem timp, ştrengarule.

— Dacă şi de astă dată le vei deschide uşa în pielea goală, n-o să mai fim nevoiţi să le destăinuim nimic. Analizează problema şi sub aspectul ăsta. Poate că ţi-ar conveni mai mult.

— Mai târziu, îi promise Amanda, sărutându-l încă o dată.

Julie, Louise şi soţii lor sosiră la timp. Jan şi Paul întârziară puţin. Arătau, cu toţii, minunat. Şi toţi avură cuvinte de laudă la adresa casei, care era foarte frumos aranjată. Amanda o umpluse de flori. Atmosfera părea sărbătorească. Atât Jan, cât şi Louise fură extrem de surprinse să-l vadă pe Jack acolo. El ieşi din bucătărie deschizând o sticlă de şampanie, îi salută degajat pe fiecare în parte, apoi le sărută pe Jan şi pe fiica sa. Julie ghicise deja ce se întâmpla între tatăl ei şi Amanda. Se întrebase toată săptămâna de ce aceasta o invitase să cineze la ea acasă. Aşa prinseră contur primele bănuieli. Iar de la ele la deducerea adevărului nu fu decât un pas. Pentru ea, cel puţin, nu mai era un secret că Jack îi invitase pentru a le vorbi de legătura sa cu Amanda. Se întreba dacă cei doi aveau de gând să se căsătorească, dar se hotărî să aibă răbdare până când va auzi ce le vor spune.

Jan adoptă o atitudine foarte rece faţă de Jack, iar Louise fu complet nepoliticoasă, ignorându-l ostentativ. Şi toţi păreau îngrijoraţi. Cu excepţia lui Julie. În orice situaţie s-ar fi aflat,

ea aplica teoria „trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască”, motiv pentru care toată lumea o iubea. Avea o căsnicie fericită, nişte copii minunaţi şi îşi adorase întotdeauna tatăl, în ciuda comportamentului său revoltător. Dintre cei doi copii ai lui, Paul fusese cel care îl criticase mai mult. Dar Julie bănuise că se lăsa mânat de invidie. Paul era un om mult mai blajin decât părintele său, mult mai temător şi, cu toate că avea un fizic agreabil, nu se compara nici pe departe cu frumosul Jack.

Când se aşeză în fotoliu, în camera de zi a Amandei, Paul părea deja nervos. Schimba, împreună cu soţia sa, priviri suspicioase.

Conversaţia purtată în timpul cinei fusese tensionată, deşi mâncarea, deosebit de gustoasă, le plăcuse tuturor. Era clar că, Amanda depusese eforturi serioase pentru a pregăti această masă. Iar Jack făcuse tot posibilul pentru a o ajuta, apoi se adresase pe un ton degajat fiecărui invitat în parte, încercând să-i atragă pe toţi în conversaţie. Dar avu senzaţia că truda sa era zadarnică. Parcă s-ar fi străduit să acordeze un pian care, în ciuda eforturilor lui, rămânea dezacordat. În cele din urmă, când ajunseră la desert, le turnă şampanie în pahare, îşi plimbă privirile de la unul la celălalt şi îi anunţă că el şi Amanda voiau să le spună ceva.

— Oh, Dumnezeule, nu-mi vine să cred, bombăni Louise cu voce suficient de puternică pentru a fi auzită.

— De ce n-ai răbdare să auzi întâi ce vrem să vă spunem? o întrebă Jack politicos.

Louise îi aruncă o privire furioasă. Niciodată nu-l simpatizase. Şi nici Amanda nu-l privise cu ochi buni – ar fi vrut să-i amintească mamei sale de acest lucru chiar în acel moment.

— Noi doi, adică mama voastră şi cu mine, începu Jack uitându-se întâi la Jan şi Louise, apoi la fiul şi fiica lui, ne vedem mai des de la o vreme. Ne simţim foarte bine unul în compania celuilalt. Asta-i tot ce am vrut să ştiţi. Ne-am gândit că ar trebui să vă împărtăşim secretul nostru. Amândoi am fost siguri – Jack îi zâmbi femeii care îl făcuse atât de fericit pe parcursul ultimelor două luni şi jumătate – că o să vă bucuraţi cu toţii pentru noi.

— Nu fiţi chiar atât de siguri, spuse Louise pe un ton tăios, făcând-o pe Amanda s-o privească uluită. Este ridicol. Ne-aţi chemat aici ca să ne spuneţi chestia asta? Că vă culcaţi unul cu celălalt? Şi – culmea! – vă aşteptaţi cumva să vă felicităm? Este dezgustător.

— Ca şi atitudinea ta, Louise, spuse Amanda cu fermitate. Eşti extrem de obraznică. Privirile ei se abătură spre Jack,

pentru a-şi cere, parcă, scuze, apoi se aţintiră din nou asupra lui Louise.

— Cred că, dimpotrivă, comportamentul vostru este extrem de obraznic, izbucni Louise, incapabilă să-şi domolească furia. Auzi, să ne aduceţi aici, în casa tatălui meu, pentru a ne informa că v-aţi încurcat! Dumnezeule, n-ai niciun pic de decenţă, mamă? Şi cu tata cum rămâne?

— Cum să rămână? zise Amanda, uitându-se direct în ochii fiicei sale. După cum ştii, l-am iubit foarte mult. Dar tatăl tău a murit, Louise. Şocul pe care l-am suferit atunci a fost groaznic pentru noi toţi. Eu l-am resimţit însă mai puternic decât oricine altcineva. Anul trecut am avut momente când am crezut că n-o să pot supravieţui, momente când am fost pe punctul să mă sinucid, fiindcă n-am vrut să mai trăiesc fără el. Dar am dreptul să iau viaţa de la capăt, iar Jack a fost foarte atent cu mine. Amanda întinse braţul pentru a atinge cu vârfurile degetelor mâna iubitului ei. Simultan, privirile se întoarseră spre el. Jack avea o figură tristă şi îngrijorată. Este un bărbat cumsecade, respectuos, care mă face foarte fericită, Louise.

— De ce nu ne vorbeşti de viaţa ta sexuală, mamă? Şi aş mai vrea să ştiu un lucru. De când a început chestia asta? Dinainte de a muri tata? De atunci te culci cu el, nu-i aşa?

— Louise! Cum îndrăzneşti să spui una ca asta? Ştii doar că nu este adevărat. Am început să mă întâlnesc cu Jack după ce Jan m-a dus la petrecerea de la Julie’s.

— Oh, Dumnezeule… nu-mi vine să-mi cred urechilor. Jan se uită la mama ei şi începu să plângă.

Paul îi arunca priviri întunecate tatălui său. Jerry, soţul lui Louise, care se uita fix în farfuria cu mâncare, ar fi preferat să se afle oriunde în altă parte. El nu avea nicio legătură cu problema pusă în discuţie.

— Ce-ar fi să vă calmaţi cu toţii şi să vă comportaţi ca nişte oameni maturi? Vocea care îi trezise la realitate îi aparţinea lui Julie. Amanda îi fu extrem de recunoscătoare pentru această intervenţie, deşi n-o cunoştea aproape deloc pe fiica lui Jack.

— Cred că este o idee bună, spuse Jack în scurta pauză pe care o făcură cu toţii pentru a-şi aduna forţele. Haideţi să mai bem nişte şampanie. Şi, în tăcerea apăsătoare care se lăsase în încăpere, le reumplu paharele. Apoi, privindu-i cum rămăseseră nemişcaţi, de parcă s-ar fi transformat în nişte statui, ridică paharul, toastând pentru Amanda: Pentru tine, draga mea. Îţi mulţumim pentru masa minunată pe care ne-ai oferit-o.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Nimeni altcineva nu se atinse de paharul pe care îl avea în faţă.

— Când aveţi de gând să vă căsătoriţi? întrebă Louise, aruncându-le o privire în care se amesteca repulsia cu furia făţişă.

— N-avem de gând să ne căsătorim, îi răspunse Jack în numele amândurora. Nu suntem de vârsta voastră. Nu intenţionăm să facem copii. Putem duce o viaţă plăcută şi fără să ne legalizăm legătura. Julie zâmbi; cunoscându-şi tatăl, ştia cât demult ura acesta instituţia matrimonială. Niciunul dintre voi nu-şi va pierde moştenirea din cauza relaţiei noastre, dacă asta vă îngrijorează. Vocea îi trăda iritarea. Amanda îşi dădu imediat seama că era supărat. Niciunul dintre voi nu va avea ceva de pierdut. Dimpotrivă, veţi câştiga, pentru că veţi avea nişte părinţi mulţumiţi. Din dragoste pentru voi am vrut să vă împărtăşim fericirea noastră. Nu credem că, cerându-vă să vă bucuraţi pentru noi şi să ne toleraţi legătura, avem pretenţii prea mari de la voi. Vorbise aşa, întrucât reacţia lor colectivă îl înfuriase.

— Cum poţi face una ca asta, mamă? întrebă Jan, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Îl *urăşti* pe omul ăsta! adăugă apoi, aruncându-i o privire ucigătoare lui Jack.

Râzând, Jack o luă pe Amanda de mână.

— Te înşeli, Jan. Şi să ştii că amândoi suntem foarte preocupaţi de fericirea ta şi a lui Paul. Vorbim despre voi tot timpul… de aceea voiam neapărat să vă facem această mărturisire.

— Din punctul meu de vedere, amândoi sunteţi demni de tot dispreţul, spuse Louise, ridicându-se de la masă. Pentru numele lui Dumnezeu, mi-am închipuit că la vârsta voastră sunteţi în stare să vă păstraţi chiloţii la locul lor. Tatăl meu a murit abia de un an. Presupun că mama abia a aşteptat să treacă perioada de doliu, ca să se ducă la petreceri. Cum să te numesc, mamă? Femeia cu chiloţi cam bătrâiori, dar foarte încinşi?

— Louise! Amanda se ridică furioasă. Ai uitat de starea mea de deprimare şi de grijile pe care vi le-aţi făcut din cauza mea?

— Din păcate, nu prea ştim ce-ai făcut după ce ţi-ai revenit. Ei bine, zise apoi pe un ton sarcastic, adresându-i soţului său o privire cu subînţeles, care îl determină pe acesta să sară imediat în picioare. A fost, cu siguranţă, o seară minunată. Sper că veţi fi foarte fericiţi, iepuraşilor. Şi, cu aceste cuvinte, se îndreptă cu paşi mari spre ieşire, luându-şi haina din mers. În clipa în care trânti uşa în urma lor, Jan izbucni din nou în plâns. Paul o strânse în braţe.

— Jan, te rog, spuse Amanda, cu un aer mâhnit. Petrecuseră cu toţii o seară îngrozitoare, dar ea şi Jack suferiseră cel mai mult.

— Mamă, cum ai putut să faci aşa ceva? Şi de ce ne-ai dezvăluit secretul vostru? Îţi dai seama în ce situaţie penibilă ne-ai pus? Mai bine nu ştiam.

— De ce? întrebă Jack fără să se simtă stânjenit. De ce n-ar trebui ca mama ta să-ţi destăinuiască ce fel de viaţă duce? Nu vrei să fie fericită?

La auzul cuvintelor lui înţelepte, Jan încetă brusc să mai plângă.

— De ce n-ar putea fi fericită şi trăind singură, doar cu amintirea tatei?

— Pentru că este o femeie tânără, frumoasă, plină de viaţă. De ce ar rămâne singură? Tu aşa ai proceda dacă lui Paul i s-ar întâmpla ceva?

— În cazul meu, lucrurile se schimbă.

— De ce? Pentru că voi sunteţi mai tineri decât noi? Până şi oamenii de vârsta noastră au dreptul la prietenie, fericire, dragoste…

— Aici nu se pune problema „dragostei”, spuse Paul, mohorât. Toţi ştim că acesta e punctul tău forte, nu-i aşa?

— Poate că nu mă cunoaşteţi atât de bine pe cât credeţi, fiule.

— Eu mă bucur pentru tine, tată, spuse Julie cu blândeţe, după care înconjură masa pentru a-l săruta întâi pe părintele său, apoi pe Amanda. Aceasta din urmă îi mulţumi cu lacrimi în ochi. Julie fusese singura membră a familiilor lor care se comportase frumos faţă de ei.

— Regret că v-am provocat atâtea neplăceri, şopti Amanda, tamponându-şi ochii cu şervetul de masă. Simţea nevoia să izbucnească în plâns. Nu voia să le dea satisfacţie copiilor, dar abia reuşea să se abţină. N-am avut de gând să vă supărăm, însă ni s-a părut că este mai corect să vă vorbim despre relaţia noastră. După ce rosti aceste ultime cuvinte, îşi aţinti privirile asupra lui Jan. Atunci, fiica sa îşi dădu seama că Paul avusese dreptate în ziua de Anul Nou, când îi făcuse acea aluzie revoltătoare. Dimineaţa, când veniseră s-o viziteze pe Amanda, în casa mamei sale se aflase un bărbat. Mai exact, tatăl lui Paul. Oripilată, Jan închise ochii.

— Să sperăm că, o dată cu trecerea timpului, o să vă obişnuiţi cu ideea, spuse Jack, calm.

Paul îi şopti ceva soţiei sale. În clipa următoare, se ridicară amândoi de la masă şi îşi puseră hainele.

— Plecăm, spuse Jan de lângă uşă. Parcă era un copil furios. Aşa arăta şi la vârsta de cinci ani, ori de câte ori se pregătea, din cine ştie ce motive, să facă vreo scenă.

— Te iubesc, zise Amanda cu tristeţe, de la masă. Era prea răvăşită pentru a încerca să-şi oprească fiica. În momentul în

care uşa se închise încetişor în urma celor doi, se ridicară şi ultimii musafiri. Julie înconjură masa pentru a se îndrepta spre tatăl ei. Era o fată frumoasă. Îi semăna leit lui Jack.

— Îmi pare rău, tată. Au fost îngrozitori.

— Mda. Jack îi aruncă Amandei o privire scurtă. Era îngrijorat. Amanda se aşteptase ca această întrunire familială să fie o piatră grea de încercare pentru copiii lor, dar niciunul dintre ei nu crezuse că vor avea de înfruntat o asemenea „ofensivă".

— Se vor obişnui cu ideea. Cred că, în parte, această reacţie s-a datorat şocului pe care l-au suferit în momentul în care au aflat că tatăl lor a fost, într-un fel, înlocuit. Julie surâse. În plus, este greu să-ţi imaginezi părinţii distrându-se şi… făcând sex. În clipa aceea, fata se înroşi. Voi sunteţi văzuţi mai degrabă ca un fel de instituţii, nu ca nişte oameni, adăugă ea cu înţelepciune.

Jack zâmbi mândru. Avea o fiică extraordinară. De fapt, acelaşi lucru se putea spune despre toţi copiii lor, numai că ceilalţi nu manifestau o deschidere la fel de mare.

— Probabil că vestea i-a luat prin surprindere, zise Jack. Ai avut dreptate, adăugă apoi, uitându-se la Amanda. N-ar fi trebuit să le spunem.

— Ba eu mă bucur c-am făcut-o, îi replică ea, lăsându-l mut de uimire. O clipă mai târziu, Amanda se ridică de la locul ei, pentru a veni lângă Jack, Julie şi soţul acesteia. Am procedat foarte bine. Dacă ei nu reuşesc să accepte relaţia noastră şi nici măcar nu fac vreun efort în acest sens, îi priveşte. Nu suntem obligaţi ca tot restul vieţii să nu facem altceva decât să ne îndeplinim îndatoririle de părinţi. Avem dreptul la mai mult. Mă deranjează un singur lucru: că până acum nu mi-am dat seama niciodată că am nişte copii atât de egoişti. În orice caz, n-o să-mi sacrific viaţa pentru ei. Voi continua să-i iubesc, să fiu alături de ei, dar, dacă nu sunt în stare să-mi răspundă în acelaşi mod, ei vor avea de pierdut.

Julie o strânse în braţe. Bărbia Amandei tremură. Câteva minute mai târziu, când Julie şi soţul ei plecară, ea plânse amarnic la pieptul lui Jack. Iar el suferi îngrozitor de mult văzând-o atât de nefericită. Seara aceea fusese o mare dezamăgire, pentru amândoi.

— Îmi pare rău, draga mea. Ce gaşcă de copii mizerabili avem! Deşi zâmbea, era supărat pe ei fiindcă o făcuseră pe Amanda să sufere.

— Ai tăi sunt buni – Julie, cel puţin. Cele mai groaznice au fost fiicele mele.

— Se gândesc la tatăl lor, şi îşi închipuie că n-ai dreptul să-ţi duci viaţa alături de altcineva. Este foarte simplu. N-am

luat-o ca pe un afront personal. Le înţeleg. Nu-mi place cum s-au comportat faţă de tine, dar cred că vor reuşi să treacă peste acest „hop”.

— Poate… Amanda nu părea prea convinsă. Totuşi, nu regreta absolut deloc pasul făcut. Încercarea la care fusese supusă în seara aceasta nu făcuse decât s-o apropie de Jack.

După ce strânse masa din salon şi puse farfuriile în spălătorul automat de vase, plecară la Malibu. Ea dorise să meargă acolo, deoarece nu mai suporta să rămână în casa în care suferiseră atât de mult din cauza comportamentului urât al fiicelor ei. Prefera să stea în locuinţa lui Jack, în patul lui confortabil, în braţele lui primitoare. Acolo putea uita de toate cele întâmplate.

În seara aceea, când se duseră la culcare, Amanda era încă tristă. O dată ajunşi în pat, Jack o luă în braţe. Discutară multă vreme despre reacţia copiilor. Jack îşi dorea din tot sufletul să găsească o ieşire din impas.

— Lasă-le un răgaz, draga mea. Chiar şi la vârsta lor, schimbarea care a survenit este majoră. Au nevoie de o perioadă de acomodare.

— Ele sunt fericite. Eu de ce nu pot fi?

— Pentru că eşti mama lor. Doar ai auzit ce-a spus Julie. Nu-şi pot imagina părinţii, mai ales pe cei de vârsta noastră, făcând sex. Doamne fereşte de aşa ceva! Copiii consideră că este dezgustător.

— Oh, de-ar şti… acum, dragostea este mult mai plăcută decât la vârsta lor.

— Ssst… haide să păstrăm secretul! spuse Jack, după care o sărută cu tandreţe. O clipă mai târziu, se simţi excitat. O dorea. Ca şi ea, de altfel. Ca atare, făcură dragoste cu multă pasiune. Într-un târziu, el auzi în întuneric un chicot înăbuşit. De ce râzi? întrebă, mulţumit că Amanda se simţea, în mod evident, mai bine.

— Mi-am adus aminte de dimineaţa aceea, de întâi ianuarie, când Jan m-a văzut goală în faţa intrării. Cred că am scandalizat-o. Probabil că arătam ca o nebună.

— Din punctul meu de vedere, arătai foarte bine… „nebună” nu este tocmai cuvântul pe care l-aş utiliza pentru aţi descrie înfăţişarea.

Dar amândoi ştiau că Amanda se comportase în acea zi exact ca o nebună. Intrase într-o panică inexplicabilă.

— Poate că ar trebui să ne dăm copiii la centrul de adopţii, ca să scăpăm de ei, spuse ea somnoroasă, întorcându-se pe o parte, cu faţa spre el.

Jack o sărută.

— Ce idee bună! îi mai invităm o dată la cină, ca să le spunem.

— Hmmm… asta este şi mai bună… tu aduci… şampania…

Vorbind, Amanda adormise în braţele lui Jack. El o privi surâzând. Amanda era o femeie admirabilă. N-ar fi renunţat la ea pentru nimic în lume. Nu-l interesa părerea copiilor. De acum, el n-avea să se despartă de Amanda niciodată, orice s-ar fi întâmplat.

8

Restul lunii februarie se scurse pe nesimţite. Nici în martie fetele Amandei nu-şi revizuiră atitudinea faţă de mama lor. Jack ştia că pe Amanda o deranja răceala fiicelor sale, dar nu avea cum s-o ajute. Nu era nimic de făcut. Trebuiau să aibă răbdare până când cele două fete aveau să se împace cu situaţia. Jan n-o mai suna decât rareori, iar Louise o trata cu ostilitate făţişă ori de cât ori se ducea să-şi vadă nepoţii. Reacţia lui Louise era cel mai greu de priceput având în vedere disensiunile ce existaseră între ea şi tatăl său.

Dar de la o vreme Amanda şi Jack erau atât de ocupaţi, încât ea reuşea să uite de copii. Nu se putea însă tăgădui faptul că se simţea profund marcată de reacţia fetelor. Începuse să aibă frecvent dureri de stomac şi indigestii. Iar Jack insista tot mai mult să consulte un medic.

— A trecut cam mult timp de când ai probleme. Cred că ar trebui să faci un control. S-ar putea să ai un început de ulcer.

— Tot ce se poate. Trecuseră câteva săptămâni de când Amanda nu mai suporta cafeaua, iar de la nefericita întâlnire cu copiii lor se simţea în permanenţă epuizată. Presupunea că starea ei proastă se datora exclusiv puternicelor sale trăiri emoţionale. Se simţise mizerabil când îi văzuse pe toţi atât de furioşi. În plus, de la o vreme, avea în mod regulat coşmaruri. Matthew îi apărea în vise pentru a-i aduce tot felul de acuzaţii. Probabil că orice psihiatru i-ar fi spus că acest lucru se datora complexului său de vinovăţie. Dar nu se simţea suficient de vinovată pentru a-şi revizui sentimentele faţă de Jack. Era îndrăgostită de el până peste cap. Iar dragostea lor, abia înmugurită cu câteva luni în urmă, era acum în plină floare.

În luna martie, el o invită la festivitatea de decernare a Premiilor Academiei. Anul acesta, premierile se făceau mai devreme. Jack era întotdeauna invitat acolo de câţiva dintre clienţii săi cei mai importanţi. Amanda, în schimb, nu mai participase de mulţi ani la această festivitate – mai exact, din anul în care se numărase şi ea printre câştigători. Drept urmare, era entuziasmată că i se oferea posibilitatea să meargă, împreună cu Jack. El îi comandă la Julie’s o rochie superbă Jean-Louis Scherrer, din satin alb, cu umerii acoperiţi de mărgeluşe negre şi o trenă micuţă, care se mişca cu eleganţă în spatele ei. Iar în seara cea mare, când veni s-o ia de acasă, lui Jack i se tăie respiraţia văzând-o. Amanda arăta ca o regină. Redevenise marea stea de cinema de altădată. Relaţia cu el părea să-i priască. În ultimele luni, nu-şi redobândise numai farmecul din trecut, ci căpătase şi o aură de fericire.

— Oh! exclamă Jack admirativ. Pe ea, rochia părea de două ori mai frumoasă decât atunci când stătuse pe umeraş. Era, pur şi simplu, desăvârşită. Şi se mula perfect pe trupul ei extraordinar. Amanda îşi ridicase părul lung, blond, în vârful capului, într-un coc franţuzesc, din care se desprindeau mai multe bucle moi. Cerceii şi brăţara îi erau ornate cu diamante. Arăta, cu adevărat, splendid. Eşti nemaipomenită! adăugă el, fluierând încet. Nuanţa crem a pielii ei era atât de pală, încât aproape că se confunda cu albul satinului. Fotoreporterii vor înnebuni.

— Mă îndoiesc, spuse ea cu modestie, după care îl luă de braţ şi ieşiră din casă, îndreptându-se spre limuzina care îi aştepta. Jack îi ducea în mână scurta din blană de nurcă.

La Shrine Auditorium, când coborâră din maşină, mulţimea o aclamă. Fusese recunoscută imediat. Mii de voci o strigau pe nume. Iar fotoreporterii, aşa cum anticipase Jack, formară un zid circular în jurul lor, sufocându-i. Jack o luă de mână. Degetele ei tremurară puţin. Pentru a o încuraja, el îi adresă un zâmbet. Soţul ei o ţinuse departe de universul hollywoodian timp de peste douăzeci de ani. În acest răstimp îşi pierduse deprinderea de a se învârti prin această lume. Privind-o, Jack îi remarcă eleganţa, graţia aristocratică.

— Te simţi bine? o întrebă, privind-o îngrijorat. După cum arăta, era cam nervoasă. Cu toate acestea, ea îşi ridică zâmbitoare privirile spre el şi dădu aprobator din cap.

Îşi făcură loc printre reprezentanţii presei, apoi prin mulţimea care umplea foaierul. În cele din urmă, încet, încet, ajunseră la locurile lor, în sala de spectacole, printre toate acele staruri din ţară şi din străinătate, care erau adorate de o omenire întreagă. Câţiva inşi le făcură semne cu mâna. Toţi erau clienţi de-ai lui Jack. Acesta îi adresă fiecăruia câte un zâmbet larg. Părea să se simtă la largul lui la Shrine Auditorium.

În scurtă vreme începu ceremonia care dură, ca de obicei, o veşnicie. Camerele TV îi filmară încontinuu, rotindu-se pe deasupra lor. Când festivitatea se încheie, avură cu toţii senzaţia că se află acolo de cel puţin un an. Premiul pentru cel mai bun actor fusese decernat unui debutant, în timp ce Oscarul pentru cea mai bună actriţă ajunsese în mâna unei vechi favorite, care ridicase statueta deasupra capului şi scosese un chiot de bucurie. Spectatorii se ridicaseră în picioare pentru a o ovaţiona.

— *În sfârşit!* exclamă ea, zâmbind cu gura până la urechi. Avusese nevoie de patruzeci de ani pentru a câştiga acest premiu. Văzând-o, Amanda nu putu să nu-şi aducă aminte cum se simţise ea cu aproape treizeci de ani în urmă, când se aflase

acolo, pe podium, în locul câştigătoarei de acum. Fusese unul dintre cele mai senzaţionale evenimente din viaţa ei. Amintirea lui îi mai încălzea şi acum sufletul, deşi trecuse multă vreme de atunci.

— Ce-ai simţit atunci când ai câştigat Oscarul? o întrebă Jack surâzător, în momentul în care părăsiră sala, mergând în ritmul mulţimii care părea să se mişte cu încetinitorul. Acolo era mai rău decât în staţiile metroului newyorkez.

— A fost extraordinar, spuse Amanda, zâmbind. Am crezut c-o să explodez de bucurie. Nu mi-a trecut niciodată prin minte ideea că aş putea fi nominalizată, darămite să mai câştig şi premiul. Aveam douăzeci şi doi de ani… a fost nemaipomenit. Îi făcea plăcere să vorbească despre simţămintele ei. De atunci. Matthew nu suportase s-o audă aducând vorba despre aşa ceva.

În următoarele zece minute, nu reuşiră să facă decât vreo zece paşi. Unii dintre oamenii care aşteptau să poată ieşi din teatru veneau la ei pentru a schimba păreri cu privire la premiile decernate ori numai ca să-i salute. Iar reporterii complicau situaţia, deoarece îi opreau pe actori în mijlocul mulţimii pentru a le lua interviuri. Astfel, se creau adevărate strâmtori, prin care nu se mai putea trece decât cu mare greutate.

— Credeţi că în seara asta mai reuşim să ieşim de aici? îi întrebă Jack Nicholson în momentul în care ajunse în dreptul lor. Zâmbind, Amanda îşi scutură capul. Nu făcuse cunoştinţă cu Nicholson, însă îl admira foarte mult.

— Îl cunoşti? o întrebă Jack cu interes.

— Nu. Dar îmi plac filmele lui.

— Într-o bună zi, va trebui să le închiriem pe ale tale, ca să le vedem, spuse Jack. Era prima dată când îi venea în minte această idee. Amanda vorbea prea puţin despre cariera ei. Matthew evita sistematic subiectul.

— Ce deprimant! îi replică ea, râzând. Cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla este să fiu nevoită să mă uit cum arătam acum treizeci de ani, apoi să mă privesc în oglindă. În afară de asta, n-am fost o actriţă prea bună.

Jack clătină din cap văzând cât este de modestă. După ce mai înaintară câţiva centimetri, fură complet blocaţi. Înghesuiala şi căldura erau copleşitoare.

Amanda avea senzaţia că se va topi. Îşi imagină cum trebuie să se simtă Jack, în haina lui neagră cu revere din satin. Dar, în ciuda acestor neplăceri, oamenii erau bine dispuşi. Toţi râdeau, vorbeau, făceau cu mâna semne prietenilor la care nu puteau ajunge. Şi Amanda se simţi bine până în clipa în care Jack îl zări la o distanţă de vreo douăzeci de paşi pe unul dintre

clienţii săi favoriţi. Atunci se simţi pentru prima dată cuprinsă de ameţeală. În timp ce el schimba câteva cuvinte cu respectivul domn şi arăta spre uşile de ieşire, rotindu-şi ochii spre tavan, ea avu senzaţia că urechile încep să-i vuiască. După câteva clipe, văzând că Jack nu observă ce se petrece cu ea, Amanda îl trase de mânecă. Când se uită la ea, acesta constată cu uimire că, în numai câteva minute, chipul iubitei sale căpătase o paloare cadaverică.

— Nu mă simt prea bine, şopti Amanda. Este atât de cald aici… îmi pare rău…

— Vrei să stai jos? I se părea cât se poate de normal. Şi pe el îl durea capul din cauza căldurii insuportabile. Iar lămpile cameramanilor, ale căror aparate continuau să fie îndreptate spre ei, nu făceau decât să înrăutăţească situaţia. Pe de altă parte, le era imposibil să ajungă la vreunul dintre scaune. Fuseseră blocaţi în mijlocul pasajului dintre rânduri, aşa încât ar fi trebuit să zboare ca să poată sări peste mulţime. Jack îşi dădu seama de acest lucru abia ulterior. Când se uită din nou la Amanda, văzu că aceasta nu mai era palidă, ci verde. În plus, clipea de parcă ar fi avut probleme cu vederea. Apucând-o cu fermitate de braţ, el se strădui să-i călăuzească paşii prin mulţime, spre cel mai apropiat scaun. Dar eforturile lor se dovediră zadarnice.

— Jack… spuse ea cu voce slabă, ridicându-şi privirile spre el.

Exact în clipa în care Jack se uită la ea, îşi dădu ochii peste cap şi leşină. Jack abia reuşi s-o prindă înainte de a cădea. Prin mulţimea din imediata lor apropiere se propagă un murmur. O femeie suspină adânc. Cineva începu să ţipe. Oamenii încercau să se dea la o parte, în vreme ce Jack o ţinea în braţe pe Amanda şi simţea că îşi pierde cumpătul din cauza îngrijorării.

— Vă rog, avem nevoie de puţin aer… daţi-vă la o parte! striga un bărbat de lângă el. Chemaţi un medic! Toată lumea din jurul lor intră într-o adevărată stare de isterie. Iar Amanda continua să zacă fără vlagă în braţele lui Jack. Săltându-i picioarele de pe podea, el îi lipi capul de pieptul său. Chiar în acel moment, nu se ştie de unde, îşi făcură apariţia doi plasatori care le aduseră nişte săruri şi o pungă cu gheaţă. Amanda îşi ridică privirile spre Jack, fără să aibă nici cea mai vagă idee ce păţise.

— Ai leşinat, draga mea… căldura este de vină… nu te speria…

Marea de oameni se despărţi în două, de parcă ar fi fost Marea Roşie, creând un culoar suficient de larg pentru a-i permite s-o ducă pe Amanda până la unul dintre rândurile de

scaune. Nu trecură decât câteva secunde de când o aşezase cu grijă acolo, când apăru o echipă de medici. În timp ce ei se uitau în jos, la Amanda, Jack le spuse că abia îşi recăpătase cunoştinţa.

— Cum vă simţiţi acum? o întrebă unul dintre medici.

— Ca o nătângă incredibil de mare, răspunse Amanda, adresându-i lui Jack un zâmbet firav, plin de regrete. Îmi pare tare rău.

— Nu fi prostuţă, zise el, îngrijorat. Vedea că Amanda era încă ameţită. Nu părea în stare să se poată ridica pentru a ieşi din teatru. Totuşi, ea voia să încerce.

— Aducem un scaun cu rotile, propuse unul dintre plasatori.

— Nu, sincer… mă simt bine… protestă Amanda. O să plecăm ceva mai târziu, când n-o să mai fie o asemenea aglomeraţie.

Dar plasatorii se oferiră s-o ducă la ieşirea din spate, iar Jack fu de acord, insistând chiar ca Amanda să nu le refuze concursul. Medicii îi permiseră să plece de vreme ce se simţea în stare s-o facă, dar îi sugerară ca în dimineaţa următoare să se supună unei consultaţii serioase. Jack se declară întru totul de acord. De aproape o lună o bătea la cap să meargă la un doctor, însă ea, de fiecare dată, refuza cu încăpăţânare.

Luând-o cu un braţ viguros pe după talie, el o cără mai mult pe sus până la ieşire, flancat de cei doi plasatori care îi călăuzeau. În momentul în care ajunseră afară, Amanda se simţi mai bine, datorită aerului curat. Ea inspiră adânc, apoi le mulţumi însoţitorilor săi şi îşi ceru mii de scuze pentru problemele pe care le crease. Din fericire, nu fusese observată de reporteri. În faţa ieşirii dosnice, nu-i aştepta nimeni. Jack o lăsă în grija plasatorilor şi plecă în căutarea limuzinei. Cinci minute mai târziu, revenea pentru a o lua de acolo. O dată ajunsă în maşina care porni imediat la drum, Amanda se sprijini de spătarul scaunului. Avea o figură extenuată.

— Îmi pare rău, spuse ea pentru a mia oară. Nu ştiu ce e cu mine.

— Tocmai de aceea trebuie să consulţi un medic.

— Cred că de vină au fost numai căldura şi aglomeraţia. Brusc, am simţit că nu mai pot respira, spuse ea, sorbind din paharul cu apă pe care Jack îl scosese din barul aflat în limuzină. La festivitatea de decernare a Premiilor Academiei se întâmplă întotdeauna să leşine câte cineva, Jack. Regret că de astă dată eu am fost pusă într-o asemenea postură.

— Bine, dar să nu se mai repete! Jack se întinse spre ea pentru a o săruta. Deşi era foarte palidă, Amanda continua să arate superb. M-ai speriat de moarte, adăugă el, încă foarte îngrijorat. Noroc că a fost o îmbulzeală atât de mare, pentru

că, altfel, ai fi căzut pe podea în momentul în care ai leşinat. Măcar, aşa, nu te-ai lovit la cap sau în altă parte.

— Îţi mulţumesc, Jack, spuse ea, recunoscătoare pentru grija pe care i-o purta.

Acasă, Amanda îşi scoase rochia, iar Jack o băgă în pat, privind-o cu admiraţie. Pieptănătura modernă, părul blond, machiajul şi cerceii cu diamante, pe care nu şi-i scosese încă, o făceau să pară o adolescentă. Ghemuită sub plapumă, ea chicoti.

— Nu-mi vine să cred că m-am dat în spectacol.

— A fost o scenă foarte dramatică, spuse Jack pe un ton mustrător, desfăcându-şi nodul cravatei. Să-ţi aduc ceva? Apă? Ceai?

Ea se gândi, încruntându-şi sprâncenele, apoi zâmbi. Era leşinată de foame.

— Ce-ai zice de o îngheţată?

— Îngheţată? întrebarea îl luase prin surprindere. Cel puţin, asta înseamnă că te simţi mai bine. Să văd ce avem. De care preferi?

— Îmm… cu cafea.

— Vine! Jack o salută şi plecă. Câteva minute mai târziu, se întorcea cu două boluri pline cu îngheţată, unul pentru ea, celălalt pentru el. Mâncară în pat, Jack stând pe marginea acestuia, lângă Amanda. Poate că ţi s-a făcut rău doar din cauza foamei, spuse el cu speranţă în glas, deşi nu credea că acesta era motivul real. Amanda avea o paloare pronunţată de mai multă vreme, însă el încercase să nu dea prea multă importanţă acestui lucru. Poate că nu era decât o stare proastă de moment, deoarece iubita lui avusese o perioadă în care arătase excepţional. Numai în ultima vreme, de când îşi făcea griji din cauza fiicelor sale, părea atât de obosită. Iar Jan şi Louise nu făceau nimic pentru a atenua situaţia. Nici nu voiau să ştie de legătura dintre mama lor şi Jack Watson, darămite s-o aprobe.

Jack se hotărî să rezolve el singur problema, chiar a doua zi. De îndată ce se treziră, el îi ceru Amandei numărul de telefon al medicului ei. Vorbi cu asistenta, căreia îi spuse ce se întâmplase cu o seară în urmă, cerându-i o programare chiar pentru dimineaţa aceea.

— Dumneavoastră cine sunteţi? întrebă asistenta pe un ton tăios. Era nouă acolo, aşa încât n-o cunoştea pe Amanda.

— Domnul Watson, spuse Jack, pregătindu-se să-şi noteze pe o foaie de hârtie ora programării.

— Sunteţi soţul doamnei Kingston?

— Nu… sunt un prieten. Voi veni împreună cu ea.

— Bine, domnule Watson. Vă aşteptăm la ora unsprezece.

Cabinetul medicului se afla în Beverly Hills. După ce îi aduse Amandei o ceaşcă cu ceai şi îi vorbi de programare, el se hotărî să facă singur o plimbare pe plajă. Amanda preferase să-şi petreacă dimineaţa în pat, ceea ce însemna că nu se simţea atât de bine pe cât voia să lase impresia. Dar Jack nu-i puse niciun fel de întrebări. Spera ca situaţia să se clarifice după întrevederea cu medicul.

Totuşi, plimbându-se singur pe plajă, constată că gândurile îi zboară în toate direcţiile. Parcă pentru a scăpa de ele şi de groaza pe care i-o sădeau în suflet, începu să alerge. Orice era posibil… S-ar putea ca Amanda să aibă o tumoare pe creier… sau un cancer osos… sau orice alt tip de cancer, care apăruse, se răspândise şi ajunsese în faza de metastază, fără ca ei să-şi dea seama. Nu-şi putea imagina decât ce era mai rău. Când, în sfârşit, se opri din fugă şi se aşeză, constată că lacrimile îi şiroiau pe obraji. Soarta îi rezerva o nouă tragedie… Dintre milioanele de femei care-i ieşiseră în cale, o găsise pe cea mai potrivită şi iată că aceasta păţea ceva. Era îngrozit la gândul că Amanda ar putea muri. O voi pierde, hohoti el, exact ca pe Dori. Şi nu mai suporta să piardă pe cineva. Lipindu-şi faţa de genunchi, plânse ca un copil. Nici măcar nu se putea întoarce la ea pentru a o alina. Nu voia s-o sperie. Dar, mai mult decât orice, nu concepea s-o piardă.

Lipsise aproape o oră. Când ajunse acasă, o găsi pe Amanda aşteptându-l îmbrăcată. Arăta mai bine decât înainte, dar aspectul ei nu reuşi să-l calmeze. Singurul lucru care putea să-l mai liniştească acum era verdictul medicului, în cazul în care acesta avea să-i spună că iubita lui nu suferea de o boală incurabilă. Se simţea distrus. Totuşi, se strădui să fie vesel atunci când îi vorbi, aruncând o privire spre ceas. Trebuiau să plece mai devreme, în eventualitatea în care traficul avea să fie prea intens.

— Totul este în ordine? o întrebă agitat. Nu ştia de ce, dar se simţea de parcă ar fi pornit spre ghilotină. Avea senzaţia că viaţa lui va suferi o schimbare radicală, că nu se va mai întoarce niciodată acasă în aceeaşi stare de spirit. Îşi aduna toate forţele pentru a face faţă celor mai proaste veşti. Şi, asta, numai pentru că o iubea.

— Dragul meu, spuse ea cu blândeţe înainte de a pleca, privindu-l cu nişte ochi care îi sfâşiară inima. N-am nimic grav. Crede-mă. Mă vor anunţa, probabil, că sufăr doar de un simplu ulcer. Am mai avut ulcer, când fetele erau mici. Or asta este o boală care, în zilele noastre, se tratează destul de uşor. Vreo două pastile şi dispare ca prin farmec.

— Ar fi trebuit să te duci la doctor acum câteva săptămâni, îi reproşă el în timp ce se îndreptau spre Ferrari-ul lui.

— Am fost ocupată, îi replică ea pe un ton afectat, după care se aşează pe scaunul de lângă el. De obicei îi plăcea să se plimbe cu maşina împreună cu Jack, însă în dimineaţa aceasta virajele lui bruşte îi făceau tare rău. Totuşi, nu îndrăzni să-i spună nimic de teamă să nu-i accentueze starea de nervozitate.

Medicul îşi avea cabinetul în clădirea policlinicii din North Bedford nr. 435. Sala de aşteptare era arhiplină. Stătură acolo o veşnicie. Jack răsfoi nişte reviste, în vreme ce ea nu făcu decât să aştepte cu ochii închişi. El îi arunca din când în când câte o privire scurtă. Nu-i plăcea paloarea Amandei şi evidenta ei stare de disconfort. Deşi n-o durea nimic, era clar că nu se simţea bine. Şi nu-l mai putea păcăli cu povestea aceea a gripei luate de la copiii lui Louise. De atunci se scursese mai mult de o lună. Aici era vorba de ceva mult mai grav.

Asistenta care ieşi în pragul cabinetului rosti, în sfârşit, numele Amandei. Jack o urmări cum intră şi îi zâmbi încurajator în momentul în care ea îi aruncă o privire fugară peste umăr. Şi ea era nervoasă, dar amândoi se străduiau să arboreze o mină optimistă, doar pentru a-l încuraja pe celălalt, în pofida presimţirilor lor sumbre.

Până şi Amanda se simţi uşurată văzându-se stând, în sfârşit, în faţa medicului. Acesta era un om blând, care o trata de aproape douăzeci de ani. Fusese şi medicul lui Matt, aşa încât, cunoscând problema familiei lor, el o întrebă dacă nu cumva se simte mult prea singură. Jenându-se să-i vorbească de Jack, cu toate că acesta se afla în sala de aşteptare, Amanda nu făcu decât să dea aprobator din cap, apoi se apucă să-i explice ce simptome avusese. Îi pomeni de gripa care bântuise prin familia lor cu o lună în urmă, de stările ei ocazionale de vomă şi de cele două semne sigure ale ulcerului, adică de imposibilitatea de a bea cafea şi de a mânca ciocolată.

Medicul o întrebă dacă în ultima vreme mai fusese pe la ginecolog ca să-şi facă o mamografie şi un test Papanicolau, pentru depistarea cancerului vaginal. Amanda recunoscu că nu. Avusese programare la ginecolog imediat după moartea neaşteptată a lui Matt, iar de atunci nu se mai gândise la aceste probleme.

— Trebuie să vă duceţi neapărat, o mustră medicul. La vârsta dumneavoastră, asemenea controale se fac anual.

Amanda îi promise că-i va da ascultare. Apoi el o întrebă dacă apăruseră semnele prevestitoare ale instalării menopauzei, iar ea îi mărturisi că, de la o vreme, avea impresia că, într-adevăr, observase câteva astfel de semne.

Medicul dădu din cap. Având în vedere vârsta Amandei, de cincizeci şi unu de ani, răspunsul ei nu i se părea surprinzător.

— Bufeuri?

— Nu, nu încă. Sunt numai obosită şi am ciclu neregulat. Unele dintre prietenele ei se plângeau încontinuu din cauza oboselii. Ea nu mai avusese asemenea probleme, dar, de la un timp, se simţea pur şi simplu extenuată. Iniţial, crezuse că acesta este un efect secundar al noii ei vieţi sexuale, dar în ultimele câteva săptămâni exclusese o asemenea posibilitate. Abia mai era în stare să se ţină pe picioare.

Medicul îi mai puse o mulţime de alte întrebări, iar în final fu tentat să-i dea dreptate. Probabil că acesta era începutul menopauzei, combinat, probabil, cu un ulcer.

— Am de gând să vă trimit la spital să faceţi o ecografie, îi explică el. Vom vedea care este rezultatul, apoi, dacă e cazul, vom examina cu raze X traiectul gastrointestinal. Dar, deocamdată, să nu ne grăbim. V-aş sugera ca mâine să vă duceţi la ginecolog. Poate că vă recomandă o terapie hormonală, care o să vă revitalizeze imediat. Amanda îl ascultă cu atenţie, apoi dădu aprobator din cap. Medicul îi întinse o foaie de hârtie, cu adresa spitalului Cedars Sinai, spunându-i unde anume să meargă. De asemenea, o asigură că va afla dacă are ulcer fie pe loc, în cazul în care radiologul se găsea în spital, fie telefonic, a doua zi. Zâmbindu-i, el se ridică şi o conduse până la uşa cabinetului. Amanda se duse direct la Jack. Acesta era negru la faţă. Dar, dând cu ochii de ea, faţa îi înflori într-un zâmbet. Parcă ar fi fost un copil care se bucura că-şi regăsise mama demult pierdută. Amanda lipsise aproape o oră.

— Ce-a spus?

— Aproape tot ce ţi-am zis şi eu. Câteva… ăă… modificări organice… şi, poate, un ulcer. Acum trebuie să merg la spital ca să fac o ecografie. Vrei ca, în drum, să te las la magazin? N-are rost să-ţi pierzi toată ziua cu prostiile astea. Am stat aici enorm de mult.

— Vin cu tine, îi spuse Jack cu fermitate, simţindu-se uşurat că Amanda nu-i dăduse – cel puţin până acum – o veste prea proastă. Medicul crede că ai vreun motiv să-ţi faci griji? o întrebă puţin mai târziu, când se îndreptară spre maşină.

Amanda îşi clătină capul. Părea cam tristă.

— Crede că s-ar putea să am nevoie de un tratament hormonal. Or, chestia asta mi se pare deprimantă. Mă face să mă simt bătrână.

— Oh, draga mea… haide… Nu eşti bătrână, eşti un prunc.

Jack reuşea întotdeauna s-o bine dispună. Schiţând un zâmbet sfios, Amanda se urcă pe scaunul din dreapta al Ferrari-ului, iar Jack porni în trombă pe North Bedford, spre spitalul Cedars Sinai.

La spital, fură din nou nevoiţi să aştepte o veşnicie. Când, în cele din urmă, veni rândul Amandei, Jack se hotărî ca, de data aceasta, să intre cu ea. Nu-i plăceau spitalele şi nu suporta nici ideea că medicii se puteau atinge de iubita lui fără a fi măcar puţin supravegheaţi. O tehniciană le explicase deja că testul era nedureros. Trebuiau să-i ungă abdomenul cu un gel, pe deasupra căruia glisa un traductor ce transmitea o imagine pe un ecran. Imaginea aceea urma să le spună dacă Amanda avea tumori, chisturi sau ulcer. Părea destul de simplu. Dar Jack tot voia să fie alături de ea.

Amanda se dezbrăcă într-un separeu. Când ieşi, îmbrăcată doar într-un furou alb şi încălţată cu pantofii, avu senzaţia că fusese pusă într-o postură penibilă. Jack îi zâmbi când se întinse pe masă. Lui, asistentele îi dădură un taburet, pe care i-l puseră chiar înapoia capului ei. De acolo, putea vedea ecranul, însă imaginea de pe el îi sugera mai degrabă o hartă meteorologică a Atlantei. Asistentele îi aplicară Amandei gelul, apoi tehniciana începu să plimbe traductorul, care semăna cu un microfon, peste pântecele ei, apăsând uşor. În afară de răceala lui metalică, Amanda nu simţea nimic. Era un test uşor, foarte plictisitor. Apoi atât ea, cât şi Jack o văzură pe tehniciană încruntându-se şi concentrându-şi întreaga atenţie asupra unei zone din partea inferioară a stomacului. Acolo, forţa de apăsare a traductorului i se părea mai greu de suportat. Spunându-i că se va întoarce imediat, tehniciana plecă în căutarea unui medic. Puţin timp mai târziu, veni un internist tânăr, care, după ce se prezentă amândurora, se uită cu interes la ecogramă.

— Este ceva în neregulă? întrebă Amanda, străduindu-se să pară calmă, deşi începuse să intre în panică. Era clar că şi tehniciana, şi medicul văzuseră un lucru care fie îi neliniştise, fie îi uimise. Dar tânărul medic îi răspunse cu nonşalanţă:

— Absolut deloc. Nu vrem decât să ne asigurăm că nu ne înşelăm. Câteodată, patru ochi sunt mai buni decât doi. Dar eu cred că imaginea asta este destul de clară. Când aţi avut ultimul ciclu, doamnă Kingston?

— Acum două luni, răspunse Amanda cu voce sugrumată. De bună seamă trebuia să aibă vreo problemă cu ovarele… sau cu uterul… nu era vorba doar de o modificare organică naturală pentru vârsta ei… ci de cancer… Când vorbise, nici măcar nu îndrăznise să se uite la Jack. Însă medicul dădu din cap liniştit.

— Da, atâta pare a avea, încuviinţă el, apoi mări imaginea de pe ecran, pentru a avea o vedere mai clară, şi apăsă pe un buton. Deodată, pe ecran apăru un asterisc alb, care se suprapuse peste un contur care pulsa. Priviţi aici! Arătând cu

degetul spre asterisc, medicul le zâmbi. Vedeţi? Amanda îi răspunse printr-o simplă înclinare a capului. Jack se uită fix la ecran, fără să vadă nimic. În mod clar, conturul care pulsa trebuia să fie „originea" unei probleme. Ştiţi ce este asta, domnule şi doamnă Kingston? Medicul era convins că, la vârsta lor, cei doi erau căsătoriţi. Altfel, de ce ar fi venit aici împreună?

— O tumoare? întrebă Amanda cu voce răguşită, în timp ce Jack îşi închidea ochii, îngrozit.

— Un copil. Se pare că sunteţi însărcinată de aproximativ două luni. De fapt, dacă aveţi răbdare un minut, aparatul acesta vă poate calcula cu exactitate data naşterii.

— *Ce-mi* poate calcula? Amanda se ridică brusc în capul oaselor, neţinând cont de traductorul care îi căzu de pe abdomen. *Cum* sunt? auzind un zgomot în spatele ei, se întoarse pentru a se uita la Jack. Acesta tocmai se prăbuşea pe podea, de pe taburetul pe care stătuse până atunci. Leşinase. Oh, Dumnezeule… l-am omorât… ajutor! Amanda se aplecă peste el, uitând că de sub poalele furoului i se putea zări fundul gol. Jack se mişcă, scoase un geamăt oribil şi îşi duse mâna la cap. La chemarea internistului, care apăsase pe un buton de alarmă, apăru în fugă o echipă întreagă de cadre medicale. Dar, între timp, Jack îşi revenise. Amanda, îngenuncheată lângă el, îi pipăi capul şi simţi cucuiul pe care şi-l făcuse în cădere. Oh, Dumnezeule… îmi pare rău… te simţi bine?… Internistul îi dădu afară pe nou veniţi. Tehniciana plecă să aducă nişte gheaţă, în vreme ce Jack se ridică încet în picioare.

— Mă simt bine. Tocmai am încercat să mă sinucid, asta-i tot. De ce m-ai oprit?

— Trebuie să înţeleg că vestea mea va luat prin surprindere pe amândoi. Internistul le zâmbi cu blândeţe. Nu este de mirare. Se mai întâmplă uneori, mai ales atunci când e vorba de copii veniţi pe lume cu o oarecare întârziere.

— *Copii veniţi cu întârziere?* Amanda se întoarse pentru a se uita la el. Am crezut că spectacolul s-a încheiat.

— Credeţi că simptomele dumneavoastră s-au datorat premenopauzei? o întrebă medicul.

Dând din cap, Amanda îl ajută pe Jack să se întindă pe masă, apoi îi puse pe cap punga cu gheaţă adusă de tehniciană.

— Credeţi că a făcut o comoţie? întrebă ea îngrijorată.

Medicul o asigură că totul era în regulă, după ce, în prealabil, aprinsese un fel de lanternă şi i se uitase în ochi.

— Ai noroc că n-am făcut un stop cardiac, îi spuse Jack, Amandei. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Pusese această întrebare, deşi amândoi cunoşteau răspunsul. În luna ianuarie,

după ce el primise rezultatul testului SIDA, renunţaseră la anticoncepţionale. Amanda fusese ferm convinsă că nu va rămâne însărcinată. Nu-i trecuse nicio clipă prin minte gândul că i s-ar putea întâmpla aşa ceva. Nu-mi vine să cred, spuse Jack gemând, după care închise ochii. Îl durea capul îngrozitor de tare.

— Nici mie, spuse Amanda încet, uitându-se lung la imaginea rămasă pe ecran, care îl reprezenta pe copilul ei. De când îl privise ultima dată, acolo mai apăruse o informaţie. Scria „3 octombrie".

— Aceea este data de naştere a copilului, le spuse medicul pe un ton vesel, făcându-l pe Jack să simtă pornirea nestăpânită de a-l ucide. O să trimit un raport medicului dumneavoastră de familie. Felicitări! Şi, cu aceste cuvinte, tânărul ieşi cu paşi mari din încăpere, pentru a se ocupa de alt pacient. Tehniciana, rămasă acolo, le întinse o hârtie care ieşise din ecograf în ultimele câteva secunde.

— Asta este prima „fotografie" a copilului dumneavoastră. După ce le zâmbi, femeia se apucă să reseteze aparatul pentru a-l pregăti pentru următorul pacient. Era clar că trebuiau să elibereze încăperea. Ridicându-se încet în picioare, Jack se uită la Amanda.

— Nu-mi vine să cred, repetă el cu voce răguşită. Acum, dintre ei doi, Jack era cel care arăta mai rău. Amanda îşi revenise ca prin minune. Nu avea nici cancer, nici ulcer. Doar un copil.

— Nici mie nu-mi vine să cred, spuse ea, aruncându-i o privire jenată. Mă duc să mă îmbrac.

Un minut mai târziu, când se întoarse, ieşiră agale din cabinet. Jack, care încă îşi mai ţinea punga cu gheaţă la cap, arăta ca un pacient. Niciunul dintre ei nu rosti un cuvânt până în momentul în care ajunseră la maşină.

O dată urcat în ea, Jack rămase nemişcat, cu privirile aţintite la Amanda. Cu ochii minţii, îşi revedea întreaga viaţă. Mai trecuse prin astfel de clipe, dar niciodată nu ţinuse atât de mult la femeia în cauză. Şi niciodată nu i se mai întâmplase să primească vestea chiar aşa, complet din senin. Cu tinerele de treizeci de ani, dacă riscai, ştiai întotdeauna la ce să te aştepţi. Dar la cincizeci şi unu de ani? Iisuse!

— Nu-mi vine să cred că sunt însărcinată, repetă Amanda, ţinând fotografia în mână.

Dând cu ochii de ea, Jack spuse:

— Aruncă chestia aia. Mă sperie. Conturul micuţ care pulsase pe ecran fusese inima fătului. Medicul le spusese că acesta este sănătos. Amanda o privea lung, fără să dea semne că ar vrea să se despartă de fotografie. Vrei să mergem undeva

ca să stăm de vorbă? Sau ne ducem acasă şi ne petrecem restul zilei cufundaţi în gânduri? Ştia că, pentru Amanda, renunţarea la copil avea să fie un pas important şi îi părea rău pentru ea. Era o ruşine că li se întâmplase aşa ceva. Dar, la urma urmelor, poate că incidentul acesta avea să-i apropie şi mai mult. Sau, cel puţin, aşa spera el. Oricum, avea să fie alături de ea până când Amanda va depăşi această încercare.

— Trebuie să te duci la magazin?

— Probabil. Dar dacă vrei să discutăm, o sun pe Gladdie. Iar tu ar trebui să-i telefonezi medicului tău.

Amanda dădu aprobator din cap. Jack porni motorul maşinii, apoi îşi sună secretara de la telefonul pe care îl avea la bord.

— Nu ştiu ce să zic, murmură apoi Amanda, uitându-se la el. Situaţia era prea înspăimântătoare, prea uimitoare. Deocamdată, nici măcar nu se simţea în stare să se gândească la implicaţii.

— A fost vina mea, spuse Jack, cu un aer mohorât. Ar fi trebuit să am grijă. Dar m-am bucurat extrem de mult că, după atâţia ani, scăpaserăm de afurisitele alea de cauciucuri. Cred că am fost prea entuziasmat… şi foarte stupid.

— Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla aşa ceva, spuse Amanda, care se afla încă în stare de şoc.

— Mda, la vârsta ta, de peste cincizeci de ani, ai rămas însărcinată exact ca o adolescentă neştiutoare. Dar după aceste cuvinte, Jack îi zâmbi şi se întinse s-o sărute. Te iubesc. Mă bucur că eşti sănătoasă, că n-a fost vorba de ceva mai rău. Din punctul acesta de vedere, se simţea, într-adevăr, uşurat. În schimb, o compătimea din cauza sarcinii. Cel puţin, asta este o problemă care poate fi rezolvată, adăugă pentru a o linişti, în momentul în care se opriră la un stop.

Amanda îl privi derutată.

— Adică? îl întrebă cu voce slabă, sugrumată.

— Păi… n-o să păstrezi copilul, la vârsta ta. Este ridicol. În afară de asta, niciunul dintre noi nu mai vrea copii. Ce-o să facem cu un bebeluş?

— Ceilalţi oameni ce fac cu bebeluşii?

— De obicei, ceilalţi oameni sunt cu douăzeci de ani mai tineri decât noi. Şi sunt şi căsătoriţi. Uitându-se la ea, Jack apăsă pe accelerator. Să înţeleg că vrei să păstrezi sarcina? Amanda nu-i răspunse, însă expresia ochilor ei îl îngrozi. Eşti nebună? Eu am şaizeci de ani, tu, cincizeci şi unu. Nu suntem căsătoriţi, iar fiicele tale nu mă pot suferi. Ce ecou crezi că va avea „mărunta" noastră veste? Lui Jack nu-i venea să creadă. Nu-i trecuse nici măcar o clipă prin minte ideea că Amanda şi-ar putea dori acest copil.

— Este vorba de viaţa noastră, nu de a lor… şi de viaţa copilului, Jack. Îmi ceri să ucid o fiinţă umană. Ochii ei erau acum plini de durere.

— La naiba. Era pentru prima dată când ridica vocea. Pentru numele lui Dumnezeu, fi rezonabilă, Amanda. Nici nu putem lua în discuţie o asemenea eventualitate.

— *Nu*-l omor. Nu se gândise încă ce-o să facă, dar pe neaşteptate ştiu, fără niciun dubiu, că nu voia să scape de sarcină.

— Deocamdată nu este un copil, Amanda. E un boţ de carne. Ai văzut doar ce arăta ecranul monitorului. Este un nimic. O ameninţare pentru echilibrul nostru şi pentru viaţa noastră în comun. Chiar nu înţelegi? Nu-l putem lăsa! De data aceasta, Jack ţipase. Amanda îi aruncă o privire scurtă, fără să rostească niciun cuvânt. *Eu,* cel puţin, nu sunt de acord, iar tu n-ai să mă poţi forţa! Am mai trecut prin aşa ceva şi nu m-am lăsat convins. N-o să mă oblige nimeni să am un copil tocmai la vârsta asta. *Trebuie* să avortezi. Simţea nevoia s-o scuture bine pe Amanda, pentru a o trezi la realitate. Dar, chiar şi în această stare de revoltă cumplită, n-ar fi fost capabil să-i facă vreun rău.

— Nu văd de ce te agiţi atât, Jack. Să ştii că nu sunt chiar atât de josnică încât să te forţez sau să te păcălesc pentru a te determina să te însori cu mine. Nici eu nu vreau să ne căsătorim. Dar, pe de altă parte, nici eu nu admit să fiu forţată să fac un lucru pe care nu-l doresc, numai fiindcă eşti prea laş pentru a face faţă realităţii. *Sunt* însărcinată, iar acesta *este* copilul nostru.

— Iar tu *eşti* nebună. Probabil că hormonii sunt de vină. Oh, Dumnezeule, nu-mi vine să cred! exclamă Jack, apăsând la maximum pedala de acceleraţie, pentru a se îndrepta spre locuinţa ei din Bel Air. Uite ce-i, spuse, uitându-se la ea, în timp ce maşina gonea pe Rodeo Drive: Poţi face orice doreşti, Amanda, dar pe mine nu mă interesează acest copil. N-am de gând să-mi pierd nopţile hrănindu-l, nici să merg pe la medici pentru durerile lui de urechi sau să-l însoţesc zilnic până la Little League[1]. Nu vreau să mă fac de râsul lumii, ducându-mă, la vârsta de nouăzeci de ani, să-l văd cum îşi primeşte diploma de absolvire a colegiului.

— Atunci, n-o să ai decât optzeci de ani. Optzeci şi doi, ca să fiu mai exactă. Realitatea e că dai dovadă de laşitate.

Vorbind, Amanda începuse să plângă. În încercarea sa de a-şi păstra calmul, Jack îşi argumentă atitudinea cât putu de logic.

— Draga mea… îmi dau seama ce simţi. Este un şoc. Iniţial, am crezut că ai o problemă gravă de sănătate, iar acum

am aflat că eşti însărcinată. Nu ai mintea limpede. Avortul este oribil. Ştiu. Înţeleg. Dar gândeşte-te ce-ar însemna să păstrezi copilul, fără să ţii cont de mine. Chiar vrei s-o iei de la capăt, să te confrunţi cu toate dificultăţile care decurg de aici? Doreşti să te înscrii în asociaţia automobilistică a vecinilor tăi, pentru a duce, regulat, toţi copiii din zonă la şcoală? Şi, asta la vârsta de şaizeci de ani?

— Se pare că tu, la vârsta asta, conduci foarte bine. Sunt convinsă că, dacă depun un efort, voi reuşi să-mi păstrez carnetul de conducere încă nouă ani. Oricum, n-am rămas însărcinată pentru că aşa aş fi vrut. N-a fost opţiunea mea şi nici a ta, ci a lui Dumnezeu. El este cel care ne-a dat acest cadou neaşteptat. Nu avem dreptul să-l respingem… Amanda plângea din nou. Se uita la Jack, sperând că-l va îndupleca. Dar, văzând că nu are nicio şansă, îşi lăsă capul în jos şi dădu drumul lacrimilor să-i curgă în voie pe obraji. Jack, nu pot s-o fac.

— Nu mi-ai spus niciodată că eşti credincioasă, zise el cu tristeţe, simţindu-se trădat. Îi era milă de ea. Dar asta nu-l împiedica să fie furios. Amanda nu avea niciun drept să-i facă aşa ceva. Dori n-ar fi procedat astfel.

— Simt că nu trebuie să renunţ la el. Este un simţământ foarte puternic… Deşi vorbise în şoaptă, cuvintele se auziră clar. Tocmai opriseră în faţa casei din Bel Air. Jack îşi întoarse capul spre ea.

— Iar eu nutresc convingerea că trebuie să renunţi la el. Orice mi-ai spune, n-o să mă poţi îndupleca. Nu mă voi implica în creşterea copilului. Nici nu vreau să aud de el. Dacă avortezi, voi fi alături de tine, te voi ţine în braţe, voi plânge o dată cu tine. Te voi iubi pe veci. Dar, la vârsta mea, nu accept să fiu forţat să cresc un copil.

— Există bărbaţi de vârsta ta care o fac. În special aici, în L. A. O jumătate dintre taţii pe care îi văd în faţa cabinetului ginecologului meu sunt mai vârstnici decât tine. Vin împreună cu soţiile lor, nişte tinerele de vreo treizeci de ani, toate arătând aşa… Amanda îşi completă fraza ducându-şi mâna la pântece.

Jack se crispă văzându-i gestul.

— Înseamnă că sunt senili. Hotărârea mea în această privinţă este foarte categorică, Amanda. Dacă păstrezi copilul, eu îmi iau tălpăşiţa.

— Atunci, la revedere, spuse Amanda, aruncându-i, pe neaşteptate, o privire duşmănoasă. Fă orice vrei cu viaţa ta. Dar nu-mi dicta mie ce să fac. Ăsta-i trupul meu şi copilul meu. De acum, nimic din ce-i al meu nu-ţi mai aparţine. Să te

ia naiba, Jack Watson. Întoarce-te la fluşturaticele tale caraghioase. Sper să le „însămânţezi” pe toate. O meriţi.

— Îţi mulţumesc pentru reprezentaţia asta teatrală, spuse Jack exact în momentul în care Amanda, dându-se jos din maşină, trânti portiera cu atâta forţă, încât toate obiectele dinăuntru zăngăniră. Apoi fugi spre casă fără a mai arunca nicio privire înapoi, descuie uşa şi se făcu nevăzută.

Cinci secunde mai târziu, din casă, Amanda auzi huruitul motorului maşinii care demarase în trombă. Aşezându-se în vestibul, ea plânse în hohote. Îl pierduse pe Jack. Pierduse totul… dar nu avea de gând să se dea bătută. Unica ei alternativă era să dea naştere copilului. Altă opţiune nu exista. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce-o să le spună fetelor ei?

9

Următoarele trei zile fură, pentru amândoi, un coşmar. Pentru prima dată după mulţi ani de colaborare, Jack ţipă la Gladdie. Secretara nu ştia ce i se întâmplase şefului său, dar bănuia că, indiferent despre ce ar fi fost vorba, acesta se afla într-un moment de răscruce pentru viaţa lui. Iar faptul că Amanda nu-l mai suna, nu-i scăpă din vedere. Jack nu voia nici măcar să răspundă telefoanelor date de Julie şi Paul. Nu dorea să vorbească cu nimeni.

Pe de altă parte, Amanda se încuiase în casă, comportându-se de parcă ar fi intrat într-o nouă perioadă de doliu. Louise trecu pe la ea împreună cu copiii, dar Amanda nu vru să le dea drumul să intre. Le spuse că are o migrenă. Într-adevăr, arăta groaznic.

— Ce s-a întâmplat cu mama? o întrebă Louise pe Jan, când o sună pentru a afla ce ştia despre Amanda. Însă Jan n-avea niciun fel de noutăţi. În schimb, aflase că nici socrul său nu voia să vorbească cu Paul. Poate că amatorii ăştia de sex s-au săturat unul de altul. Te implor, Doamne, zi-mi că este adevărat. Aleluia.

— Oh, haide, Lou, spuse Jan pe un ton mustrător.

Sora sa rămase surprinsă de această atitudine.

— Ce, ai trecut de partea lor?

— Nu, dar sunt oameni adulţi şi… tata nu mai este printre noi. Poate că au dreptul să facă ce doresc, atâta timp cât păstrează aparenţele.

— Ia mai lasă-mă în pace! Sunt dezgustători, spuse Louise fără menajamente.

— Ai uitat de toate prostiile alea pe care mi le-ai debitat după moartea tatei? Ştii tu care… Că mama ar trebui să trăiască aşa cum vrea, şi toate celelalte… Poate că nu avem dreptul să ne băgăm în viaţa ei. Şi poate că nu avem nici dreptul s-o dezaprobăm. De ce ne-am erija într-un fel de judecători infailibili?

— La naiba, Jan. Ce e cu tine? Descoperi religia? Discutăm despre mama ta. Despre o mamă care se comportă ca o stricată, care are o legătură amoroasă.

— Dar este o femeie singură, de peste cincizeci de ani. Are dreptul să facă ce vrea. Încep să cred că ne-am comportat cu toţii ca nişte ticăloşi atunci când ne-a vorbit de relaţia ei.

— Ei bine, eu rămân fermă pe poziţie. Şi sper că individul acela s-a descotorosit de ea.

— Poate că ea s-a descotorosit de el.

— Totul e s-o fi făcut careva.

Dar, pe la sfârşitul săptămânii, ambele fete începură să se neliniştească cu adevărat. Amanda nu discutase cu niciuna dintre ele. Şi nici nu fusese văzută de nimeni. Încuiată în casă, ea plângea tot timpul, fie din cauza emoţiilor, fie a şocului provocat de pierderea lui Jack. Avea senzaţia că viaţa i se sfârşise, dar, în acelaşi timp, se gândea peste măsură de tulburată la micuţa fiinţă pe care urma s-o aducă pe lume. Dar din păcate, nu se putea închipui trăind fără Jack. Şi nu mai primise nicio veste de la el. Nici măcar n-o sunase.

Acesta ţipa la toţi angajaţii care îi ieşeau în cale şi lucra zilnic până la miezul nopţii. Iar când ajungea acasă, nu făcea altceva decât să se aşeze pe canapea şi să se uite în gol, încercând să nu se gândească la Amanda şi la neaşteptata ei trădare. Tot nu-i venea să creadă. Cum de-i putuse face aşa ceva? Nu era vina ei că rămăsese însărcinată – poate, doar parţial – dar faptul că nu voia să scape de sarcină i se părea că echivalează cu o trădare îngrozitoare. Cea mai reprobabilă trădare, însă ori de câte ori se gândea la ea, îşi amintea pe neaşteptate de un cuvânt de-al ei sau de un gest… de felul în care arăta când făceau dragoste sau dimineaţa, când se trezea. În acele momente, îi simţea atât demult lipsa, încât avea senzaţia că va muri fără ea. Cu toate acestea, era ferm hotărât să n-o sune.

Dar nu se putea gândi decât la Amanda. Femeia asta îl înnebunea. Duminică dimineaţa, se plimbă pe plaja din Malibu timp de mai multe ore. Înotă, alergă şi stătu uitându-se la mare, gândindu-se la ea, până când îşi dădu seama că nu va putea suporta despărţirea. Trebuia s-o sune.

Toată după amiaza se luptă cu sine, cumpănind situaţia pe toate feţele, iar la ora opt seara o sună. Nu ştia ce să-i spună. Voia doar să-i audă vocea. Un minut, atâta tot. De văzut însă, era hotărât să n-o vadă. Nu mai avea niciun sens. Nu voia să se lase angrenat în această nebunie.

Dar ea conectase robotul telefonic. Şi nu ridică receptorul. De fapt, nici nu află de telefonul lui decât a doua zi dimineaţa, când ascultă înregistrarea. În ultima vreme, nu se mai deranja prea des să verifice ce telefoane primise. În primele zile care se scurseseră după cearta lor, ascultase banda regulat, din oră în oră. Pe la sfârşitul săptămânii însă, renunţase. Trecuseră deja opt zile de când nu se mai văzuseră. Şi după opt zile, în sfârşit, uite că o căutase. Aproape că nu-i venea să creadă. Începuse să creadă că Jack dispăruse pentru totdeauna din viaţa ei. Ascultă cu atenţie mesajul. După voce, Jack părea încordat, stânjenit. Îi spusese doar că vrea să se asigure că este sănătoasă. Apoi închisese telefonul. După ce şterse mesajul, Amanda se întoarse în pat. Nu voia decât să doarmă. Era

epuizată. Aşa se simţise şi în tinereţe când fusese însărcinată, numai că de data aceasta oboseala era mult mai pronunţată. Nu-şi dădea seama dacă trebuia s-o pună pe seama vârstei sau a supărării cauzate de cearta cu Jack. Oricum, indiferent de motiv, ajunsese să doarmă câte optsprezece ore pe zi.

Nu îl sună pe Jack. Marţi, acesta începu să se întrebe dacă Amanda îi primise mesajul. Poate că nu-i funcţiona robotul. Drept urmare, îi mai dădu un telefon, de data asta de la serviciu, în pauza dintre două întâlniri de afaceri. Şi îi spuse cam acelaşi lucru ca prima dată. Amanda ascultă banda chiar în acea seară, la o oră foarte târzie. Mirată, se întrebă de ce este atât de insistent. Ce rost mai avea? Doar îi explicase clar care este poziţia lui. Iar ea nu mai voia nici să-l vadă, nici să discute cu el. După ce-i ascultă mesajul, plângând, se duse în pat, cu un bol cu îngheţată în mână. Acum nu mai mânca decât îngheţată.

Singurele apeluri pe care le luă în seamă fură cele de la fiicele ei. Nevrând să le vadă, se gândise că este mai bine să vorbească cu ele la telefon. Ca atare, le sunase pentru a le spune că are gripă, că se tratează cu antibiotice, şi că o să treacă pe la ele când se va simţi mai bine.

Însă niciuna dintre fete n-o crezu.

— Minte, îi spuse Louise surorii sale, marţi, când o sună. După voce, nu mi se pare că ar avea probleme de sănătate. Mai degrabă o stare depresivă.

— Ce-ar fi s-o lăsăm în pace? îi sugeră Jan. Dar în seara aceea, ea îi împărtăşi lui Paul bănuiala că povestea de dragoste a părinţilor lor se încheiase. Şi el credea acelaşi lucru. Tatăl său era de nerecunoscut.

— M-am întâlnit cu el azi după amiază. Arată de parcă nu s-ar mai fi pieptănat de o săptămână. Iar, după cum se poartă, parcă ar avea de gând să ucidă pe cineva. Cred că Amanda i-a dat papucii.

— Poate că el i-a dat papucii, spuse Jan cu tristeţe, întrebându-se dacă nu cumva ei erau vinovaţi de despărţirea celor doi. În orice caz, ea se simţea vinovată. Mama sa nu meritase să fie astfel tratată de fiicele sale. Dar era prea târziu pentru a mai putea repara ceva.

În ziua următoare, când veni să facă curăţenie în casă, menajera o găsi pe Amanda uitându-se la televizor. Aceasta ajunsese să se uite cu regularitate la telenovelele şi talk show-urile consacrate femeilor ai căror bărbaţi se culcau cu vecina şi cu cel puţin două dintre surorile lor. Le urmărea printre lacrimi, mâncând îngheţată.

— O să mă îngraş, spuse într-o după amiază în timp ce se uita la televizor şi se pregătea să se înfrupte din îngheţată. Şi

ce dacă? îşi răspunse singură. Avea să devină foarte, foarte grasă şi niciun om cumsecade n-o să mai stea de vorbă cu ea. Foarte bine. Jack Watson era un ticălos. Probabil că îşi reluase viaţa lui de dinainte.

Dar Jack continua să ţipe la Gladdie şi să le facă zile fripte tuturor celorlalţi. Se împlineau două săptămâni de când se comporta aşa.

— Uite ce-i, nu vrei să-mi faci un serviciu? spuse Gladdie în cele din urmă. Era vineri după amiaza, ziua în care se împlineau cele două săptămâni de comportament nefiresc al şefului său. N-ai putea măcar să vorbeşti cu ea? Poate că aţi reuşi să lămuriţi lucrurile. În caz contrar, o să ne înnebuneşti. Toţi angajaţii de aici vor deveni, mulţumită ţie, dependenţi de tranchilizante. Sun-o, atâta tot.

— Ce te face să crezi că nu vorbesc cu ea? spuse Jack ruşinat, întrebându-se cum de ştia Gladdie, de fiecare dată, absolut totul. I se părea că secretara sa avea puteri paranormale, de medium.

— Te-ai mai uitat în oglindă, Jack? Te razi de două ori pe săptămână. Şi numai Dumnezeu ştie când te-ai pieptănat ultima dată. Ca să nu mai spun că de trei zile vii îmbrăcat în acelaşi costum. Ai început să arăţi ca un vagabond. Crede-mă, aspectul acesta dăunează afacerilor.

— Îmi pare rău. Am fost supărat, spuse el pe un ton sfârşit, care îi reflecta perfect starea de spirit. Parcă se simţea mai rău decât atunci când o pierduse pe Dori. Şi asta pentru că Amanda se afla aici, la numai câteva minute distanţă, amintindu-i încontinuu de dragostea pe care i-o purta. Da, asta era ticăloşenia, mai ales că nu voia să-i răspundă la telefon. Recunoştea, se purtase ca un monstru cu ea, dar o sunase deja de patru ori, şi Amanda nu reacţionase în niciun fel la mesajele pe care le lăsase. Oricum, nu vrea să discute cu mine, adăugă el cu tristeţe.

Gladdie îl bătu pe umăr, ca o mamă.

— Ba vrea, crede-mă. Probabil că ea arată şi mai rău ca tine. Nu vrei să-mi spui ce i-ai făcut? îl întrebă apoi, bănuind că ruptura dintre ei fusese cauzată de el. Altfel, Jack nu s-ar fi simţit atât de vinovat.

— Ai prefera să nu ştii, spuse el jenat.

— Probabil că ai dreptate, fu de acord Gladdie. Dar n-ai vrea să treci pe la ea ca s-o vezi?

— Nu mi-ar deschide uşa. La drept vorbind, de ce ar face-o? Am lăsat-o baltă exact atunci când a avut mai multă nevoie de mine… am ameninţat-o, Glad… sunt un mizerabil.

— Oricum, cred că tot te mai iubeşte. Aşa sunt femeile. Au o atitudine foarte tolerantă faţă de mizerabili. Unele chiar se

îndrăgostesc de ei. Du-te s-o vezi.

— Nu pot.

Jack arăta ca un copil îndărătnic. Exasperată, Gladdie îşi clătină capul.

— Te duc eu până acolo. Nu vreau decât să te văd intrând pe uşa ei.

— Bine, bine. S-o lăsăm pe mâine.

— Acum, spuse Gladdie, închizând registrul în care Jack îşi nota orarul întâlnirilor de afaceri. Nu mai ai nicio întâlnire. În plus, niciun angajat de aici nu te mai suportă. Fă-ne tuturor serviciul ăsta. Trebuie s-o vezi. Dacă nu, vin cu o petiţie semnată de întreg colectivul.

— Eşti ca scaiul. Zâmbindu-i, Jack se ridică de pe scaun. Deja arăta, parcă, mai bine. Ce m-aş face fără tine, adăugă privind-o cu afecţiune. Îţi mulţumesc. Dacă îmi trânteşte uşa în nas, mă întorc peste zece minute.

— O să aprind nişte lumânări, îi spuse Gladdie din spate, în timp ce el ieşi în grabă din birou, rugându-se ca Amanda să-l primească. Acum era nerăbdător să ajungă mai repede la ea, s-o vadă, să-i spună ce gândeşte. Luându-şi maşina, ajunse în Bel Air în mai puţin de cinci minute. Apăsă cu insistenţă pe butonul soneriei, însă Amanda nu-i răspunse. Nu avea cum să fie sigur dacă era acasă. Uşa garajului era încuiată, aşa încât nu putea vedea dacă maşina ei se afla înăuntru. Atunci, înconjură clădirea, ciocănind în geamurile dormitoarelor.

Din patul în care stătea, urmărind programul *Oprah,* Amanda îi auzi ciocăniturile.

Iniţial, crezu că zgomotele sunt făcute de o pasăre sau de o pisică, apoi intră în panică, gândindu-se că o fi vreun spărgător, care verifica dacă locuinţa era goală sau nu. Trebuia să sune la 911. Dar, mai întâi, se hotărî să meargă până la fereastra din baie, pentru a se uita printre draperii. Poate că vedea cine era afară. Ca atare, se deplasă până acolo în vârfurile picioarelor. Exact în clipa în care întinsese mâna spre butonul de alarmă al sistemului de securitate, îl văzu. Jack arăta groaznic. Stătea acolo, în curte, continuând să bată în geamul dormitorului ei.

Deschizând fereastra băii, ea îşi scoase capul afară.

— Ce faci? întrebă, conştientă că arăta la fel de rău ca el. Nu se mai obosise să se pieptene de câteva zile. Părul îi era prins la spate cu un elastic, aşa încâlcit cum îl lăsase, iar farduri nu mai folosise de la ultima lor întâlnire. Termină! strigă la Jack. O să-mi spargi geamul.

— Atunci, lasă-mă să intru, spuse el, zâmbindu-i. Se bucura atât demult că o vede… Era neîngrijită, însă lui i se părea foarte drăguţă. Parcă faţa i se mai rotunjise…

Ea îşi scutură capul.

— Nu vreau să te văd, spuse, închizând brusc fereastra. Atunci, el veni în dreptul ei şi se privi prin geam. Amandei nu-i venea să creadă că-l mai iubea atât demult şi că se bucura să-l vadă. Se detesta pentru ceea ce simţea. Pleacă! strigă, fluturându-şi ambele mâini pentru a-i da de înţeles ce voia. Dar el îşi lipi faţa de fereastră şi începu să facă mutre caraghioase. Fără să vrea, Amanda se trezi râzând.

— Haide, Amanda, te rog.

Ea se gândi câteva clipe, apoi se făcu nevăzută. Un minut mai târziu, o văzu ieşind pe uşa din spate, cu picioarele goale, îmbrăcată numai într-o cămaşă de noapte. Inima îi tresări.

— La ce oră ai ajuns să te culci? Era ora patru după amiază. Îşi aducea aminte de acea cămaşă de noapte, deşi, în nopţile petrecute alături de el, Amanda nu prea obişnuia să poarte aşa ceva.

— M-am băgat în pat acum două săptămâni. Acolo stau de atunci, mâncând îngheţată şi uitându-mă la *Oprah.* O să mă îngraş şi o să devin dezgustătoare, dar nu-mi pasă, spuse ea, în timp ce Jack o urma în bucătărie. Apoi Amanda se întoarse cu faţa spre el. După ochi, părea atât de vulnerabilă, încât Jack se simţi mişcat până în adâncul sufletului. Mirat, se întrebă din nou cum de putuse da dovadă de atâta prostie încât s-o părăsească. De ce-ai venit la mine? îl întrebă ea, aruncându-i o privire, care îi sfâşie inima lui Jack.

— Pentru că te iubesc, pentru că sunt un idiot… şi pentru că Gladdie m-a somat să vin aici, răspunse el, zâmbind sfios. Mi-a zis că nimeni nu mă mai poate suporta. M-am comportat îngrozitor. De ce nu m-ai sunat? întrebă apoi, făcând o figură de om adânc rănit.

Ridicând din umeri, Amanda deschise frigiderul.

— Vrei nişte îngheţată? întrebă ea, evitând răspunsul.

Îngheţata asta devenise o adevărată obsesie. Amuzat, Jack îşi aminti cum mâncase şi el îngheţată, stând alături de ea, în pat. Amândoi o preferau pe cea cu cafea.

— Nu mi-a mai rămas decât de vanilie, spuse Amanda.

— Nu se poate. În aceste două săptămâni, ai mâncat tot ce aveai în casă? Jack era, realmente, îngrijorat. Amanda tocmai se apucase să umple două boluri cu îngheţată de vanilie. Nu este bine pentru copil, adăugă el.

— Ce-ţi pasă? spuse ea, privindu-l direct în ochi. E o dovadă de prefăcătorie din partea ta, nu crezi? Dacă tot ai vrut să-l omor…

După ce Amanda îi întinse lui Jack un bol cu îngheţată, se aşezară amândoi la masa din bucătărie.

— N-am vrut să-l *omori.* Am vrut doar să ne păstrăm sănătatea mintală, modul de viaţă… da, este adevărat, totul pe socoteala ta… Am fost un ticălos, conchise el, trist. Îmi pare rău, Amanda. Împingând bolul cu îngheţată într-o parte, Jack rămase tăcut pe scaunul care se găsea în faţa Amandei. Ea îl privi lung, fără să spună nimic. Am fost şocat, asta-i tot. Nu m-am aşteptat la o asemenea veste.

În realitate, nu era vorba doar de şoc. Amanda ştia bine lucrul ăsta. Oricum, ea zâmbi.

— Nici eu nu m-am aşteptat. Dintr-o singură lovitură, ea pierduse un bărbat şi se alesese cu un copil. Or, nu se aşteptase nici la una, nici la cealaltă. Şi nici nu le dorise. Îmi pare foarte rău, Jack.

El se întinse peste masă pentru a o lua de mână.

— Nu este vina ta… adică, nu pe de-a-ntregul… Era convins că Amanda nu îl minţise. Nici unuia dintre ei nu-i trecuse prin minte ideea – cel puţin, nu la modul serios – că ea ar fi putut rămâne însărcinată. Pur şi simplu, respinseseră de la bun început această posibilitate. Cum te simţi?

— Grasă, spuse ea, râzând. Cred că am luat vreo trei kilograme tot mâncând îngheţată.

— Nu se vede. Totuşi, o schimbare exista. Tenul îi devenise mai catifelat, iar ochii căpătaseră o strălucire deosebită. Jack îşi amintea că observase aceste modificări şi la soţia lui, când îi purtase în pântece pe cei doi copii ai lor. Da, asta era. La fel ca soţia lui, Amanda parcă începuse să strălucească. Arăţi minunat, adăugă.

— Probabil din cauza coafurii, spuse Amanda, zâmbind cu tristeţe. Abia când îl văzu pe Jack, îşi dădu seama cât de mult îi simţise lipsa. Nu ştia care era motivul vizitei lui, dar presupunea că voia să preîntâmpine o despărţire urâtă. Da, poate că, într-adevăr, aşa era mai bine. În felul acesta se deschidea o cale pentru ca, într-o bună zi, în ciuda reacţiei pe care o avusese la primirea veştii, Jack să poată veni să-şi vadă copilul.

— Ai vrea să cinezi împreună cu mine în oraş?… Poate la Cele 31 de Arome sau la Ben şi Jerry's… îi propuse Jack, privind-o cu sfiiciune.

— Ce rost are?

— Ţi-am dus lipsa. În ultimele două săptămâni, parcă am înnebunit. Mă şi mir că Gladdie nu a plecat, lăsându-mă cu treburile baltă.

— Nici eu n-am dus-o prea bine. N-am tăcut altceva decât să dorm şi să mănânc îngheţată. Şi să plâng în timpul programelor difuzate la televizor.

— Mi-aş fi dorit să fiu lângă tine.

— Şi eu, murmură Amanda cu o voce moale, îndepărtându-şi privirile de la el. I se părea dureros să-l vadă. Aproape insuportabil de dureros.

Jack se ridică de pe scaun şi ocoli masa.

— Te iubesc, Amanda… Aş vrea să mă întorc, dacă nu e prea târziu. Îţi promit că n-o să mă mai comport ca un ticălos. Fac orice doreşti. Poţi să laşi copilul. O să-i cumpăr botoşei. Iar ţie o să-ţi aduc îngheţată. Numai să nu te pierd…

În timp ce vorbise, în ochii lui Jack apărură câteva lacrimi. Amanda îşi ridică privirile spre el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Vorbeşti serios?

— Despre îngheţată? Îţi jur că o să-ţi cumpăr… Da, vorbesc serios. Nu am de gând să te las să treci singură prin încercarea asta. Cred că eşti nebună, însă te iubesc. În plus, Dumnezeu să mă ajute, dar copilul ăsta este şi al meu. Nu-ţi cer decât să nu râzi de mine atunci când, din cauza agitaţiei, mi se va accentua sindromul Alzheimer[2] şi voi împinge căruciorul prin mijlocul carosabilului, printre maşini. Să-mi iei o doică, la nevoie.

— Îţi iau orice vrei, spuse Amanda, ridicându-se de pe scaun. Jack o strânse la piept. Te iubesc atât demult, adăugă ea. Am crezut că o să mor fără tine.

— Şi eu, zise el, strângând-o mai tare în braţe. Dumnezeule, Amanda… nu vreau să te pierd. Apoi, vizibil îngrijorat, Jack o întrebă dacă, după părerea ei, trebuiau să se căsătorească.

— Nu eşti obligat, răspunse ea scuturându-şi capul, în timp ce se îndreptau încet spre dormitor. Nu mă aştept să iei o astfel de hotărâre.

— Nu, dar poate că puştiul se aşteaptă. Nu crezi că ar trebui să-l întrebăm?

— De unde ştii că este puşti, şi nu puştoaică.

— Haide să nu discutăm despre chestia asta. Deci, ne căsătorim? Era pregătit să facă orice i-ar fi cerut Amanda, însă ea îl luă prin surprindere cu răspunsul pe care i-l dădu.

— Mai bine nu. Nu suntem nevoiţi. Nu există nicio lege care să ne impună lucrul acesta. Poate mai târziu… Haide să vedem întâi cum evoluează relaţiile dintre noi.

— Sunteţi foarte modernă, doamnă Kingston.

— Nu, nu sunt modernă. Sunt îndrăgostită de tine, atâta tot.

O dată ajunşi în dormitor, Jack o luă în braţe şi o sărută. În sfârşit, s-a întors, gândi ea. De acum înainte n-o să-l mai lase niciodată să plece. Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă cu ei, cămaşa de noapte a Amandei ateriză pe podea, alături de hainele lui Jack. O clipă mai târziu, se aflau în patul în care făcuseră dragoste prima dată. Probabil că acolo concepuseră copilul. Dar, spre deosebire de data trecută, patul acesta nu-i

mai aparţinea lui Matthew sau altcuiva, ci era al *lui*, al *lor*, de fapt. Şi, în timp ce făcu dragoste cu ea, Jack deveni conştient de intensitatea sentimentelor sale faţă de Amanda.

În acea noapte stătură unul în braţele celuilalt, discutând ce trebuie să facă. Se întrebau cum o să le dea copiilor vestea cea mare.

— Abia aştept să le-o împărtăşesc, spuse Jack, râzând. Dacă ai crezut că cina pe care ai pregătit-o data trecută a fost nereuşită, ai răbdare s-o vezi pe următoarea.

Amanda nu se putu abţine să nu râdă şi ea. Ar fi fost imposibil să-ţi păstrezi seriozitatea. Apoi, întorcându-se zâmbitoare spre Jack, îl întrebă cât de mult o iubeşte.

— Mai mult decât îţi poţi da seama, mai mult decât viaţa. De ce? Ce idee ţi-a trecut prin minte?

— Mă întrebam dacă mă iubeşti suficient de mult ca să-mi aduci un bol cu îngheţată.

Jack se uită la ea, izbucni în râs, apoi se ridică într-un cot.

— Poate că ar trebui să mutăm frigiderul în dormitor.

— Ce idee minunată! Amanda râse. Apoi el o sărută din nou şi uitară de toate. Avea să mai treacă mult timp înainte ca unul dintre ei să-şi aducă aminte de îngheţată.

10

De data aceasta, nu-şi mai făcură iluzii în privinţa capacităţii copiilor lor de a se bucura pentru ei. Iar Amanda se decise, atunci când făcu planul împreună cu Jack, să nu-i invite la cină. Aveau de gând să le ofere doar un cocteil. Întrevederea urma să fie scurtă, la obiect, şi, mai mult ca sigur, penibilă. Dar erau hotărâţi să facă anunţul în faţa tuturor copiilor strânşi laolaltă. După aceea, tavanul avea să se prăbuşească peste ei. Însă măcar acum ştiau amândoi la ce să se aştepte.

Toţi invitaţii sosiră la ora şase şi un sfert fix. Julie era degajată, Jan şi Louise tensionate, Paul mai cordial decât de obicei faţă de tatăl său. Purtaseră deja o discuţie între ei şi se pregătiseră să facă faţă acestei întruniri de familie. Ei bănuiau că Jack şi Amanda urmau să-i anunţe că se căsătoresc. Nu se bucurau – Louise chiar afirmase că ea va încerca s-o convingă pe mama sa să renunţe la această idee dar măcar ştiau, la fel ca şi gazdele lor, la ce să se aştepte.

Se aşezară cu toţii în camera de zi. Jack servi băuturile. El îşi turnă nişte whisky, ceilalţi optară pentru vin. Amanda nu vru nimic. Iar Louise ceru un pahar de apă. Ea fu cea care se decise să ia taurul de coarne, în timp ce tot restul invitaţilor aşteptau politicoşi.

— Bine, spuse ea cu dezinvoltură. Când are loc cununia?

— Nu va avea loc nicio cununie, răspunse Amanda calmă. Nu ne căsătorim. Cel puţin, nu acum. Ne-am hotărât să mai aşteptăm o vreme. Dar vrem să ştiţi că sunt însărcinată.

Tăcerea care se lăsă fu atât de profundă, încât Amanda ar fi putut auzi zgomotul produs de un ac care ar fi căzut pe jos. Louise rămase cu privirile aţintite la mama sa. Faţa i se făcuse albă ca varul.

— Spune-mi că e o glumă. Aminteşte-mi că am uitat să mă uit în calendar, că, de fapt, este ziua de 1 aprilie şi că sunt victima unei păcăleli. Spune-mi că nu-i adevărat.

— Ba da. Vestea ne-a luat şi pe noi prin surprindere. Dar asta e situaţia. Nu are niciun sens să ne ascundem după deget. Copilul se va naşte în luna octombrie. Amanda îi aruncă o privire scurtă lui Jack. Acesta îşi ridică degetele mari de la mâini. Voia să-i spună că se descurca bine. Şi aşa şi era. Copiii avură nevoie de cinci minute ca să poată reacţiona în vreun fel.

— Să înţeleg că ai eliminat posibilitatea avortului? Ca de obicei, dintre fetele Amandei, Louise juca rolul de purtătoare de cuvânt. Jan era atât de şocată, încât amuţise. Până şi Julie

amuţise de astă dată. Iar Paul îi arunca priviri furioase tatălui său.

— Aşa e, n-am de gând să fac un avort. Am discutat problema, spuse Amanda, trunchind puţin adevărul, dar eu nu vreau să renunţ la copil. La vârsta mea, acesta este un fel de cadou, pe care mi-ar plăcea să-l păstrez. Îmi dau seama în ce situaţie dificilă vă pun. Şi eu am fost derutată, dar, după cum v-am spus, asta este, copii… nu sunt decât o fiinţă omenească…

Ochii Amandei erau înlăcrimaţi. Jack traversă încăperea, se aşeză lângă ea şi îi înlănţui umerii cu braţul.

— Cred că mama voastră are mult curaj. Majoritatea femeilor de vârsta ei nu s-ar încumeta să ia o asemenea decizie.

— După părerea mea, mama nu are curaj, ci o doagă lipsă, spuse Louise, ridicându-se şi făcându-i un semn grăitor soţului său, care îi urmă imediat exemplul. Sunteţi ţicniţi. Mamă, cred că amândoi v-aţi senilizat.

Mergeţi până în pânzele albe pentru a reuşi să ne puneţi în situaţii cât mai penibile. Nici nu vreau să mă gândesc ce părere ar fi avut tata despre chestia asta. Îmi este imposibil să mă gândesc la aşa ceva.

— Louise, el nu este aici pentru a-şi spune părerea, spuse Amanda, calmă. Asta e viaţa mea.

— Şi a noastră, dacă dai vreun ban pe ea.

Înainte ca Louise să termine de vorbit, auziră cu toţii hohotele de plâns ale lui Jan. Aceasta se ridicase în picioare, iar acum îşi privea mama cu ură.

— Nu-mi vine să cred că mi-ai făcut una ca asta, mamă. Eu nu pot avea copii. În schimb, tu te făleşti în faţa tuturor că mai eşti în stare să dai naştere unuia. Cât de crudă poţi fi? Şi cât de decăzută! Cum ai putut să ne faci aşa ceva?

Judecând după expresia întipărită pe chipul lui Paul, era clar că acesta îi dădea întru totul dreptate soţiei sale. Cele două fiice ale Amandei se îndreptară spre uşă, împreună cu bărbaţii lor, fără a mai rosti un cuvânt. Jan era atât de distrusă, încât mergea sprijinindu-şi aproape toată greutatea trupului de soţul ei. Amanda încercă să se apropie de ea, dar Paul o opri.

— De ce nu ne lăsaţi în pace? V-aş sfătui să vă schimbaţi tactica, păstrând veştile bune doar pentru voi. Ce vreţi de la noi? Vărsare de sânge? Felicitări? Ei bine, vă înşelaţi amândoi. Cum crezi că se simte Jan?

— Văd cum se simte, spuse Amanda, cu ochii în lacrimi. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este s-o rănesc. Dar, pur şi simplu, asta s-a întâmplat. E vorba de vieţile noastre, de problema noastră, de copilul nostru.

— În regulă, atunci. Vă urez noroc. Apropo, tată, să nu ne inviţi la botez, adăugă Paul, aruncându-i o privire furioasă lui Jack. N-o să venim.

Ieşiră trântind uşa în urma lor. Amanda plânse în braţele lui Jack, sub privirile lui Julie. De astă dată, fiica acestuia fusese foarte tăcută. Când Amanda se aşeză, ea li se adresă amândurora. Dar, după felul cum vorbea, era clar că nu-şi revenise din surpriză.

— Îmi pare rău, tată. Îmi pare rău pentru amândoi. Ştiu că nu vă este uşor. Pentru noi toţi, e o schimbare mult prea bruscă. Asta nu înseamnă că – cine ştie? – până la urmă acest copil nu se va dovedi o binecuvântare. Eu aşa sper.

— Şi eu, spuse Jack încet, uitându-se la Amanda. Cu siguranţă, iubita sa o apucase pe un drum extrem de accidentat atunci când se hotărâse să păstreze copilul, însă fusese în deplină cunoştinţă de cauză. Şi, oricum, se aşteptaseră ca această întrunire de familie să fie dificilă. Despărţirea de Julie şi de soţul ei fu lipsită de incidente. După plecarea lor, Amanda şi Jack se uitară tăcuţi unul la altul.

— Ştiai că vor reacţiona în felul acesta, spuse el pe un ton blând.

— Ştiam, zise ea, suspinând. Dar întotdeauna există un sâmbure de speranţă. Mi-a fost imposibil să nu-mi imaginez că vor sări în sus de bucurie şi că mă vor lua în braţe, ca atunci când au fost micuţe, micuţe de tot, spunându-mi că totul e în regulă, că mă consideră extraordinară. În schimb, ca toţi copiii, fiicele mele mă judecă în permanenţă, sunt supărate pe mine, îşi închipuie că, orice aş face, greşesc, că am procedat într-un anume fel numai pentru a le chinui. E ca şi cum, părinte fiind, singura ta menire este să duci o existenţă conformă cu doleanţele lor. Dacă faci un pas neaşteptat ori numai deviat de la traiectoria pe care ţi-o impun, se înfurie. De ce oare copiii, indiferent de vârstă, nu manifestă niciodată compasiune pentru părinţii lor?

— Poate că nu meritǎm, spuse Jack, cu un aer obosit. Poate că ne consideră egoişti. Şi uneori chiar suntem. Dar avem dreptul să fim. Când au fost mici, le-am dat tot ce am avut. Când, în sfârşit, credem că ne-a venit şi nouă rândul să primim ceva de la ei, ne întorc spatele şi ne spun că facem o gravă eroare. Din punctul lor de vedere, vremea noastră a trecut. Cred că trebuie să-ţi vezi de treaba ta, aşa cum ai intenţionat de la bun început. Organizează-ţi viaţa aşa cum doreşti. Dacă acceptă situaţia, este perfect. Dacă nu sunt în stare, lasă-i în pace. Nu putem renunţa la anii pe care îi mai avem de trăit, de dragul lor. Sunt deprimat dintr-un sigur motiv: c-o vom lua din nou de la capăt, cu un alt copil. Voi ajunge în amurgul vieţii

având lângă mine un afurisit mic, care îmi va spune că sunt un ticălos şi că i-am distrus tinereţea pentru că mă culc în continuare cu mama lui. Şi, crede-mă, chiar că o să mă culc cu tine. Am de gând să facem dragoste până când voi fi aruncat cu lopata la gunoi. Dar dacă mai rămâi vreodată însărcinată, jur că nu mă mai ating de tine. Te rog să iei anticoncepţionale până la vârsta de optzeci de ani.

Amanda nu se putu abţine să nu izbucnească în râs. Dar, într-o oarecare măsură, Jack avea dreptate. Copiii credeau, într-adevăr, că părinţii le datorau absolut totul, în timp ce ei nu-şi asumau nicio obligaţie faţă de aceştia. Iată o teorie interesantă.

— Îmi pare foarte rău de Jan, spuse ea, solemnă. Fata făcuse nişte reflecţii extrem de dureroase, care exprimaseră chinurile ei sufleteşti.

— Şi mie. Am avut senzaţia că Paul ar fi vrut să mă omoare. Parcă aş fi făcut chestia asta doar pentru a-mi demonstra virilitatea şi a-l pune într-o situaţie penibilă. Dumnezeule, aş da orice ca să aibă şi ei un copil.

— Şi eu, spuse Amanda.

Apoi, pentru a-şi alunga din minte aceste gânduri, Jack o invită la cină în oraş. Pentru moment, renunţaseră la mâncărurile thailandeze. Amanda nici măcar nu se putea gândi la ele fără să simtă arsuri la stomac.

În seara aceea se întinseră în pat şi purtară o discuţie foarte lungă. În cele din urmă, Jack adormi. Amanda, în schimb, nu reuşi. Ridicându-se din pat, ea îşi încălzi nişte lapte, îl amestecă cu ceai de muşeţel şi îl bău. Dar băutura nu izbuti s-o calmeze. Gândindu-se la Jan şi la afirmaţiile făcute de ea, avu toată noaptea parte de un somn neliniştit, cu nenumărate întreruperi. Iar a doua zi dimineaţa, în timpul micului dejun, se uită posacă la Jack.

— Vreau să-ţi zic ceva, îi spuse.

El îşi ridică privirile. Amanda părea obosită.

— Te simţi bine? întotdeauna îşi făcea griji pentru ea. În plus, acum mai intervenise şi copilul…

— Perfect, îl asigură ea, deşi, după aspect, nu s-ar fi putut spune că se simţea, într-adevăr, bine. Noaptea trecută mi-a venit o idee.

— În situaţia în care te afli, chestia asta ar putea fi periculoasă. Probabil că vrei să cumpăr toate acţiunile restaurantului Häagen-Dazs sau ale localului Ben şi Jerry’s.

— Vorbesc serios.

— Şi eu. Le cumpăr acţiunile. Eşti cea mai mare consumatoare de îngheţată din vestul Munţilor Rocky. Deşi era însărcinată de numai trei luni, Amanda se îngrăşase deja cu

patru kilograme. Bine, bine, hai să fim serioşi. Ce idee ţi-a venit?

Incapabilă să scoată o vorbă, Amanda izbucni în plâns. Jack îşi dădu seama că problema era foarte serioasă. Dar ea nu-i vorbi decât de Jan, de Paul, de ceea ce spuseseră aceştia în ziua anterioară şi de durerea pe care i-o pricinuiseră cuvintele lor.

— Draga mea, şi pe mine m-au supărat. Însă nu putem face nimic. Vor fi nevoiţi să accepte situaţia.

— Am îndoieli serioase. Tocmai de aici mi-a venit ideea… Tu, Jack, oricum nu-ţi doreşti acest copil. Poate că, într-adevăr, suntem prea vârstnici. Acesta ar putea fi cadoul nostru pentru ei. Vreau să le dau lor copilul.

Jack rămase înmărmurit.

— Vorbeşti serios? Vrei să le cedezi copilul?

Plângând, Amanda dădu aprobator din cap. Jack o strânse la piept.

— Eu nu cred că ar trebui să faci aşa ceva. Este copilul tău. Copilul nostru, de fapt. O să-ţi vină foarte greu să renunţi la el de îndată ce va vedea lumina zilei.

— Nu-mi pasă. Vreau s-o fac pentru Jan şi pentru Paul. Eşti de acord?

— Poţi face orice doreşti. Este un gest neobişnuit, care va fi comentat de toţi, dar… cine îi va lua în seamă? Dacă vrei să faci aşa ceva, şi dacă acceptă şi ei, n-am nimic împotrivă.

— Întâi, am vrut să discut cu tine.

Jack dădu din cap.

— Cred că este cel mai extraordinar cadou pe care îl poţi face copiilor noştri. Din moment ce Paul este atât de pornit împotriva adopţiilor, el va soluţiona problema genelor. Vreau doar să fiu sigur că eşti în stare să renunţi la prunc.

— Bineînţeles că da. Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să discut cu Jan chiar în dimineaţa asta. Îmi promiţi că o să-l suni pe Paul?

— Sigur că da. O să-l invit să luăm prânzul împreună. Asta, dacă va accepta să mă vadă.

— O să stau de vorbă cu Jan şi o s-o rog să-i telefoneze ca să-l anunţe că este o problemă importanţă.

— Eşti o femeie extraordinară, draga mea. Plină de surprize şi de daruri dintre cele mai rare.

Ceva mai târziu, Jack plecă la magazin. Rămasă singură, Amanda îşi luă maşina şi se grăbi să ajungă acasă la fiica sa înainte ca Jan să se ducă la galeria de artă unde lucra. Jan fu atât de surprinsă de această vizită matinală, încât, în ciuda faptului că n-ar fi dorit s-o primească pe mama sa, deschise uşa. Iar când Amanda îi vorbi de ideea sa, ambele femei se

aşezară şi începură să plângă. În primul moment, Jan îi refuză oferta, dar, după o discuţie destul de lungă cu Amanda, ajunse să-şi dorească acel copil din tot sufletul.

— Chiar vrei să faci asta pentru mine, mamă?

— Da, vreau, răspunse Amanda cu fermitate, ştergându-şi ochii şi zâmbindu-i fiicei sale. Vreau să-ţi ofer acest copil. Este cea mai fierbinte dorinţă a mea.

— Şi dacă te răzgândeşti? Sau dacă se răzgândeşte Jack?

— Dacă v-am dat cuvântul, o să ni-l respectăm. Amândoi dorim ca acest copil să fie al vostru. Chiar foarte mult. Sperăm să-l acceptaţi.

— O să vorbesc cu Paul. Entuziasmată, Jan alergă imediat spre telefon. Şi fu surprinsă să afle că soţul său ştia ceva despre problema pusă în discuţie, deoarece Jack îl sunase deja ca să-l invite la masă. Restul explicaţiilor i le dădu Jan. Paul o ascultă cu lacrimi în ochi.

— Nu-mi vine să cred că vor face gestul ăsta, murmură el. De ce?

— Pentru că ne iubesc, răspunse Jan, începând din nou să plângă. Amanda venise lângă ea. Mama spune că putem asista amândoi la naşterea copilului, care va fi al nostru chiar din acea clipă.

— Şi dacă se răzgândesc?

— Nu cred că se vor răzgândi, Paul. Mama vrea cu tot dinadinsul să ni-l cedeze.

— O să mai vorbim despre asta, spuse Paul, temându-se să-şi facă speranţe prea mari. Dar după masa luată împreună cu tatăl său şi după ce purtă în cursul serii o discuţie cu Jan, se linişti. În dimineaţa următoare, ei îşi sunară părinţii pentru a-i anunţa că le acceptă oferta. Amândoi jubilau de bucurie. Iar Amanda era fericită că făcuse un gest minunat, pe care ştia că nu-l va regreta niciodată.

— Mă uimeşti, spuse Jack, privind-o cu admiraţie. Sper că n-o să-ţi pară rău.

— În niciun caz. Sunt absolut sigură că vreau să fac lucrul ăsta. Nu-mi pasă cât demult îl voi iubi pe copilul acesta. Trebuie să fie al lor. În fond, s-ar putea să ai dreptate. La şaizeci de ani, o să fiu prea bătrână pentru a mă mai înscrie în asociaţia automobilistică a vecinilor mei.

— Vei fi adorabilă la orice vârstă. În orice caz, vei putea vedea copilul oricând vei dori. Jack ştia că Amandei nu-i va fi uşor să dea cu ochii de el. Dar, alungând acest gând, se simţi străfulgerat de o idee: Ce-ar fi să plecăm undeva? Doar noi doi, într-o scurtă vacanţă. Ce-ai zice de Paris?

— Uau! Mi-ar plăcea.

Şi fetele îi propuseseră s-o ducă la Paris, dar acest lucru se întâmplase în cursul verii anterioare, când nu avusese dispoziţia necesară pentru o astfel de călătorie. Acum era cu totul altceva. Nimic nu i-ar fi făcut o plăcere mai mare decât un drum până la Paris, împreună cu Jack Watson.

Plecară spre capitala Franţei în iunie, când Amanda se afla la jumătatea celei de-a şasea luni de sarcină. Se instalară la hotelul Ritz şi se distrară de minune. Cinau în oraş, în fiecare seară, făceau cumpărături, vizionau spectacole de balet şi se plimbau prin tot Parisul. Amanda nu se simţise niciodată atât de bine. În ciuda cantităţilor mari de îngheţată pe care le mânca, nu se mai îngrăşă prea mult. Lui Jack i se părea că arăta superb. Ceea ce se spunea despre femeile însărcinate, că ar fi frumoase, era perfect valabil în cazul ei. Ea regreta doar că nu-şi putea cumpăra nişte haine mai acătării pe perioada sarcinii.

— O să revenim aici în luna noiembrie, îţi promit. Jack se temea ca nu cumva Amanda să aibă o nouă cădere psihică după naştere. Continua să fie convins că îi va fi dificil să renunţe la copil, deşi ea rămăsese neclintită în hotărârea pe care o luase.

După ce-şi încheiară sejurul la Paris, în drum spre casă, se opriră pentru câteva zile la Londra. Iar în luna iulie, Jack o duse până la lacul Tahoe. În schimb, în august, medicul îi spuse Amandei că nu mai are voie să călătorească. Se afla la jumătatea celei de-a opta luni de sarcină, iar fătul era foarte dezvoltat. Medicul se temea că naşterea va fi prematură.

— Ceilalţi doi copii ai mei s-au născut mai târziu decât ar fi trebuit, spuse ea cu îndrăzneală.

Obstetricianul izbucni în râs.

— Ce vârstă aveaţi pe atunci?

— Bine, bine. O să fiu cuminte. Vă promit.

Se ştia deja că avea un băieţel sănătos. Înainte de a pleca în Europa, Amanda fusese supusă unei diagnoze genetice. Şi, de atunci, Jan şi Paul înnebuneau căutându-i un nume potrivit. Doar Louise continua să păstreze tăcerea, vorbind numai rareori cu mama sa.

— Îşi va reveni, o asigură Jack pe Amanda. El nu voia decât s-o vadă fericită, aşa încât făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să-i distragă atenţia. Însă Amanda nu se mai putea gândi decât la copil. Voia să-i cumpere costumaşe, ursuleţi din pluş, pătuţ, lenjerie de corp minusculă, munţi întregi de scutece. Mergea la cumpărături aproape zilnic, insistând, ori de câte ori era posibil, ca Jack s-o însoţească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vor crede oamenii? Eu par a fi bunicul copilului. Dacă vreun cunoscut îl întreba

pentru cine sunt acele lucruşoare, spunea că pentru nepotul lui.

— În cazul acesta, eu ce sunt? Fiica ta?

— Ce-ai zice să-mi fi nevastă? Doar ştii, se poate aranja. Se împliniseră opt luni de când erau împreună. Cu toate acestea, ori de câte ori Jack îi pomenea de căsătorie, Amanda se făcea că nu aude. În acea perioadă, nu se gândea decât la copil. Îl obliga pe Jack să vină cu ea până şi la medic.

Prima dată când se duse acolo, peste măsură de jenat, Jack simţi nevoia să-şi pună o mască şi să se furişeze pe uşă afară. Totuşi, rămase pe loc. În schimb, îşi vârî nasul într-un ziar, prefăcându-se că n-o cunoştea pe Amanda.

— Nu intru în cabinet, murmură din spatele cunoscutului *Los Angeles Times.* Avea senzaţia că toţi cei care se aflau în sala de aşteptare nu depăşeau vârsta de paisprezece ani. Parcă s-ar fi aflat într-o tabără de vară pentru tinere mame necăsătorite. Toate pacientele păreau nişte fetiţe frumoase din Beverly Hills, cu păr blond şi fuste scurte. Văzându-le, se simţea tentat să le ofere bomboane.

— Nu fi ridicol. Medicul o să asculte bătăile inimii fătului. Este emoţionant, răspunse Amanda, tot în şoaptă.

Jack aruncă o privire furişă pe după ziar. În faţa lui se afla un băiat îmbrăcat cu o pereche de blue jeans. După aspect, părea un actor precoce.

— O să-mi povesteşti cum a fost. Te aştept în maşină, spuse el cu fermitate. Dar Amanda fu atât de dezamăgită când îl văzu că vrea să plece, încât Jack se aşeză din nou, cu o expresie ruşinată întipărită pe faţă. Băiatul în blue jeans îl întrebă dacă acesta era primul lui copil. Copiii mei sunt de seama ta, răspunse Jack pe un ton jalnic. Atunci, băiatul se lăudă că el are douăzeci şi trei de ani şi că aştepta venirea pe lume a celui de-al doilea copil al său. Apoi le spuse că în familia lor se mai născuseră doi, chiar cu un an în urmă, care aparţineau tatălui şi mamei sale vitrege.

— Tata are şaizeci şi cinci de ani, adăugă băiatul, zâmbind cu gura până la urechi.

— Şi a supravieţuit evenimentului?

— Da. Au gemeni. Făcuţi „in vitro”. Doi ani au încercat să conceapă un copil. Mama mea vitregă are patruzeci de ani.

— Norocoşi tipi, spuse Jack crispat. Iar ceva mai târziu, când ajunseră în cabinet, îi şopti Amandei că oamenii au înnebunit de-a binelea. De ce ar vrea un bărbat de şaizeci şi cinci de ani să aibă copii? Imaginează-ţi… să-i faci „in vitro”! Măcar noi ne-am simţit bine atunci când l-am conceput.

— Vrei să mai încercăm? glumi Amanda.

Jack îşi roti ochii spre tavan. Dar când medicul îi dădu stetoscopul şi auzi bătăile inimii fătului, până şi el se simţi

emoţionat. Pe neaşteptate, copilul acela i se păru atât de real, încât începu să lăcrimeze.

— Ăsta-i nepotul meu! exclamă cu o voce cam puternică, deoarece stetoscopul din urechi îi dădea senzaţia că vorbeşte încet.

— Aşadar, domnul este tatăl dumneavoastră? o întrebă medicul pe Amanda, foarte derutat. Am crezut că e soţul.

— Soţul meu a murit cu un an şi jumătate în urmă, spuse Amanda.

Pe faţa medicului apăru un zâmbet binevoitor. Ca toţi locuitorii din Beverly Hills, şi aceşti oameni erau cam excentrici.

Dar copilul se dezvolta perfect, or asta conta în primul rând. În drum spre Julie's, Jack nu vorbi decât despre copil.

— Data viitoare trebuie să-i aducem pe Jan şi pe Paul, spuse el.

Amanda îi dădu dreptate. Se bucura văzându-l pe Jack atât de entuziasmat. În ultima vreme, ea trebuia să vină săptămânal la medic, deoarece acesta voia s-o ţină sub strictă observaţie, în eventualitatea în care naşterea ar fi prematură. Lui Jack i se părea că pântecul ei era enorm. Nu-şi amintea ca vreunul dintre copiii lui să fi fost atât de dezvoltat. Dar poate că impresia lui se datora faptului că Amanda era mai zveltă decât fosta lui soţie.

În orice caz, pentru el, orele Lamaze[3] au reprezentat cea mai groaznică experienţă din acea perioadă. La cursuri participau douăsprezece cupluri – majoritatea cu pantaloni scurţi, şosete şi bărbi – care se tolăneau confortabil pe podeaua sălii de conferinţe a spitalului Cedars Sinai. Deoarece avusese mai înainte o întâlnire de afaceri, Jack se prezentase la prima oră de curs îmbrăcat într-un costum Brioni, cu cămaşă şi cravată, motiv pentru care ceilalţi îl priviră de parcă ar fi fost un extraterestru. Amanda se afla deja acolo. Îl aştepta, aparent foarte degajată în pantalonii ei scurţi de culoare albă şi în tricoul imens, roz. Sandalele îi scoteau la iveală unghiile îngrijite. Arăta ca un manechin. Participanţii la curs erau prea tineri pentru a-şi da seama că fusese actriţă. Din cauza vremii toride, Jack ajunsese acolo transpirat şi epuizat.

— Scuză-mă că am întârziat, dragă. N-am putut să mă descotorosesc de furnizorii ăia parizieni de materiale textile. Aveau de gând să pălăvrăgim o veşnicie.

— Nu-i nimic, murmură Amanda zâmbitoare. Ora abia a început.

Pe pereţi erau nişte schiţe care reprezentau diferitele faze de dezvoltare ale fătului. Jack le privi cu oroare. El aşteptase venirea pe lume a celor doi copii ai săi într-un bar, îmbătându-

se cot la cot cu un prieten. Pe vremea aceea, taţii erau obligaţi doar să-şi facă apariţia după naştere, cu un buchet de flori.

Uitându-se apoi prin sală, Jack observă că aproape toţi cursanţii erau cam de vârsta copiilor lui. Dar se obişnuise deja cu asta. În schimb, nu se putea obişnui cu fotografiile care li se arătau, cu diagramele, cu filmul pregătitor pe care le promiseseră că-l vor vedea la sfârşitul perioadei de instruire. Cu fiecare secundă ce trecea, Jack devenea din ce în ce mai temător.

Singurele momente pe care le consideră destul de suportabile, deşi foarte jenante, fură acelea în care trebui s-o ţină pe Amanda de picioare şi s-o ajute să respire. Iar femeia din faţa sălii le vorbea încontinuu despre suferinţele caracteristice „tranziţiei".

— Ce-i *aia?* o întrebă Jack pe „soţia" lui, după ce instructoarea repetă cuvântul pentru a şasea oară. Dar, vorbind prea tare, fu auzit.

— Este cea mai dureroasă fază a naşterii, îi explică instructoarea, cu un zâmbet sadic. Are loc când depăşiţi faza aceasta, continuă arătând una dintre schiţele de pe pereţi, şi ajungeţi aici. E ca şi cum aţi încerca să vă trageţi de buza superioară până când o treceţi peste cap.

Apoi instructoarea răspunse la următoarea întrebare care i se pusese.

— Nu te sperie? murmură Jack, de astă dată mult mai încet, uitându-se spre Amanda.

— Nu, spuse ea tot în şoaptă. Am mai trecut prin aşa ceva.

— Şi n-ai luat calmante? Instructoarea îi tot avertiza că anestezia este contraindicată, afirmând că femeile „adevărate" nu pretind medicamente.

— Evident că am luat. Amanda îi zâmbi gâfâind, între două expiraţii şuierătoare. Nu sunt o eroină.

— Mă bucur să aud aşa ceva. Dar mie or să-mi dea vreun calmant? Jack începuse deja să se agite. Nu-i mai suporta pe cursanţi. Nu-i plăcea cum arătau şi ce spuneau, căci puneau o sumedenie de întrebări prosteşti. Şi se mira cum de reuşiseră fetele acelea să rămână însărcinate. Se părea că şi idioţii puteau să aibă urmaşi. Dar aversiunea cea mai mare o avea faţă de instructoare.

Iar când aceasta îi anunţă că documentarul pe care aveau să-l vadă în acea zi prezenta o cezariană filmată pe viu, în sala de operaţii, Jack începu să se uite spre uşă, dornic să ajungă cât mai repede afară.

— N-ai vrea să bei ceva, draga mea? întrebă el într-o doară. Este atât de cald aici…

În realitate, atmosfera era chiar răcoroasă datorită aparatului de aer condiţionat pus în funcţiune.

— Închide ochii. N-o să-ţi povestesc ce-am văzut.

Documentarul avea scopul de a-i pregăti pe bărbaţi pentru eventualitatea în care soţiile lor trebuiau supuse de urgenţă unei cezariene. Dacă aceştia vedeau filmul şi aveau în buzunar certificatul instructoarei, care atesta faptul că participaseră la curs, ei puteau intra în sala de operaţii pentru a-i urmări pe chirurgi. În caz contrar, trebuiau să aştepte afară, alături de toţi fricoşii. Dar Jack ştia că n-avea nicio şansă să intre în sala de operaţii. Poate doar dacă i se făcea o anestezie generală…

— Mă întorc imediat, murmură el, din nou prea tare.

— Unde pleci? întrebă Amanda.

— Până la toaletă, răspunse Jack, în şoaptă.

— O să vă aşteptăm, domnule Kingston! spuse cu fermitate instructoarea. Sunt sigură că n-aţi dori să pierdeţi acest film.

Jack îi aruncă o privire supusă „soţiei" sale. În mai puţin de cinci minute, revenea în sală.

În acel moment începu derularea filmului care fu cât pe-aci să-l omoare. În tinereţe, făcuse un stagiu militar de doi ani, dar niciun documentar pentru instruirea soldaţilor nu rivalizase cu acesta. Chiar şi cel despre blenoragie devenise o amintire plăcută în comparaţie cu tăierea în două, după cum i se părea lui, a unei sărmane femei. Femeia în cauză plânsese aproape tot timpul operaţiei, văzându-se clar că suferise teribil de mult. Şi peste tot era sânge… înainte de a fi aprinse luminile, Jack îi spuse în şoaptă Amandei că i se face greaţă.

— Doar te-am avertizat. Nu te uita. Mângâindu-i mâna, ea se întinse pentru a-l săruta.

— Cei doi Kingston! străpunse întunericul vocea instructoarei, venită, parcă, din iad. Sunteţi atenţi? Va urma un scurt colocviu pe tema asta.

— La naiba. De ce nu ne arată cum se operează un hemoroid?

— Ssst… Amanda râse. Jack era incorigibil.

De atunci, nu se mai duseră niciodată la cursuri. Oricum, Amanda nu voia să nască pe cale naturală. Când o adusese pe lume pe Louise, se chinuise vreo oră, aşa încât ştia ce înseamnă.

Ultimele săptămâni de sarcină i se părură foarte uşoare. În weekend-ul dinaintea Zilei Muncii[4], când fătul ei împlini vârsta de opt luni, simţi că se plictiseşte de moarte. Ca atare, merseră la un film, mâncară nişte specialităţi chinezeşti şi se plimbară pe plaja din Malibu. Totuşi, plimbarea nu fu chiar atât de plăcută ca şi cele anterioare. Amanda se simţea bine, dar se mişca greoi. Era enormă.

Stăteau pe veranda casei lui Jack, cu câte un pahar cu ceai cu gheaţă în faţă, când fură sunaţi de Paul. Acesta voia să ştie cum se simţea Amanda. De asemenea, el se interesă dacă le poate face o vizită ceva mai târziu. Când puse receptorul în furcă, Jack îi spuse Amandei că, după voce, fiul său părea cam nervos.

— Crezi că s-a întâmplat ceva? întrebă ea, îngrijorată.

— Nu. Poate că îşi fac probleme din cauza copilului.

— Şi pe mine mă frământă chestia asta, spuse ea, fără convingere, pentru că, la drept vorbind, fusese remarcabil de calmă pe tot parcursul perioadei de sarcină. Dacă mai creşte puţin, n-o să mai încap în liftul de la Cedars Sinai.

— Aşa sunt băieţii, spuse Jack, zâmbind. Şi Paul a fost mare. Mama lui şi-a revărsat furia asupra mea timp de şase luni. Era o mică răsfăţată.

— Ţi-a dăruit nişte copii minunaţi, îi aminti Amanda.

Dar altruismul ei îl făcu să-şi rotească ochii în sus, apoi spre ea.

— Fosta mea soţie a fost o scorpie, crede-mă.

Paul veni însoţit de Jan, pe la sfârşitul după amiezii. Jack se duse să pregătească băuturile, lăsându-i pe verandă să admire apusul de soare împreună cu Amanda. Era o după amiază superbă. Amanda chiar se gândea să se ducă să înoate puţin.

— Copilul se dezvoltă normal? întrebă Jan, privind-o îngrijorată pe mama sa. Amanda avea pântecele atât de imens încât o speria. Dar ea nu părea să se sinchisească. Arăta uimitor de împăcată cu sine însăşi.

— Perfect. Te aşteaptă, draga mea, spuse Amanda, zâmbind.

În acel moment apăru Jack. El le întinse tinerilor câte un pahar cu sangria[5], după care observă că amândoi simţiseră nevoia să ia câte o înghiţitură zdravănă de băutură înainte de a vorbi. Oare ce „coceau”? se întrebă.

— S-a întâmplat ceva? se interesă în cele din urmă, hotărându-se să spargă gheaţa.

Tinerii clătinară din cap, arătând ca doi adolescenţi vinovaţi. Apoi scoaseră câte un hohot nervos de râs, mutându-şi privirile de la Amanda la Jack.

— Nu, vorbi Paul în numele amândurora, deoarece Jan era prea agitată. Dar vrem să vă spunem ceva… adică, ne-am gândit că ar trebui să vă spunem. Realmente, sunteţi primii care ar trebui să aflaţi…

Aici interveni Jan. Cu lacrimi în ochi, ea se uită la mama sa.

— Mamă, sunt însărcinată.

— Eşti? Oh, fetiţa mea, dar este extraordinar! Când s-a întâmplat?

— Acum vreo şase săptămâni. Am vrut să fiu sigură înainte de a-ţi spune. Medicul mi-a confirmat bănuiala şi a zis că totul decurge normal. Am făcut o ecografie săptămâna aceasta. Ne-a dat până şi o fotografie.

— Îmi amintesc de fotografiile alea, zise Jack, uitându-se la ei. Dar altceva nu adăugă. Aşteptă, ştiind că cei doi tineri mai aveau ceva de spus.

Jan şi Paul inspirară adânc şi îşi plimbară privirile de la Amanda la Jack, şi invers.

— Ne dăm seama că o să vă stricăm planurile, dar nu ştim… nu credem… nu suntem siguri că ar trebui… Jack fu cel care le continuă ideea.

— Nu mai vreţi să luaţi copilul.

Amanda îi privi uluită cum confirmă cuvintele lui Jack scuturând din cap. Apoi cei doi încercară să atenueze efectul acelei lovituri de măciucă.

— Dacă nu vreţi sub nicio formă să-l păstraţi, da, evident… Paul încerca să se comporte corect cu ei, dar era clar că, din moment ce urmau să aibă propriul lor copil, nu îl mai voiau pe cel al mamei lui Jan. Sincer, ne pare rău…

— Nu-i nimic, fiule, spuse Jack, calm. Câteodată tot răul este spre bine. Ce-ar fi să ne lăsaţi singuri? Uitându-se la nora sa, el o felicită printr-un sărut şi o îmbrăţişare. Vreau să discut cu mama ta, adăugă.

— Vă înţelegem. Ştiu că trebuie să vă vină destul de greu, tată.

Deşi amândoi vorbeau ca nişte tineri insensibili şi nerecunoscători, Jack nu le găsea nicio vină.

— Este în regulă, fiule.

Zece minute mai târziu, Jan şi Paul plecară. Amanda părea, pur şi simplu, dezumflată, ca un cauciuc spart. Această modificare de situaţie necesita, din partea ei, o schimbare completă de atitudine. Făcuse tot posibilul ca să nu se ataşeze de copilul pe care îl purta în pântece, iar acum, brusc, se trezise că acesta este din nou al ei, ceea ce însemna o revizuire a tuturor planurilor de viitor.

— Ce turnură neaşteptată! Totuşi, mă bucur pentru ei. Rămasă pe scaunul pe care stătuse şi până atunci, Amanda îl studie pe Jack, vrând să vadă dacă acesta avea vreo reacţie negativă. Dar Jack părea împăcat cu situaţia. De fapt, el nu avea nicio obligaţie faţă de copilul ei. Presupun că vom lua discuţiile de la capăt, adăugă Amanda.

— Poate, spuse el pe un ton neutru. Ce-ar fi s-o lăsăm baltă timp de o zi sau două şi să stăm de vorbă abia după aceea, îi propuse. Ideea îi surâse Amandei. Amândoi aveau nevoie de un oarecare răgaz pentru a-şi pune în ordine gândurile, deşi,

ea, cel puţin, se obişnuise să rezolve problemele pe loc. Dar acum situaţia era cu totul alta. Trebuiau luate nişte decizii majore, care urmau să le influenţeze tot cursul vieţii. Sau poate că n-ar fi fost oportun. Pruncul urma să se nască peste patru săptămâni. Timpul era prea scurt pentru adoptarea vreunei decizii. Iar ea cumpărase toate lucrurile de care avea nevoie nou-născutul. Ca atare, nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut decât să-l aducă pe lume. Haide să facem o plimbare pe plajă, spuse Jack.

Fără să scoată un cuvânt, Amanda îl urmă. Nu merseră prea mult. Ceva mai târziu, când se întoarseră, ea se duse în dormitorul lui. Trăise nişte clipe atât de fericite în încăperea aceea… Se simţiseră atât de bine unul cu altul… În cele nouă luni care trecuseră de când erau împreună, dragostea lor înflorise, se ramificase.

— Vrei să tragi un pui de somn? întrebă Jack apatic, în momentul în care intră în dormitor pe urmele Amandei.

— Da. Mă simt epuizată. Şocul emoţional pe care îl suferise ceva mai devreme, aflând că bebeluşul va fi din nou al ei, îi sădise în suflet o serie de sentimente contradictorii: euforie pe de o parte, frică şi nelinişte, pe de alta. Dar mai presus de toate era îngrijorarea la gândul că Jack ar putea avea o reacţie negativă. Găsiseră o soluţie perfectă, care le convenise amândurora, şi acum… Ai de gând să mă părăseşti din nou? întrebă cu voce slabă, încercând să nu-şi trădeze teama.

Apusul de soare era frumos încadrat de tocurile ferestrei dormitorului.

— Bineînţeles că nu. Te iubesc… şi-l iubesc şi pe el… Sărmanul micuţ este pasat de la unul la altul de parcă ar fi o minge de fotbal.

— Din punctul meu de vedere, el este cel care dă pasele.

Lui Jack îi făcea plăcere să-i simtă fătul cum se agită, cum dă din picioare, cum se învârteşte. Câteodată, când Amanda dormea, el o pipăia cu un chip surâzător. Îşi dădea seama cât de îngrijorată trebuia să fie ea acum.

Merita o soartă mai bună. Gândind astfel, Jack îşi dădu seama că fusese un prost de la bun început. Întinzându-se pe pat, lângă ea, o sărută cu delicateţe.

— Ce şanse am să mă culc cu tine în această fază a jocului? Trecuseră deja două săptămâni de când nu mai făcuseră dragoste. De fapt, şi ultima dată fusese vorba de o încercare cu adevărat temerară.

— Medicul mi-a spus că, dacă vrei, o putem face şi în drum spre spital, zâmbi Amanda.

— Vreau.

Părea că vorbeşte serios.

— Eşti un bărbat curajos, murmură ea, surâzând.

Jack îi scoase costumul de baie, apoi îi mângâie pântecele. Exact în acel moment, fătul dădu o lovitură zdravănă de picior. Râseră amândoi.

— Cred că a auzit ce te-am întrebat şi nu i-a plăcut.

Un timp, nu făcură altceva decât să stea întinşi unul lângă altul. Apoi pasiunea puse stăpânire pe ei. Făcură dragoste încet, cu delicateţe, constatând că este mai plăcut decât s-ar fi aşteptat într-o asemenea situaţie. Iar când Amanda adormi, el îşi puse slipul, pregătindu-se să se întoarcă pe plajă. Trebuia să se gândească la multe lucruri, să ia multe decizii. Aşa că plecă, zâmbind din pragul uşii, de unde îi aruncă Amandei o ultimă privire.

11

În acea seară, Jack fu cel care pregăti cina. Amandei i se păru foarte reţinut în mişcări şi se temu că se supărase din cauza hotărârii copiilor. Dar când îl întrebă, el clătină din cap. Îi vorbi chiar foarte liniştit, lăsând impresia unui om împăcat cu sine însuşi. Iar după masă, când se aşezară pe verandă şi îşi ridicară privirile spre stele, Jack o luă de mână şi o trase spre el pentru a o săruta. Era o seară superbă.

— Vreau să te rog ceva, spuse el în cele din urmă. Amanda nu avea nici cea mai vagă idee despre ce ar putea fi vorba. De aceea, se întoarse spre el, încruntându-se uşor din cauza îngrijorării. În după amiaza asta m-am gândit mult, continuă Jack. De fapt, a trecut o bună bucată de vreme de când întorc lucrurile pe toate feţele. Mi s-a părut atât de uşor să le cedăm copiilor noştri pruncul… Mi-a convenit să las luarea acestei decizii numai în seama ta.

— Am crezut că le fac o mare bucurie. Amanda părea dezamăgită. Ea nu reuşise încă să-şi clarifice sentimentele.

— Da, ideea a fost minunată. Eşti o femeie admirabilă din moment ce te-ai dovedit capabilă să faci un asemenea gest. Dar n-ar fi fost corect. Probabil că Puterea Supremă, sub orice formă s-ar prezenta ea, şi-a dat seama de acest lucru, aşa că a făcut ceva pentru ca şi Jan să rămână însărcinată. Jack făcu o pauză de o clipă. Aş vrea să păstrăm copilul. Este fiul nostru… sincer, îl doresc. În ochi îi apăruseră câteva lacrimi, dar fiind întuneric Amanda nu i le putu vedea.

— Vorbeşti serios? Era pentru a doua oară în acea zi când Amanda tresări sub impactul unui şoc atât de puternic, încât ar fi putut s-o doboare la pământ chiar şi la cea mai slabă adiere de vânt. Eşti sigur?

— Bineînţeles că da. Şi să ştii că m-am săturat până peste cap de stilul ăsta modern de viaţă. E o porcărie. Vreau să ne căsătorim. Chiar acum. Mâine. Imediat. Nu sunt de acord să dai naştere unui copil nelegitim.

— Asta înseamnă că, pentru căsătorie, mai avem la dispoziţie patru săptămâni. Amanda îi zâmbi, întrebându-se dacă Jack dorea cu adevărat acest lucru sau dacă voia doar să facă un gest nobil. Nu eşti obligat să te însori cu mine. Te iubesc mult, ca pe un soţ.

— Şi eu. Dar de ce n-am face-o? Ducem o viaţă absurdă. Eu locuiesc în Malibu, tu în Bel Air, şi facem dragoste la sfârşit de săptămână. Aş vrea să fiu lângă tine ca să-mi pot hrăni copilul noaptea şi să-l aud cum se smiorcăie, să-l văd făcând

primul pas şi să fiu de faţă când îi creşte primul dinte, să-ţi descopăr primul fir de păr alb şi…

Jack zâmbi. Amanda râse.

— Îmi vine greu să recunosc aşa ceva, dar ai ratat deja ocazia să-mi descoperi primul fir de păr alb.

— Atunci, nu vreau să ratez şi celelalte ocazii. Nu ştiu ce a fost în capul meu. În ultimii douăzeci de ani, m-am preocupat atât de mult de propria-mi persoană, din dorinţa de a mă proteja cu tot dinadinsul, încât am uitat că ar fi cazul să-mi întind aripa protectoare şi asupra ta. Dar mai important este faptul că am uitat cum este viaţa de familie. Nu-mi doresc să mă bucur doar de momentele plăcute pe care mi le veţi oferi. Vreau să fiu alături de tine şi la bine, şi la rău, să fiu prezent atunci când eşti bolnavă, când eşti fericită, când eşti tristă, când ai nevoie de mine. Şi îmi doresc ca şi tu să-mi fi alături. Chiar dacă o să mă ramolesc şi o să încep să spun aceleaşi prostii ca şi el, încheie Jack, atingându-i cu delicateţe pântecele imens pentru a-i da de înţeles la cine se referă.

Amanda îi luă degetul arătător şi, ducându-l la buze, i-l sărută.

— Da, vreau să fiu alături de tine, spuse ea încet. Oricum, te-am simţit aproape şi până acum. Apoi ea se nelinişti din nou. Nu crezi că ar fi prematur?

Jack scoase un hohot de râs atât de puternic, încât l-ar fi putut auzi şi vecinii.

— Amanda, te iubesc. Te-ai privit în oglindă? Ai o siluetă pe cinste. Nu e câtuşi de puţin prematur. Haide să ne căsătorim chiar în weekend-ul următor. O să-i sun eu pe copii. Dacă vreunul dintre ei are de spus ceva urât despre chestia asta, îl dezmoştenesc. Şi nu mă voi sfii să i-o zic verde, în faţă. Asta e valabil şi pentru Louise. A sosit vremea ca fetele astea să-ţi ofere un pic de sprijin moral, aşa, ca divertisment, pentru că îşi închipuie că totul li se cuvine. De data asta, vreau să văd numai zâmbete şi să aud numai felicitări! Ne-au rămas datori de la întrevederile precedente.

Văzându-i lucirea aprigă din ochi, Amanda îşi dădu seama că nu glumea. De fapt, împărtăşea şi ea punctul lui de vedere.

În ziua următoare, Jack făcu exact ce-i spusese, îi sună pe copii, pentru a-i anunţa că se însoară cu Amanda. Căsătoria era stabilită pentru sâmbăta următoare. Apelase la un vechi prieten, un magistrat, pe care-l rugase să le oficieze căsătoria. Ceremonia urma să aibă loc la magazin, iar după aceea era programată o recepţie pentru două sute de invitaţi. Jack şi Gladdie făcură toate aranjamentele necesare. Deşi nu voia să recunoască, Amanda se simţea prea obosită pentru a depune chiar şi cel mai mic efort. Avea senzaţia că nu intrase în a noua

lună de sarcină, ci în a paisprezecea. De fapt, era suficient să te uiţi la ea pentru a-ţi da seama cum se simţea.

Jack reuşi să-i găsească o rochie. Era un Gazar crem, ale cărui volane cădeau ca nişte petale peste formele ei generoase. În păr, urma să-şi prindă nişte floricele, iar în braţe avea să ţină un buchet compus din tuberoze, orhidee şi frezii. Ambele ei fiice acceptaseră să participe la ceremonie. Jack le invită pe amândouă la magazin, pentru a-şi alege nişte rochii, dar, evident, numai Jan răspunse acestei invitaţii. În schimb, Louise îi promise lui Jack la telefon că în ziua căsătoriei se va comporta frumos. Asta, deşi se înfuriase că el fusese cel care o sunase pentru a-i împărtăşi vestea. După părerea ei, ar fi trebuit s-o anunţe Amanda. Era imposibil ca Louise să nu se enerveze dintr-un motiv sau altul.

În ziua căsătoriei, Jack şi Amanda făcură o scurtă plimbare pe plaja din Malibu, apoi ea se duse acasă, în Bel Air, pentru a-şi face toaleta împreună cu fiicele sale. Amândouă acceptaseră s-o ajute să se îmbrace. Amanda era nervoasă ca orice mireasă. Când îşi puse rochia, mâinile îi tremurau. Chemase şi o coafeză, pentru a-i pieptăna părul, ca de obicei, într-un coc.

— Arăţi bine, mamă. Stând în spatele ei, Louise vorbea uitându-se la imaginea reflectată de oglindă. Jan se dusese la parter pentru a se ocupa de flori.

— Îţi mulţumesc, spuse Amanda recunoscătoare, după care se întoarse cu faţa spre ea. Nu eşti prea supărată pe mine, nu? întrebă, deşi, chiar dacă Louise s-ar fi opus, ea tot ar fi procedat aşa cum credea de cuviinţă.

— Nu, nu sunt supărată. Dar continuu să-i simt lipsa tatei, chiar dacă, uneori, el ne-a stat ca un os în gât. Louise vorbise cu lacrimi în ochi. Deci, până la urmă, nu-şi iertase numai mama, ci şi tatăl.

— Şi eu îi simt lipsa, Lou. Amanda o îmbrăţişă pe fiica sa cea mare, ţinând-o lipită de piept un timp, apoi o îndepărtă uşor pentru a o privi. Era o fată dificilă, dar avea un suflet de aur. Pe de altă parte însă, Lou, îl iubesc pe Jack.

— E un om de treabă, recunoscu Louise. Totuşi, o clipă mai târziu, ochii i se întunecară din nou. Voia s-o întrebe ceva pe mama sa. Ai fi făcut-o şi pentru mine, mamă? Mă refer la copil… Mi l-ai fi dat dacă eu n-aş fi fost în stare să concep vreunul? întrebarea aceasta o chinuise încă de când aflase de ideea Amandei.

— Bineînţeles că aş fi făcut-o. Aş fi procedat la fel cu oricare dintre voi.

— Întotdeauna am avut impresia că o iubeşti mai mult pe ea. Întotdeauna relaţiile dintre voi au fost mai deosebite, mai

strânse… înecată de un hohot de plâns, Louise tăcu.

Amanda rămase surprinsă la auzul afirmaţiilor ei.

— Şi relaţiile pe care le-am avut cu tine au fost deosebite. Amândouă sunteţi nişte fiinţe cu totul aparte. Te iubesc şi pe tine, şi pe Jan. Evident că ţi-aş fi cedat copilul dacă ar fi fost cazul. Cum de poţi crede că nu ţi l-aş fi dat?

— A fost o prostie din partea mea să gândesc astfel. Când am discutat cu Jerry despre chestia asta, mi-a confirmat şi el că mi l-ai fi dat.

— Înseamnă că este mai deştept decât tine.

Apoi Louise făcu o afirmaţie şi mai surprinzătoare:

— Mă bucur că l-ai păstrat. Ori îţi va prelungi tinereţea… ori te va înnebuni.

— Probabil că şi una, şi alta, spuse Amanda, râzând printre lacrimi.

Exact în acel moment îşi făcu apariţia Jan. Amanda o mai strânse o dată în braţe pe Louise, schimbând cu ea o privire conspirativă. Niciodată nu se simţiseră atât de apropiate. Apoi Amanda se uită la amândouă şi le întrebă dacă vor fi alături de ea atunci când va da naştere copilului.

— Nu cred că Jack va fi în stare să stea cu mine. La cursurile Lamaze, puţin a lipsit să nu vomite.

Louise râse. Invitaţia păru s-o flateze în cel mai înalt grad.

— Şi Jerry s-a comportat la fel. Dar în momentul decisiv s-a ţinut tare. Poate că şi Jack va reuşi să stea alături de tine, în sala de operaţie.

— Nu cred. Este de modă veche. Nu s-a obişnuit cu ideea că poate asista la naşterea unui copil.

— Bine, vom fi acolo, spuse Jan, luând-o de braţ pe sora sa. Amândouă îi zâmbeau Amandei.

— Două sau trei săptămâni mai staţi liniştite. Dar să fiţi pregătite atunci când va veni momentul.

— Nu-ţi face probleme, mamă, spuseră fetele într-un glas.

Tocmai atunci sosi limuzina şi fotograful. Fură cât pe ce să uite buchetul de flori al Amandei. Aceasta era atât de nervoasă, încât se agita de colo-colo, cu sufletul la gură. Dar arăta minunat. Louise şi Jan o ajutară să se urce în maşină, râzând împreună cu ea de dificultăţile pe care le ridica o asemenea manevră pentru o mireasă atât de voluminoasă.

Când ajunseră la magazin, toate trei rămaseră mute de admiraţie. Deasupra capetelor lor se afla un tavan realizat din orhidee, trandafiri şi lăcrămioare. Amanda nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Florile erau, pur şi simplu, superbe. Iar când se aşeză lângă Jack, în faţa magistratului, cu fiicele ei de o parte şi de alta, se simţi, deodată, copleşită de emoţie. Momentul acesta era la fel de important pentru ea ca şi

cel în care se căsătorise prima dată. Sau poate chiar mai important. Acum, fiind mai înţeleaptă, îşi dădea seama cât de norocoasă era că-l întâlnise pe Jack. Formau o pereche extrem de potrivită.

Magistratul îi declară soţ şi soţie. Toată familia făcu fotografii şi bău şampanie. Doar Amanda optă pentru o băutură preparată din ghimbir. Douăzeci de minute mai târziu sosiră invitaţii. Era un eveniment important.

Până la miezul nopţii nu plecase încă nimeni. Dar Amanda era atât de obosită, încât Jack nu îndrăzni s-o mai reţină acolo nicio clipă în plus. Ea îşi aruncă buchetul de flori de pe scară. Gladdie fu cea care îl prinse. Ceva mai încolo, George Christy îşi nota numele celor prezenţi. El era singurul corespondent de presă invitat de Jack. Câteva minute mai târziu, Jack şi Amanda fugeau spre maşină, pe sub petalele aruncate de personalul magazinului. Nu ar fi avut nevoie de maşină deoarece mergeau doar până la hotelul Bel Air, unde aveau să-şi petreacă următoarele două zile. Acesta se afla la o distanţă de două cvartale faţă de casa Amandei, dar ea abia aştepta să ajungă acolo pentru a-şi schimba hainele. Deşi aceasta fusese cea mai fericită zi din viaţa ei, se simţea extenuată. Şi se vedea clar, după felul cum arăta. În maşină, Jack o luă pe după umeri. Insistase s-o ducă la Bel Air cu Ferrari-ul său, care era acum acoperit de o mulţime de baloane şi de panglici albe din satin. În plus, cineva scrisese pe el cu cremă de ras, cuvintele: „Proaspăt căsătoriţi”.

— Mă simt ca un puştan, spuse el radios, încântat de modul în care se desfăşurase ceremonia.

— Eu mă simt ca o bunică, îi replică Amanda, râzând. Ca o bunică foarte grasă. V-aţi descurcat minunat. Mă refer la tine şi la Gladdie. Totul a fost perfect. Abia aştept să văd fotografiile.

O dată ajunşi în cameră, Jack îşi comandă o sticlă de şampanie, iar pentru Amanda ceru încă un pahar de băutură din ghimbir. Li se pusese la dispoziţie o grămadă întreagă de casete video. De îndată ce băiatul de serviciu plecă, Jack îşi ajută proaspăta soţie să se dezbrace. Cu mişcări extrem de greoaie, având pe ea doar chiloţii, dresul şi sutienul, Amanda se întinse apoi pe pat. O dureau şalele de câteva ore, dar nu voise să-i spună lui Jack pentru a nu strica farmecul momentului. Drept urmare, când se întinse pe saltea, scoase un suspin de fericire. Capul îi căzu pe muntele de pernuţe de la căpătâiul patului.

— Oh, Dumnezeule… parcă aş fi murit şi aş fi ajuns în rai… spuse, surâzând.

Jack o privi de sus. Era un bărbat fericit. Nici nu-şi dorise altceva. Trecutul nu mai conta.

— Să-ţi aduc ceva? o întrebă el, scoţându-şi cravata.

— O macara. Amanda zâmbi cu gura până la urechi. Dacă va trebui să merg la baie, n-o să fiu în stare să mă ridic de aici.

— Te duc eu, în spinare, se oferi Jack, galant.

— Te-aş strivi sub greutatea mea.

După ce-şi aruncă costumul pe un scaun, Jack se întinse lângă ea. Iar acolo, bând şampanie, gustă din căpşunile şi trufele lăsate pe noptieră de personalul hotelului.

— Ia o bombonică din asta, spuse, strecurându-i una între buze. Amanda suspină mulţumită. Apoi el se apucă să se uite la etichetele casetelor video. Ce-ai zice de un film porno?

— Nu cred că o să fac faţă, răspunse ea, râzând.

— În noaptea nunţii noastre? Jack părea dezamăgit.

— Acum că ne-am căsătorit, nu mai suntem nevoiţi să facem chestii dintr-astea. Zâmbind, Jack introduse în aparat una dintre casete. Scenele erau atât de scandaloase, încât Amanda nu se putu abţine să nu râdă împreună cu el. Dar când Jack deveni drăgăstos, ea îl privi alarmată. Dragule, mi-ar plăcea, însă cred că nu sunt în stare să-mi scot nici măcar restul hainelor.

— Te ajut, spuse el plin de speranţe.

Dar Amanda îşi dădu seama că soţul ei băuse cam mult, aşa încât nu-l luă în serios. Cu mişcări greoaie, ea se târî până la marginea patului, se dădu jos din el şi se duse la baie. În acea seară, fusese la toaletă de o mie de ori. În plus, după ce se întinsese în pat, durerile de şale i se agravaseră în loc să i se amelioreze.

— Cred că am să fac un duş, spuse din pragul băii.

— Acum? Era ora unu noaptea. Totuşi, ea credea că duşul o va revigora. Se simţea îngrozitor de istovită. Regreta că se afla într-o asemenea dispoziţie tocmai în noaptea nunţii, dar avusese parte de o zi lungă şi de o seară şi mai lungă. Stătuse în picioare o mulţime de ore. Acestea i se umflaseră, dându-i senzaţia că sunt nişte mingi de fotbal.

Într-adevăr, duşul o făcu să se simtă ceva mai bine. Când se întoarse în dormitor, îl găsi pe Jack sforăind uşor în faţa aparatului video, pe ecranul căruia acţiunea se derula în continuare. Amanda se aşeză pentru un minut pe marginea patului, cu privirile aţintite la soţul ei. Cât de ciudată era viaţa. În cele mai neaşteptate momente, ea putea uni destinele unor oameni atât de diferiţi ca ei doi. Dar acum nici nu-şi imagina viaţa fără el.

Jack se agită puţin în momentul în care Amanda se strecură în pat, lângă el. Un minut mai târziu, ea stinse lumina şi

închise aparatul video. Însă imediat ce se relaxă, fătul începu s-o lovească. Te pomeneşti că mă aşteaptă o noapte interminabilă, îşi spuse. Timpul care se scurse cât stătu acolo nemişcată, străduindu-se să adoarmă, i se păru o veşnicie. O mai dureau şalele. Pe deasupra, acum, începuse să simtă o presiune stranie, de parcă fătul ar fi încercat să iasă. Apoi, pe neaşteptate, o înţepătură de la baza bazinului îi readuse în minte o experienţă din trecut. Intrase în chinurile facerii. Iar acelea nu erau înţepături, ci contracţii.

Iniţial, contracţiile nu fură foarte puternice. În plus, după cum observă Amanda, ele se succedară la un interval de zece minute. La ora trei dimineaţa însă, intervalul se reduse la cinci minute. Nu ştia dacă trebuia să-şi trezească soţul. Dar Jack o auzi când se duse la baie.

— Te simţi bine? mormăi el somnoros, când Amanda se întoarse în pat.

— Cred că nasc, murmură ea.

El se ridică brusc în capul oaselor.

— *Acum? Aici?* îl sun pe medic. Şi, spunând aceste cuvinte, aprinse imediat lumina. Amândoi îşi strânseră involuntar pleoapele.

— Cred că, totuşi, este prea devreme. Dar, imediat după ce închise gura, o durere puternică o făcu să scrâşnească din dinţi şi să se zvârcolească lângă Jack. În mai puţin de un minut însă, aceasta dispăru de parcă nici n-ar fi existat.

— Eşti nebună? Vrei să-l faci aici? sărind din pat, Jack îşi puse pantalonii. Amanda tocmai râdea de el când simţi durerea pricinuită de următoarea contracţie. Acestea începuseră să se producă din două în două minute.

— Nici măcar nu mi-am făcut bagajul, spuse ea gâfâind de durere. Am vrut să petrec în hotelul acesta măcar o noapte.

— După ce naşti, îţi jur că te readuc aici. Te readuc oricând doreşti. Dar acum mişcă-ţi fundul din pat, dacă vrei să ajungem la medic înainte de a-l aduce pe lume aici.

— Când ţi-am vorbit de bagaj, m-am referit la faptul că nu am cu ce să mă îmbrac.

— Dar rochia pe care ai purtat-o în seara trecută ce are?

— Nu mă pot prezenta la spital îmbrăcată în rochia de mireasă. Aş fi caraghioasă.

— N-am să spun nimănui că aceea este o rochie de mireasă. Amanda, pentru numele lui Dumnezeu, îmbracă-te!… Ce faci?…

— Am contracţii, răspunse ea încleştându-şi dinţii.

Amanda nici nu rostise bine aceste cuvinte când Jack se încovoie de durere.

— Cred că şampania a fost otrăvită.

— Poate că şi tu ai intrat în chinurile facerii, spuse Amanda când durerile încetară. Sună-le pe Jan şi Louise, adăugă apoi, dându-se jos din pat cu chiu, cu vai. Numai cu un efort supraomenesc reuşise să se ţină pe picioare.

— Chem o ambulanţă.

— Nu vreau nicio ambulanţă. Următoarea contracţie o surprinse pe jumătate râzând, pe jumătate plângând de durere. Mă duci tu, cu maşina.

— Nu pot. Sunt beat criţă. Nu vezi?

— Nu. Din punctul meu de vedere, eşti în perfectă stare. Dar dacă refuzi, conduc eu. Nu te rog decât să le suni pe fiicele mele.

— Nu le ştiu numerele de telefon. Amanda, dacă nu-ţi pui afurisita aia de rochie de mireasă chiar în clipa asta, chem poliţia ca să te aresteze.

— Ar fi frumos, spuse Amanda. Dar cuvintele nu i se auziră prea bine, deoarece, în timp ce vorbea, îşi trăsese rochia peste cap. În schimb, când încercă să se încalţe, constată că picioarele îi erau mult prea umflate pentru a intra în pantofi. Va trebui să merg desculţă, spuse ea, realistă.

— Pentru numele lui Dumnezeu… Amanda… te rog… Aruncându-i geamantanul pe pat, Jack se apucă să cotrobăiască prin el. Şi, ca printr-un miracol, găsi o pereche de papuci. Încalţă-te cu ei, zise.

— Ce-i cu voi, toţi ăştia care lucraţi în comerţ? De ce nu pot merge în picioarele goale?

— Ai fi ridicolă.

Abia trecuse ora patru dimineaţa când ieşiră din cameră. Dar următoarea contracţie fu atât de dureroasă, încât Amanda se văzu nevoită să se sprijine de tocul uşii. Văzând-o cum se chinuieşte, Jack gemu. Câteva clipe mai târziu îşi continuau drumul, el susţinând-o, ea agăţându-se de talia lui. Se îndreptară încet spre intrarea principală a hotelului, deoarece Jack îşi parcase maşina chiar în faţa acestuia. Drumul li se păru nesfârşit. În realitate, el dură ceva mai mult de zece minute. Însă Amanda intrase în panică la gândul că va da naştere copilului înainte de a ajunge la Ferrari.

Ea fu cea care se aşeză pe scaunul şoferului. Iar de acolo, îşi întinse mâna spre Jack, rugându-se ca acesta să nu-şi fi uitat cheile. Nu voia să mai întârzie nici măcar un minut. Dar, din fericire, cheile se aflau în buzunarul lui. După ce i le dădu Amandei, Jack se aşeză pe scaunul de lângă ea. În timp ce Ferrari-ul ieşea din parcare, făcând slalom printre celelalte maşini, Amanda îi dădu numărul de telefon al lui Jan, şi-l rugă s-o sune.

— Să-i telefoneze ea lui Louise. Spune-le că ne întâlnim la spital, pentru că a început travaliul. O să ajungem acolo în cinci minute.

— Au să mă interneze amândouă la geriatrie, crezând că m-am senilizat.

— Linişteşte-te. N-o să păţeşti nimic, spuse Amanda, zâmbindu-i. La următoarea contracţie, ea fu nevoită să oprească maşina pe partea dreaptă a drumului, în afara carosabilului.

— Oh, Dumnezeule, ţipă Jack, ce faci?

— Încerc să nu-ţi lovesc maşina din cauza durerilor, răspunse Amanda cu o voce care părea a-i aparţine mai degrabă fetei din *Exorcistul,* decât femeii care abia se măritase cu el. Jack o privi îngrozit.

— Ptiu, drace! Cred că eşti în faza de „tranziţie”!

— Nu-mi spune mie în ce fază sunt. Taci şi sun-o pe fiica mea.

— Asta-i… asta-i… asta-i exact ce ne-a zis monstrul de la spital… Ţii minte? Ne-a zis că te vei transforma, că vei începe să te comporţi ca o străină. *Asta-i* „tranziţia”!

Amanda nu-şi dădea seama ce pornire era mai puternică – să râdă sau să-l ucidă. Totuşi, răsuflă uşurată când îl văzu sunând-o pe Jan. Dar, la telefon, Jack spuse acelaşi lucru: că Amanda se afla în „tranziţie”.

— Ce glumă e asta? întrebă Jan cu voce somnoroasă, nedându-şi seama despre ce vorbea Jack. Era clar că acesta băuse prea mult la recepţia care urmase după oficierea căsătoriei.

— Nu-mi arde de glume! ţipă el în receptor, de parcă ar fi fost isteric. Amanda e pe punctul să nască. Suntem în drum spre spital. A ajuns, cum ţi-am spus, în faza de „tranziţie”. S-a transformat într-o străină.

— Eşti sigur că eşti cu mama? întrebă Jan în bătaie de joc. Jack era mai zăpăcit decât crezuse Amanda.

— Păi, poartă rochia de nuntă a mamei tale. Şi vrea s-o suni pe Louise. Grăbeşte-te!

— Venim în zece minute! spuse Jan, după care închise telefonul.

În acel moment, roţile maşinii scrâşniră. Amanda se oprise pe aleea de acces a spitalului. Imediat, ea împinse portiera cu brutalitate şi îi aruncă o privire exasperată proaspătului ei soţ.

— Parcheaz-o tu. Eu sunt ocupată. Şi n-o zgâria, pentru că altfel bărbatul meu o să te ucidă.

— Foarte amuzant, doamnă. Habar n-am cine eşti, dar pari a fi foarte amuzantă. Totuşi, adăugă apoi adresându-se unui portar de noapte, seamănă pe undeva cu nevastă-mea. Omul îşi

clătină capul compătimitor, arătându-i cu degetul direcţia în care trebuia s-o ia pentru a parca maşina. El presupunea că, la fel ca toţi locuitorii din Los Angeles, şi aceştia doi se drogau.

Ajunsă în holul spitalului înaintea lui, Amanda se aşează pe un scaun cu rotile, spunându-le celor de la intrare numele medicului său. După cum învăţase la cursurile Lamaze, gâfâia şi răsufla ritmic. Contracţiile deveneau tot mai insuportabile.

— Ce faci? întrebă Jack, uitându-se lung la ea. Apoi, amintindu-şi de lecţiile la care participase, adăugă: Mi-am uitat cronometrul. Dar sora medicală o împingea deja spre lift, iar Amanda stătea ţinându-se din răsputeri de braţele scaunului. Văzând-o cum se crispează, Jack intră în alertă. Micuţa mea, te simţi bine?… Adică…

— Nu se vede cum mă simt? Vocea abia i se mai auzea din cauza durerilor, dar, după felul cum vorbea, semăna ceva mai mult cu Amanda lui. Poate că, totuşi, nu se afla în faza de „tranziţie”.

— Se vede că suferi îngrozitor, spuse el cu sinceritate. Chiar mai rău decât atât.

— *Este* mai rău. Mă simt de parcă aş fi spintecată cu un ferăstrău.

— Ce s-o fi întâmplat cu chestia aia care seamănă cu buza superioară?

— Mai ai răbdare. O să intru ceva mai târziu în faza aceea.

— Abia aştept.

O duseră într-o încăpere de la etajul al treilea, unde Amanda îşi puse în locul rochiei un halat decolorat, de spital. Tot acolo, lui Jack i se dădu o bonetă de plastic, asemănătoare cu cele folosite la duş pentru protejarea părului, şi un fel de pijama verde.

— Astea pentru ce sunt? întrebă el, intrând în panică.

— Pentru dumneavoastră, în cazul în care doriţi să vedeţi cum vi se naşte copilul, răspunse sora scurt, după care chemă un medic tânăr, aflat acolo la specializare.

Medicul apăru în sala de naşteri două minute mai târziu, în timp ce Jack îşi schimba îmbrăcămintea. Acesta îl anunţă că soţia sa avea o dilatare de opt centimetri, care se mărea cu rapiditate. La sfârşitul examinării, ea ajunsese deja la nouă centimetri.

— Anesteziaţi-mă, spuse Amanda, ţinându-se strâns cu mâinile de barele care se aflau de o parte şi de alta a patului. Sau daţi-mi nişte… morfină… Demerol… orice… daţi-mi ceva…

— Este prea târziu, doamnă Kingston, interveni sora pe un ton liniştitor. Ar fi trebuit să veniţi aici de când s-a produs dilatarea de şapte centimetri.

— Am fost ocupată. Mă aflam la volanul afurisitei maşini a soţului meu. Începuse să plângă. Furioasă, îşi întoarse capul, pentru a se uita la medic şi la soră. Vreţi să-mi spuneţi că m-aţi fi anesteziat dacă veneam cu o jumătate de oră mai devreme? Este numai vina *ta,* adăugă apoi, adresându-i-se lui Jack pe un ton plângăreţ, în momentul în care acesta ieşi de la toaletă îmbrăcat ca un cadru medical.

— Care-i vina mea? Oh, asta… îşi răspunse singur, uitându-se la pântecele ei imens. Cred că, într-adevăr, e vina mea. Apropo… – Jack se întoarse spre medic – dânsa nu este doamna Kingston.

— Nu? Uimit, medicul ridică fişa. Aici scrie că este doamna Kingston.

— Este doamna Watson, îl corectă Jack, care încă mai era ameţit din cauza şampaniei băute la recepţie.

Amanda ştia că trebuiau să mai treacă vreo câteva ore sau poate chiar câteva zile înainte ca soţul ei să-şi recapete sobrietatea.

— Nu contează cine sunt. Vă rog să-l chemaţi pe medicul meu. Unde este?

— Aici, Amanda, se auzi o voce glacială, venită din pragul uşii.

— Bine. Vreau nişte calmante, dar oamenii aceştia refuză să mi le dea.

Medicul ei discută cu celălalt medic, mai tânăr. Peste aproximativ un minut, Amanda îl văzu dând aprobator din cap.

— Ce-ai zice de puţină morfină?

— Mi se pare perfect.

Cei trei o conectară la un monitor, îi injectară morfina, apoi o mai înţepară o dată, pentru o perfuzie intravenoasă. Totul dură mai puţin de cinci minute. Doar urmărindu-i, Jack simţi că i se face o greaţă groaznică. Ca atare, aşezându-se pe un scaun, îşi închise ochii. Toată încăperea se învârtea în jurul lui.

— Haideţi să-i dăm domnului Watson o cafea tare, spuse medicul Amandei.

Sora medicală îşi ridică o sprânceană.

— Să i-o administrăm intravenos?

— Bună idee. Toate cele trei cadre medicale din componenţa echipei chicotiră. Jack îşi deschise un singur ochi pentru a se uita la ei. Atunci, observă că morfina îşi făcuse efectul. Amanda tocmai avea o contracţie, dar se vedea clar că durerile se atenuaseră.

— De ce faceţi atâta gălăgie? se plânse Jack în momentul în care intrară în sală Jan şi Louise.

— N-ar fi trebuit să vii aici, spuse Amanda, ameţită, uitându-se spre Jan. Morfina o adormea.

— De ce, mamă?

În timp ce Jan vorbea cu Amanda, mângâind-o cu delicateţe pe obraz şi ciufulindu-i drăgăstos părul, Louise se duse să ia punga cu gheaţă pe care o avea în maşină. În ce-o priveşte, ea nu-şi dorise nimic altceva în timpul travaliului.

— Pentru că n-o să mai vrei să faci copii. Este groaznic. Apoi închise ochii şi rămase o clipă pe gânduri. Dar merită efortul, adăugă. Te iubesc, draga mea. În clipa în care şopti aceste ultime cuvinte, Louise reveni în sala de naşteri cu punga cu gheaţă. Şi pe tine te iubesc, Louise, spuse Amanda, acceptând cu recunoştinţă gheaţa adusă de fiica sa. Jack stătea tot în colţ, cu ceaşca cu cafea în mână.

La ora cinci dimineaţa, când veni din nou s-o vadă, medicul hotărî s-o transfere în sala de naşteri. Însă, cum efectul morfinei începuse să dispară, Amanda i se plânse:

— Mă simt groaznic… de ce trebuie să sufăr atât?

— Fiindcă o să dai naştere unui copil, spuse Louise în timp ce Jack se apropia de pat pentru a sta lângă soţia lui. După aspect, proaspătul soţ părea să fi revenit cu picioarele pe pământ.

— Ce faci, draga mea? întrebă el plin de compasiune.

— Mă simt groaznic.

— După cum arăţi, aş paria că spui adevărul. Apoi Jack se uită supărat la soră. Nu-i puteţi da ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce n-o adormiţi?

— Pentru că urmează să nască un copil, nu să se supună unei operaţii pe creier. De acum încolo trebuie să-şi adune toate puterile ca să-l împingă afară.

— Nu vreau să-l împing. Nu suport să-l împing. Nu mai suport nimic! Morfina nu făcuse decât s-o ameţească. Continua însă să simtă toate durerile.

— În curând se va termina totul, spuse Jack în timp ce se îndrepta spre sala de naşteri, pe urmele patului cu rotile cu care era transportată Amanda. Nu înţelegea cum de se lăsase prins într-o asemenea capcană. Nu voia să vadă ce se va întâmpla, dar nici nu dorea s-o abandoneze pe soţia sa. Cele două fiice ale ei se aflau chiar în spatele lui. Asistentele le oferiră trei taburete, pe care le puseră lângă capul Amandei. Apoi o ridicară pe aceasta în poziţia semişezând, aşezându-i picioarele în nişte bride laterale, asemănătoare scărilor unei şei de călărie. În faţa ei, într-un colţ, se afla un coş mic, din plastic, deasupra căruia fusese instalat un radiator. Astfel încălzit, coşul îl aştepta pe noul născut. Brusc, Jack îşi dădu seama că totul era cât se poate de real. Avea loc un eveniment de o importanţă majoră. Nu veniseră acolo doar ca s-o vadă pe Amanda cum suferă.

Dar, după un timp, începu să aibă din nou senzaţia că nu se afla la spital decât pentru a asista la chinurile soţiei sale. Trecuseră două ore de când aceasta se străduia să expulzeze copilul, fără niciun rezultat. Fătul era enorm. Cei din echipa medicală schimbară în şoaptă câteva cuvinte. Medicul aruncă o privire spre ceas, apoi confirmă spusele unuia dintre interlocutorii săi, printr-o înclinare a capului.

— Îi mai dăm zece minute, zise el.

Jack, care îşi simţea inima cât un purice, îl auzi.

— Asta ce înseamnă?

— Copilul nu prea face niciun efort să iasă, îi explică medicul pe un ton calm. Iar Amanda este foarte obosită. Poate că va fi nevoie să-i dăm o mână de ajutor.

— Ce fel de ajutor? Jack intră în panică. Nu aştepta un răspuns la această întrebare fiindcă ştia prea bine ce fel de ajutor voiau să-i dea. Doar văzuse filmul de la instructaj. Se refereau la cezariană. La operaţia aceea care îi dăduse senzaţia că femeia de pe ecran fusese tăiată în două cu un ferăstrău. Când se uită din nou la medic, chipul lui era înmărmurit de spaimă. Chiar e necesar?

— Vom vedea. Poate că nu, dacă soţia ta va coopera. Amanda arăta deplorabil. Plângând, ea se agăţă de mâinile lui Jack. Ambele ei fiice păreau îngrijorate. Dar Jack arăta mai rău ca soţia lui. Cinci minute mai târziu, nu se constată nicio atenuare a situaţiei. Stăteau cu toţii în jurul Amandei, aşteptând următoarea contracţie. Atunci se auzi alarma care puse în alertă cadrele medicale, umplând toată încăperea cu zgomotele înăbuşite ale activităţii lor febrile.

— Ce-i asta? Ce s-a întâmplat? Jack intrase în panică, deşi continua să-şi păstreze luciditatea.

— Este alarma monitorului la care e conectat fătul, Jack. Ăla mic are probleme, spuse medicul, rezumându-se la aceste explicaţii deoarece n-avea timp să stea la discuţii. Prin sală, instrucţiunile păreau că zboară în toate direcţiile, de la un cadru medical la altul. Anestezistul îi spuse ceva Amandei. Aceasta plângea.

— Ce fel de probleme? Disperat, Jack voia să afle ce se întâmplă, dar nimeni nu avea timp de el.

— Trebuie să părăsiţi sala cu toţii, chiar în clipa asta, spuse medicul pe un ton ridicat, după care i se adresă anestezistului: Avem timp să-i facem o infiltraţie locală în coloană, în zona lombară?

— O să încerc.

Din momentul acela, comenzile se înmulţiră. Personalul se grăbea, alerga, făcea din ce în ce mai mult zgomot. Zăcând ca un animal rănit, Amanda se întinse pentru a prinde mâna lui

Jack. Fiicele ei părăsiseră deja sala, dar el nu se simţea în stare să le urmeze. N-o putea lăsa singură pe Amanda.

— Am participat la curs, spuse el fără să se adreseze cuiva anume. Am fost prezent la instructajul Lamaze şi am urmărit filmul care prezenta o naştere prin cezariană… Dar nimeni nu-l auzi. Ochii tuturor erau aţintiţi la monitor, în timp ce mâinile lor încercau fără succes să scoată copilul din pântecele Amandei.

Anestezia fusese făcută. Medicul aţinti asupra lui Jack o privire hotărâtă.

— Aşază-te lângă ea, îi ceru el.

În faţa Amandei fu aşezat un mic paravan pentru ca Jack să nu poată vedea decât chipul soţiei sale. El încercă să nu-l observe pe anestezistul care părea că face o mie de lucruri deodată şi nici pe cei care plimbau tăvile cu instrumente prin jurul lui. Acum nu mai vedea decât chipul îngrozit al Amandei.

— Este în regulă, micuţo, sunt aici. Totul se va sfârşi cu bine. O să scoatem copilul într-un minut, spuse, rugându-se în gând să fie adevărat.

— E sănătos? Copilul este sănătos, Jack? Amanda vorbea şi plângea în acelaşi timp. Dar n-o mai durea nimic. Nu simţea decât că era palpată şi apăsată. Fără a-şi desprinde privirile de pe chipul ei, Jack murmura cuvinte de dragoste.

— Copilul este sănătos, adăugă el, sperând ca nici acesta să nu fie un neadevăr. Se ruga ca niciunul dintre ei să nu păţească nimic. Amanda trecuse prin prea multe încercări. Dar operaţia părea că se prelungeşte prea mult. Picăturile de sudoare de pe fruntea lui se scurseră pe pânza întinsă peste Amanda, lacrimile lui se amestecară cu lacrimile ei. După o serie nesfârşită de ţăcănituri ale instrumentelor, luate de pe tăvi, apoi puse la loc, în încăpere se lăsă o tăcere adâncă. Amanda începu să plângă şi mai tare. Parcă ar fi presimţit că avea să se întâmple ceva îngrozitor. Jack nu fu în stare decât s-o sărute şi să-i spună cuvinte de dragoste. Oare dacă murea copilul, ar mai fi fost la fel de curtenitor cu ea? Din păcate, era convins de contrariu, indiferent ce eforturi ar fi făcut. Dar în timp ce o privea, sperând că fiul lor va trăi, amândoi auziră pe neaşteptate un ţipăt slab, care păru că umple întreaga încăpere. Surprinsă, Amanda făcu ochii mari.

— Este sănătos? Deşi era complet epuizată, voia să ştie cum se simte copilul. Medicul se grăbi să-i răspundă.

— Este perfect sănătos.

După ce-i tăiară cordonul ombilical, asistentele puseră pruncul pe un cântar. Jack se duse să-şi vadă fiul. Avea aproape patru kilograme şi jumătate! Trebuise să se zbată

îndelung până să vină pe lume. Ochii îi erau albaştri şi mari, ca ai Amandei. Părea uluit, de parcă s-ar fi mirat că ajunsese atât de repede printre ei. Şi, într-adevăr, se născuse cu aproape trei săptămâni înainte de soroc.

Asistentele îl şterseră, apoi îl înfăşurară într-un pled şi-l aşezară lângă mama lui. Dar Amanda nu-l putea ţine, deoarece braţele îi erau încă prinse cu nişte cureluşe de părţile laterale ale patului. Aşa că-l ţinu Jack. Cu lacrimi în ochi, el o urmări pe Amanda cum îşi priveşte fiul pentru prima dată şi cum îşi lipeşte obrazul de el. Nimic nu-l înduioşa mai mult decât această femeie, pe care ajunsese s-o iubească din tot sufletul, şi acest prunc pe care niciunul dintre ei nu se aşteptase să-l aibă. Băieţelul era un vis care abia începea să prindă forme, o mare speranţă pentru viitor, un cadou nesperat, venit parcă din cer. Uitându-se la ei, Jack avu brusc senzaţia că e un om tânăr. Era o transformare miraculoasă, care se datora exclusiv acestui copil. Parcă deschisese o fereastră, lăsând razele soarelui să-i lumineze viaţa.

— Este atât de frumos… murmură Amanda, ridicându-şi privirile spre Jack. Seamănă cu tine.

— Ba sper să nu-mi semene, spuse el cu lacrimile şiroind pe obraji, după care se aplecă pentru a o săruta. Îţi mulţumesc, adăugă. Îţi mulţumesc că n-ai renunţat la el… că l-ai dorit, deşi eu, iniţial, m-am opus atât de categoric.

— Te iubesc, spuse ea cu voce somnoroasă. Era ora opt dimineaţa. Pruncul lor împlinise „vârsta” de zece minute.

— Şi eu te iubesc, zise Jack, privind-o cum doarme.

Copilul fu dus în încăperea în care erau ţinuţi toţi nou-născuţii. Medicul şi asistentele se ocupară în continuare de Amanda, desăvârşind intervenţia chirurgicală. Jack rămase pe loc. Stătu mult timp privindu-şi soţia, până când, în cele din urmă, aceasta fu dusă cu patul pe rotile până în sala de reanimare. Iar când, adormită fiind, fu mutată într-o rezervă, Jack continuă să stea alături de ea.

Fiicele Amandei îl aşteptau zâmbitoare, alături de Paul, care apăruse între timp. Aflaseră cu toţii vestea cea mare.

— Felicitări! Louise fu aceea care rosti prima acest cuvânt. Şi de astă dată îi adresase urarea din tot sufletul.

SFÂRŞIT

---

[1] Liga Mică - ligă de baschet pentru copii cu vârste cuprinse între 8 şi 12 ani *(n.t.).*

[2] Formă comună de demenţă, de origine necunoscută, caracterizată prin pierderi progresive de memorie şi dezechilibre mintale, asociate cu disfuncţii ale creierului *(n.t.)*.

[3] Metodă de pregătire a viitoarei mame pentru naştere, prin educaţie, exerciţii fizice şi de respiraţie, ameliorări ale stării psihice
(denumire dată după obstetricianul care a inventat-o, Fernand Lamaze).

[4] Sărbătoare legală în S.U.A. şi Canada, care cade în prima zi de luni din septembrie.

[5] Băutură cu gheaţă, preparată de obicei din vin roşu, zahăr, suc de fructe, fructe tăiate felii, sifon şi diferite mirodenii.

Table of Contents

1	4
2	22
3	31
4	42
5	54
6	61
7	70
8	87
9	103
10	112
11	127